

www.burmeseclassic.com

လွန်းထားထား

(ဆေးတက္ကသိုလ်)

အဝတ်

BURMESE
CLASSIC
.COM

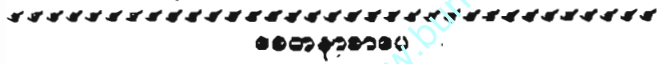
www.burmeseclassic.com

အခန်း(၁)

“ခုချိန်မှာ ကျွန်တော် ဒီလိုဇာတ်မျိုးတွေ မရိုက်ချင်ဘူးဗျာ၊
ကျွန်တော့်ရင်ဘတ်ထဲမှာ ရှိနေတဲ့ နှလုံးသားက ထိလိုက်
ရင်တောင် ကွဲရှသွားမတတ် အရမ်းနုနယ်နေတယ်ဆိုတာ
ဒါရိုက်တာကြီး ... ခင်ဗျား သိတယ်နော်၊

အချစ်ဆိုတာကြီးက ကျွန်တော့်နှလုံးသားကို ပြုစား
ထားတယ်၊ ကျွန်တော် ခုအချိန်မှာ အရိုက်ချင်ဆုံးက အော်
အကြောင်းပဲ၊ ရူးလောက်အောင်ချစ်တဲ့ အချစ်အကြောင်း၊
သေလောက်အောင်ချစ်တဲ့ အချစ်အကြောင်း၊ အချစ်အ

တွက် မိုက်ရှူးရဲဆန်တဲ့ သူရဲကောင်းအကြောင်း၊ အဲ့ဒါပဲ၊

ကျွန်တော့်နလုံးသားက အရမ်းနုနေတယ်ဗျာ၊ ကဲ ခင်ဗျားရဲ့ အလွမ်းအနင့်ဇာတ်ကြီး ပြန်ယူသွား၊ ချစ်နိုင် သလောက်ချစ်တဲ့ချစ်ဇာတ်သာရှာလာခဲ့၊ အိုကေ ကျွန်တော် ရိုက်ရက်ပေးမယ်၊ ရက်ကို ပိုစောစော လိုချင်ရင် မင်းသမီး က 'မေယုံကြည်' နော်၊ အိုစေ”

“အိုကေ ခင်ဗျာ၊ အိုကေ”

ဒါရိုက်တာပြည့်စုံက သွားကိုဖြိုးကာ ခေါင်းကို တ ဆတ်ဆတ်ညိတ်ရှာလေသည်။ သူ လက်ထဲမှ ဆဲလ်ဖုန်းခလုတ် လေးတွေကို မျက်စိမှတ်ပြီးတော့ပင် အသာအယာနှိပ်လိုက်သည်။ သူနှုတ်ခမ်းများ အလိုလိုပြုံးနေကြသောကြောင့် သူ့မျက်လုံးတစ် ခုလုံးကြည့်လင်ဝင်းလက်နေလေသည်။

“ဟယ်လို၊ သည်း လား၊ အိပ်ရာနိုးပြီလား၊ ခု ဘာလုပ်နေ လဲ၊ ဘာအင်္ကျီလေးဝတ်ထားလဲ၊ ပြော”

“မောနင်း ဟန်နီ၊ သည်း ခုလေးတင် အိပ်ရာက နိုးလာ တာ၊ မျက်နှာတောင် မသစ်ရသေးဘူး၊ ကိုယ်ပေါ်မှာ ည

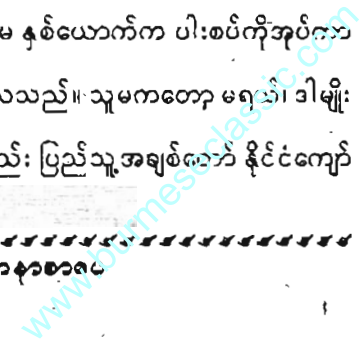
ဝတ်အင်္ကျီပန်းရောင်နုနုကလေးဝတ်ထားတယ်၊ သည်းက ဟန်နီအကြောင်းတွေးနေတာလေ”

သူမအသံက ရွဲပျစ်ချိုအိဇွာသွက်ပေါ်လာပြီး ပါး စပ်ထဲမှာ ပါးလက်စကိတ်မုန့်ကို အသံမမြည်အောင် ဖုန်းကို ခပ် ခွာခွာဖြစ်အောင် လက်ဆန့်တန်း၍ခွာထားပြီး ပါးစပ်ကဆက်ဝါး လေသည်။

“ကိုယ့်အကြောင်း တွေးနေတာ ဟုတ်လား၊ ဘာတွေ တွေး နေတာလဲဟင်၊ ပြောပါဦး”

“အို၊ သိပ်ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ရွှေမင်းသားလေး အကြောင်း ပေါ့ကွယ်၊ သည်း မျက်စိမှတ်လိုက်တိုင်း အာရုံထဲမှာ ပေါ် လာတဲ့ ခပ်ချောချောကောင်လေးပေါ့”

သူမက ပြောရင်း မုန့်မနင်အောင် ကော်ဖီကို မျိုချ နေသောကြောင့် ဖုန်းခွက်ကို အပေါ်သို့မြှောက်ထား၏။ သူမ ပလီ စီချောက်ချက်လုပ်နေပုံကို ညီမ နှစ်ယောက်က ပါးစပ်ကိုအုပ်ကာ တခွီခွီကြိတ်ရယ်လျက်ရှိကြလေသည်။ သူမကတော့ မရယ်၊ ဒါမျိုး မူယာမာယာတွေပိုလွန်းလို့လည်း ပြည်သူ့အချစ်ခင် နိုင်ငံကျော်

စူပါမင်းသမီးကလေး ဖြစ်နေတာလေ။ ပရိသတ်က သူမကို အသည်းစွဲချစ်အောင် သမင်မမျက်လုံးလို ကျယ်ဝန်းဝိုင်းစက်ရွန်းစိုသော မျက်လုံးကြီးများကို အပြစ်ကင်းစင်အောင်အမြဲလှုပ်နေကျ။ လှပသော နှင်းဆီငုံဖူးလိုနှုတ်ခမ်းကလေးကို ခပ်ဟဟအာအာကလေးထားရင်း ပရိသတ်တို့ အသည်းဖျတ်ဖျတ်ခါစေတတ်တာ သူမသိသည်။ ဖြူဝင်းမွတ်စင်သော နို့နှစ်ရောင်အသားအရည်နှင့် ပိုးသားများသဖွယ် နက်မှောင်အိစင်းနေသော ဆံပင်ရှည်ရှည်များကြောင့် မြန်မာနိုင်ငံရှိမင်းသမီးများထဲတွင် သူမကို ဘယ်သူမှ လိုက်မမီအောင် ပရိသတ်ရဲ့ အသည်းနှလုံးကို ညှို့ယူသိမ်းပိုက်နိုင်ခဲ့တာဖြစ်သည်။

ပို၍ သေချာအောင်ပြောရရင် မြန်မာပြည်၏ စူပါအဖြစ်ဆုံး ပရိသတ်တို့၏အသည်းစွဲမင်းသား၏နှလုံးသားကိုပါ သူမက အောင်မြင်စွာ သိမ်းပိုက်လွှမ်းမိုးနိုင်ခဲ့တာဖြစ်သည်။

“သည်း၊ သည်း၊ ဟယ်လို ဟယ်လို”

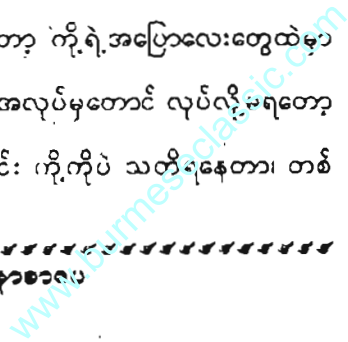
“အင် ဟင်၊ ပြောလေ ဟန်နီ၊ ဒီမှာ ကိုယ်ကိုဆန်ပြီး ပျင်းကြောစွဲလိုက်လို့ ဖုန်းက နားကနေဝေးသွားတာ၊ ဘာလဲ

ဟင် ဟန်နီ၊ ပြောပါဦး”
 “ကိုယ် အခု သည်းဆီလာခဲ့မယ်လို့ပြောတာ၊ Breakfast သွားစားကြမယ်လေ”
 “အိုဆေ လာခဲ့လေ၊ သည်းက ဒီနေ့ ကြော်ငြာရိုက်ရမှာ၊ SEDONA မှာ၊ ဟန်နီက ဘယ်မှာလဲ”
 “ကိုယ်လည်း ကြော်ငြာပဲ၊ Hotel Nikko မှာ၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ် ခဏကူးလာခဲ့ မယ်၊ သည်းရဲ့မျက်နှာကလေးကို မြင်ပြီးမှ ရိုက်ရတာ ဖိလင်လာတာ၊ ရုပ်ရှင်ကားတစ်ကား သည်းနဲ့တွဲပြီး ကိုယ် စီစဉ်ထားတယ်နော်၊ နေ့နေညည အတူတူတွေ့နေချင်တာ”

သူက အသည်းပိုစွာပြောလျှင် သူမသည် ဒီဘက်ကနေ သဘောကျစွာ ရယ်မောမိလေသည်။

“ဟန်နီကလေး သိပ်ပိုတာပဲ၊ ပြီးတော့ ဟုတ်တာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ သည်းကတော့ ကိုရဲ့အပြောလေးတွေထဲမှာ အရည်တွေပျော်ပြီး ဘာအလုပ်မှတောင် လုပ်လို့မရတော့ဘူး သိလား၊ အချိန်တိုင်း ကိုကိုပဲ သတိပေးနေတာ၊ တစ်

စက္ကန့်ရဲ့ လေးပုံတစ်ပုံစာလောက်တောင် ဟန်နီနဲ့ မခွဲချင်
တော့ဘူး သိလား”

“ဟစ် ဟစ် ဟစ်”

သူ့ရယ်သံက သာခွေယိုင်လို ချဲ့ပျစ်ပျော့ပျောင်း
လျက်ရှိသည်။

“ကိုယ် ခုပဲ လာခဲ့မယ်နော်”

“မြန်မြန်လာနော်”

သူမက ချွဲချွဲနဲ့ ကလေးအော်လိုက်ကာ ဖုန်းကို
ကောင်မလေးထံ လှမ်းပေးလိုက်၏။

“မာမီရေ မိတ်ကပ်လိမ်းမယ်”

“အဆင်သင့်ပဲ သမီးရေ”

မိတ်ကပ်ပြင်မည့်မာမီက သူမကို ချစ်လွန်းသဖြင့်
မနက်ဆို အစောကြီး အိမ်ရောက်နေပြီ။ သူမရဲ့ ရှုတင်တိုင်းဆီ
လိုက်ပေးတတ်သည်။

“လက်သည်း ခြေသည်း”

“လာပြီ မမ”

သူမ အိမ်ကွင် သူမ၏ဝေယျာဝစ္စတွေလုပ်ကိုင်ပေး
ဖို့ ကောင်မလေးတွေချည်း ငါးယောက်လောက်ရှိသည်။ သူတို့အား
လုံး သူမကိုချစ်ခင်လွန်းကြစွာ သူမ အော်လိုက်တာနှင့် အဆင်သင့်
ရှိနေတတ်ပါသည်။

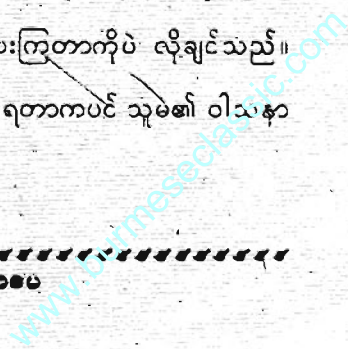
“အကျီတွေ၊ ဂါဝန်တွေ”

“အဆင်သင့်ပဲ မမရေ”

“အိုကေ၊ မင်းသားလာရင် အပေါ်ထပ်သာလွှတ်လိုက်၊ မိတ်
ကပ်ပြင်နေလို့ လို့ ပြောနော်”

“စိတ်ချမပါ မမ”

သူမက ကျေနပ်စွာ ပြုံးပြီး မိတ်ကပ်အလိမ်းခံဖို့
ဖုန်းရှေ့တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ သူမက သူမဘေးမှာ အဲ့ဒီလို
ခြွေရုံသင်းပင်းများစွာဝိုင်းရံစားလျက် တခမ်းတနားနေတတ်တာ
ကို သိပ်သဘောကျပါသည်။ လူတိုင်းက ကိုယ့်ကိုချစ်ခင်နှစ်သက်
ကြ၊ အူလိုက်သည်းလိုက် အရေးပေးကြတာကိုပဲ လိုချင်သည်။
တဆောင်တယောင် တခမ်းတနားနေရတာကပင် သူမ၏ ဝါသနာ
ဖြစ်လေသည်။

ခုလို အောင်မြင်ကျော်ကြားသော ပြည်သူ့အချစ်
တော် မင်းသမီးဘဝကလေးကို သူမ ဘာနှင့်မှ မလဲနိုင်အောင်
မက်မောစုံမက်လှပါသည်။ ကိုယ့်ဘဝကိုယ်လည်း ကျေနပ်လို့
မဆုံးအောင်ဖြစ်ရ၏။

“မမလေး၊ အစ်ကို လာပြီ”

“ဟန်နီ ဒီကိုလာ”

သူ့ လာပြီဆိုတာနှင့် သူမ မျက်နှာသည် ဖယောင်း
သားရုပ်ကလေးလို နုနယ်ပျော့ပျောင်းသွားပြီး လက်ကလေးတစ်
ဖက်ကမ်းပေးလိုက်သည်။ သူက သူမလက်ကလေးကို တယုတယ
ဆွဲယူလိုက်ပြီး မိတ်ကပ်ပြင်နေသော သူမဆားတွင် ခုံတစ်လုံးနှင့်
ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

“လှလိုက်တာ ရွှေမင်းသမီးလေးရော၊ နုဖတ်ဝင်းအိ နေတာ
ပဲ”

“အဲ့ဒါ မာမီ တော်လို့ပါနော်၊ ဟုတ်တယ်မှလား မာမီ”

“မာမီတော်တာ နည်းနည်းပါနော်၊ သမီးကိုယ်တိုင်ကိုက
ကြွေရုပ်ကလေးလို အပြစ်အနာအဆာကင်းအောင် လှနေ

တာ၊ ဘယ်ဘဝက ပါရမီလဲမသိဘူး၊ ဒီလောက် စက်စက်
ယိုအောင်လှနေတာ၊ နတ်ပြည်ကနေ လမ်းပျောက်ပြီးဆင်း
လာတဲ့ နတ်သမီးလေး ထင်ရတယ်”

အခန်းလေးထဲတွင် ရယ်သံတွေဆူညံသွား၏။

“မာမီ ပြောတာ မှန်တယ်၊ ကျွန်တော်လို လူ့ပြည်က လူ
သားလေးက နတ်ပြည်က နတ်သမီးလေးကို ဒါကြောင့်
အရှုံးအမှူးဖြစ်နေတာ၊ တစ်နေ့တစ်နေ့ အိပ်လို့မရ၊ စားလို့
မရ”

“ဟန်နီ ဟန်နီ၊ သိပ် တော်လိင်ကီ ကောင်းတာပဲ၊ ဒါကြောင့်
ဟန်နီ လျှမ်းလျှမ်းတောက်အောင်မြင်နေတာ သိလား”

“ကိုယ့်ကို ချစ်လား၊ ပြော”

“ဟယ်၊ ဒီမှာ မာမီ ရှိတယ်လေ”

“အဲ့ဒီ မာမီကြီးများ ပျင်းနေပြီ၊ ခေါက်သိမ်းထားလိုက်”

“ထားလိုက်ပါတော့၊ ထားလိုက်ပါတော့၊ သူတို့နှစ်ယောက်
လောက်ချစ်နိုင်တာ သူတို့နှစ်ယောက်ပဲရှိတယ်၊ တက
တည်း တွေ့ဖူးပေါင်တော်၊ ရိုမီယိုနဲ့ ဂျူးလိယက်တောင်

၁၄ **အ** လွန်ထားထား(ဆေးကုသမှု)

သူတို့လောက် အဖြစ်မသည်းကြဘူး၊ သိပ် ချစ်တတ်ကြတာပဲ”

“ချစ်တာကိုး မာမိရဲ့၊ ချစ်တယ် ဟန်နီ၊ ဟန်နီကို ချစ်တယ်၊ ချစ်တယ်၊ ချစ်တယ်၊ သိလား”

သူမနှင့်သူသည် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ရှုမဝနိုင်သော တပ်မက်စုံမက်ခြင်းများဖြင့် နှစ်မြော့ရှည်ကြာစွာ ဖိုက်ကြည့်မိကြသည်။ ရင်ဘတ်ထဲက နှလုံးသားတွေ လှုပ်လှုပ် ခတ်ခတ်ဖြစ်၍လာကြသည်။ အချစ်သည် လူသားတိုင်းအတွက် အလွန်ကြီးမားပြင်းထန်သည့် အင်အားတစ်ခုဖြစ်လေသည်။

“သမီးရေ၊ မာမိ အိုင်းရှဲ့ဒိုး ထည့်ရမှာလား”

“မာမိကလည်းနော်၊ သိပ် နှောင့်ယှက်တာပဲ၊ ကိုယ့်ချစ်သူ ကိုကြည့်တာတောင် စိတ်ရှိုလက်ရှိမကြည့်ဘူး၊ တကယ်ပဲ”

“ကဲလိုက်တာဟယ်၊ ဒီလောက် ချစ်နေကြရင်လည်း ယူလိုက်ကြပါတော့လား”

မာမိက ပြုံးမျက်စောင်းနှင့် မူနဲ့စွာ ပြောသည်ကို

နတ်ယောက်စလုံး ရယ်မောလိုက်မိကြ၏။

“ယူချင်တာပေါ့ဗျာ၊ ဒီလောက် ညှို့ဓာတ်ပြင်းတဲ့ ညှို့မင်း သမီးကလေးကို ကျွန်တော်က အမြန်ဆုံးယူချင်တာပေါ့၊ သူ့ကို လူတိုင်းက ချစ်ကြတာ၊ ကျွန်တော် စိတ်ချတာ မဟုတ်ဘူး၊ သူက အရမ်းအောင်မြင်နေတုန်းအချိန်မှာ ရုတ်တရက်အိမ်ထောင်ပြုလိုက်ရင် ပရိသတ်အချစ်လျော့သွားမှာ၊ စန်းကျသွားမှာစိုးတယ်ဆိုပြီး ဂျီကျနေတာ၊ ကျွန်တော်က ယူချင်လှပြီ”

သူက မချင့်မရဲပြောသည်ကို သူမက ချစ်စဖွယ်

မျက်နှာပေးကလေးဖြင့် တမင်တကာမူနဲ့ ကာ

“အံ့ဟယ်၊ ဟန်နီအတွက်လည်း တွေးတာပါနော်၊ ဟန်နီကို မိန်းကလေးတွေက သည်းသည်းလှုပ်အောင် မြတ်နိုးစွဲမက်ကြတာ၊ ဟန်နီ လူပျိုဖြစ်နေလို့ရှင် သိပြီလား၊ အိမ်ထောင်ပြုဟယ်ဆိုတာ အချိန်မရွေးပြုလို့ ရတယ်၊ အောင်ပြင်မှုနဲ့ စန်းဆိုတာ အချိန်အခါရှိတယ် သိလား၊

ခုလည်း ချစ်နေလို့ရတာပဲဥစ္စာ၊ နေနေညည အတူ

တူမခွဲပဲနေချင်ရင် ကြော်ငြာလော့၊ ရုပ်ရှင်တွေ အတူတူဟဲ့ ရိုက်ဖို့ တောင်းဆိုလိုက်ပေါ့၊ စင်္ကာပူ အတူတူသွားချင် တုန်းက စင်္ကာပူမှာ ကြော်ငြာအတူသွားရိုက်ခဲ့သေးတာပဲ၊ ဘယ်လောက်ပျော်စရာကောင်းသလဲ၊ ချစ်သူဘဝဆိုတာ ဘယ်တော့မှ ပြန်ရနိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ လင်မယား ဘဝဆိုတာ အသက်ကြီးတဲ့အထိ အကြာကြီးပေါင်းရမှာ၊ ပြီးတော့ သည်းတို့က ငယ်ပါသေးတယ်၊ နှစ်ဆယ့်သုံးပဲ ရှိသေးတာ၊ နှစ်ဆယ့်ငါးလောက်ဆို ယူကြတာပေါ့”

“အပြောလေးကတော့ကွာ၊ လူချစ်အောင် သိပ်ပြောတတ် တာပဲ၊ အရှုံးပေးပါတယ် နော်၊ အရှုံးပေးပါတယ်၊ အချိန် ကြပ်ကြပ်ဆွဲထားပါ၊ သိပ်ချစ်ပြီး ရူးသွပ်လာရင်တော့ ခိုး ကိုပြေးမှာ၊ မလုပ်ဘူးမထင်နဲ့ ကြိုပြောထားတယ်”

သူက ချစ်စနိုးဟန် အံ့ကြိတ်ပြီးကြိမ်းသည်ကို သူမ က မျက်လုံးကလေးပြူးကာ ချစ်စဖွယ်၊ အသည်းယားစဖွယ် အမူ အရာကလေး လုပ်ပြလေသည်။ သူ့ အသည်းတွေ ငလျင်လှုပ်သ လို့ ယိမ်းထိုးတုန်ခါသွားလေသည်။

“ကဲ၊ မိတ်ကပ် ပြင်ပြီးပါပြီ၊ အဝတ်အစားလဲတော့မယ်၊ မင်းသား ထွက်ပေးလေ”

“ထွက်ပေးဘူး”

“ဟယ်၊ ရဲလိုက်တာ ကြည့်စမ်း”

“ဟန်နီ နော်၊ ချစ်တယ်ဆိုရင် ထွက်ပေးကွာ၊ အဲ့ဒီလို မဆို ရဘူးလေ၊ မနက်ဖြန်ဆို ဟန်နီနဲ့ သည်း ကြော်ငြာအတူတူ ရိုက်ဖို့ရှိတယ်လေ၊ ဟုတ်တယ်မှလား၊ ဒီနေ့ကလေးတစ်နေ့ ပဲ ခွဲရတဲ့ဥစ္စာကို”

“ကိုယ်က ချစ်တာကို”

“ဘယ်သူက ပိုချစ်တာလဲ၊ ဟင် သည်းက ပိုချစ်တာကို များ၊ သည်းက ဟန်နီကို အိပ်မက်ထဲမှာတောင် မခွဲဘူး သိရဲ့လား၊ ဟန်နီသာ ညက အိပ်မက်ထဲမှာ သည်းကို ထည့်မမက်ဘူးမှလား”

“အမလေး၊ ဘုရား ဘုရား၊ သူများ မနေတတ်တော့ဘူး မင်းသားရယ်၊ အဲ့ဒီလောက်တောင် မခွဲနိုင် မခွာရက်ပြစ် နေရင်လည်း ခိုးသာသွားပါတော့”

“တွေ့လား၊ မာမိတောင် စိတ်ညစ်ပြီ”

သူက အခန်းထဲမှာ မထွက်ချင်ထွက်ချင်ဟန်ဖြင့် ထွက်လာခဲ့သည်။

“မင်းသားက သမီးကို သိပ်ချစ်တာပဲနော်”

“အမလေး၊ သမီးက ပိုချစ်တာပါနော်”

အဝတ်အစားလဲပြီး သူမနှင့်သူက ကားတစ်စီးဖြင့် Breakfast စားဖို့ 'TRADERS' သို့ အတူထွက်ခဲ့ရာ နောက်ကား တစ်စီးမှာ သူမရဲ့ ရံရွေဖော်တွေနှင့် မာမိက လိုက်ပါလာသည်။

သူက အဲဒီလို ချစ်တတ်သူဖြစ်ရာ၊ သူ့ အချစ်အတွက် သူမက အလွန်ဂုဏ်ယူပီတီဖြာရလေသည်။ တစ်နေ့က လေး ကားရိုက်အတူမရှိတာနှင့် ရိုက်ကွင်းကို ဖုန်းဆယ်ကြိမ်ထက် မနည်းအောင်ဆက်တတ်တာ၊ သတိရတာတွေ၊ ချစ်တာတွေ၊ တွေ့ချင်တာတွေ၊ မခွဲချင်တာတွေ မရိုးနိုင်အောင် ပြောလေ့ရှိတတ်သော ချစ်သူကလေးဖြစ်သည်။

ထိုမျှနှင့်မလုံလောက်သေး။ ရိုက်ကွင်းရှိရာကို သူ့ကိုယ်တိုင် မလာအားလျှင် သူ့တပည့်တွေလွတ်ကာ ဧရာမအရပ်

လှလှကြီးတွေ ပို့ပေးရတာနှင့်၊ မုန့်တွေ အအေးပူးတွေ ပို့ရတာနှင့်၊ ပန်းစည်းလှလှကြီးတွေ ပို့ရတာနှင့် သူ့ အလွန်ချစ်တတ်တာ၊ Romantic ဖြစ်တတ်တာကို သူမသိအောင် ပြသတတ်သူဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် သူ့ကိုလည်း သူမက ရူးနေအောင် ချစ်ရတာဖြစ်သည်။ သူမက သူ့ကိုချစ်တာကျတော့ သူ့ထက် မလျော့တဲ့အပြင် သဝန်တိုစိတ်က ပိုပါသည်။ သူနှင့်သူမ သိပ်ချစ်နေကြတာကို သိထားကြသော ဒါရိုက်တာတွေ၊ ပရိဂျူဆာတွေ၊ လုပ်ငန်းရှင်တွေက သူနှင့်သူမ စုံတွဲရိုက်ဖို့သဘာဝလှမ်းကြတာ များသလို၊ သူနှင့်သူမ တွဲ၍ရိုက်သမျှ ကြော်ငြာတိုင်း၊ ရုပ်ရှင်ကားတိုင်းကလည်း ပရိသတ်အသည်းစွဲ တစ်ခဲနက် အားပေးရတတ်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်တွဲတိုင်း အောင်မြင်ကြတာများလေသည်။

အဲဒီလိုမှ မဟုတ်ပဲ သူ့ကို တခြားမင်းသမီးတွေနှင့် တွဲပြီးရိုက်ပြီဆိုလျှင်တော့ သူမရဲ့ သဝန်တိုစိတ်တွေက ရင်နှလုံးအပြည့်ယုံ့နှံ့ကာ စိတ်မချနိုင်လောက်အောင်ဖြစ်ရသည်။ ဟိုရွာတင်ဆီ ဘယ်သူမှမသိအောင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ရုပ်ဖျက်ပြီး လိုက်ချောင်း

ရတာ အမော။

လှုပ်ဆင်(န်): သာမြင်ခဲ့လို့ကတော့ စိတ်ကောက်
၍မဆုံးတော့ချေ။ အဲဒါဆို သူ အကြီးအကျယ်ကိုချောပေတော့။
ဒါကြောင့်လည်း ပရိဂျူဆာတွေ၊ ဒါရိုက်တာတွေက သူတို့ကို စုံ
တွဲလိုက်ရိုက်ကြတာ များလေသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်တွဲမှလည်း
ပရိသတ်က အချစ်ပိုကြလေသည်။

ဟိုတယ်မှာ Breakfast အတူတူစားပြီး သူက သူမ
ရိုက်ကွင်းရှိရာ SEDONA သို့ လိုက်ပို့ပေး၊ LOBBY မှာ စကား
တွေ အကြာကြီးပြောပြီးမှ သူ့ရိုက်ကွင်းရှိရာဆီသို့ သွားဖို့ပြင်
သည်။

“ဟန်နီ ဒီနေ့ရိုက်မှာ models တွေ အများကြီးပဲဆို၊ စိတ်
မချပါဘူးနော်၊ ကောင်မလေးတွေနဲ့ ပရောပရည်တွေ သိပ်
လုပ်မနေနဲ့နော်၊ သည်း လာချောင်းမှာ၊ မဟုတ်တာတွေလို့
ကတော့ ပေါက်ကွဲမှုကိုသာ မျှော်လင့်ထားပေတော့”

“စိတ်ချပါကွာ၊ ဒီရင်ဘတ်ထဲမှာ သည်း တစ်ယောက်
တည်း နေရာအပြည့်ယူထားတာ၊ ဘယ်သူမှ ဝင်တိုးလို့

တောင် နေရာမရှိဘူး၊ သွားတော့မယ် နော် ဘိုင့်ဘိုင့်”
“နေဦး ခဏ၊ ခေါင်း ခဏလာဦး၊ ခေါင်းပြီးပေးလိုက်မလို့”

သူ့မျက်နှာက အပြုံးတွေ သီးလင်းသွားလေသည်။
သူမက သူ့ ဆံပင်များကို Paul Mitchell ခေါင်းလိမ်းဆီဖြင့် အရင်
လူးပေးကာ ကျကျနနပြီးသင်ပေး၏။

မြင်သူတကာတိုင်းက သူမတို့နှစ်ယောက်ကို သိပ်
ချစ်နိုင်ကြသောစုံတွဲကလေး ဟု ပြောစမှတ်ပြုကြတာကို သူမ သ
ဘောကျတတ်ပါသည်။

“ကဲ၊ ဒီတစ်ခါ တကယ် သွားပြီ ဘိုင့်ဘိုင့်”
“ဟန်နီ ပုန်းကို နာရီဝက်ခြားတစ်ခါဆက်နော်”
“အိုကေ”

သူ SEDONA မှ ကပျက်ကယာထွက်ခဲ့သည်။ ချစ်
သူကို အချစ်ပိုနေရတာနှင့် သူ ရှုတင်နောက်ကျနေပြီ။ အမြဲတမ်း
အချိန်မှန်ကန်တိကျတတ်သောသူသည် သူမနှင့် ရိုက်ကွင်းမတူ
တိုင်း အချိန်နောက်ကျလေ့ရှိတတ်တာကို ရိုက်ကွင်းရှိသူများက
နားလည်ပေးကြမိ။

၂၂ ဇာတ်ကားများ(ဆေးထူသိုက်)

“ဆောရီးဗျာ၊ ကျွန်တော် နောက်ကျသွားတယ်၊ ကဲ စလို
ရပြီ၊ အဝတ်အစားလဲခဲ့ပြီးသား၊ ခေါင်းက ဖြီးခဲ့ပြီးသား၊
ရိုက်ဖို့ အဆင်သင့်ပဲ”

ရိုက်ကွင်းသို့ရောက်တာနှင့် စောင့်နေသော အဖွဲ့
သားတွေကို သူ မျက်နှာချိုသွေးကာ အော်လိုက်လေသည်။

ဒီတစ်ခေါက် သူတို့နှစ်ယောက်အတူတူတွဲ၍ ရိုက်ရမည့်ရပ်ရှင်
ဇာတ်ကားသည် ချောင်းသာမှာတည်ထားသည်မို့ ရပ်ရှင်အဖွဲ့သား
တွေက အဆင်သင့်ရောက်နှင့်နေကြပြီ။ သူနှင့် သူမက ကား
တစ်စီးစီနှင့် အတူတူ နောက်မှလိုက်ပါလာခဲ့သည်။ ရိုက်ရမည့်
ကားက အချစ်ကားမို့ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး မု-ဒ်ကို အသီးသီး၊
တကူးတက သွင်းနေစရာမလိုပါ။

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ရုံဖြင့်ပင်
အရောင်များဖြာလက်ရွန်းလင်းနေတတ်သောကြောင့် သူတို့ အောင်

မြင်မြဲ။ အချစ်ကားသန့်သန့်ကလေးတွေ ရိုက်တိုင်း သူတို့ ပို၍
အောင်မြင်တတ်ကြသည်။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အရူးအမူး
ချစ်ကြိုက်နေသော အမူအရာများကို သူတို့ သရုပ်ဆောင်တာ
မဟုတ်ပဲ တကယ်ဖြစ်နေသည့်ဟန် ခံစားပြတတ်၏။

ကားရိုက်နေသောအချိန်များတွင်လည်း သူတို့နှစ်
ယောက် မခွဲမခွာ တပူးတွဲတွဲ။ ကားရိုက်နားသောအချိန်များမှာ
လည်း သူတို့နှစ်ယောက်သား ပင်လယ်ကမ်းခြေဖက်တွင် တစ်
ယောက်ခါးတစ်ယောက်ဖက်ရင်း မမောနိုင်၊ မပန်းနိုင် လမ်း
လျှောက်ရင်း စကားတွေပြောကြသည်ကို မြင်ရသူတိုင်းက သ
ဘောကျကြစမြဲ။ သူတို့နှစ်ယောက်ကို သိပ်ချစ်ကြသောစုံတွဲက
လေးအဖြစ် ရိုက်ကွင်းတစ်ဖွဲ့လုံးက အသိအမှတ်မပြုပဲ မနေနိုင်
ကြ။

တစ်နေ့လုံး မခွဲကြသည့် သူတို့နှစ်ယောက်သည်
ညမိုးချုပ်မှပင် ခွဲဖြစ်ကြတော့၏။ ရုတင်မရှိသောတစ်ရက်တွင်
သူမနှင့်သူ ထိုင်စကားပြောနေရင်း သူမက

“ပျင်းလိုက်တာ ဟန်နီရယ်၊ တစ်ခုခုကစားရအောင်”

ဟု ဆိုသည်။ သူက

“သည်း ဘာကစားချင်လို့လဲ”

ဟု အလိုလိုက်နေကျ အစ်ကိုကြီးတစ်ယောက်၏
လေသံဖြင့် မေးသည်။

“ဆံပင်ညှပ်ချင်တာ၊ တစ်ယောက်ယောက်ရဲ့ဆံပင်ကို ညှပ်
ပေးချင်စိတ်ပေါက်လာတာ”

“ဟာ အဆန်းပါလား၊ ကဲ ဘယ်သူ ဓားစာခံလုပ်ပေးမလဲ
ဟေ့၊ ဒီမှာ မေယုံကြည်က ဆံပင်ညှပ်ပေးချင်လို့တဲ့”

သူ အော်လိုက်ပေမယ့် ရိုက်ကွင်းအဖွဲ့သားတွေဆီမှ
တစ်ယောက်မှပင် တုပ်တုပ်မျှမလှုပ်ကြချေ။ သူမက လက်ထဲမှာ
ကတ်ကြေးတစ်လက် အဆင်သင့်ကိုင်ထားပြီ။

“လာကွာ၊ ဟန်နီကို ညှပ်ပေးချင်တယ်”

ဟု ဂျီကျန့်ဆိုးလေသည်။ သူ တွန့်ဆုတ်ဆုတ်လုပ်
မနေပဲ သူမ ရှေ့ကို ခေါင်းထိုးခံပေးလိုက်လျှင် ဒါရိုက်တာဆီမှ
အသံထွက်လာသည်။

“ဟာ ကိုသိင်္ဂါရ မလုပ်နဲ့လေ၊ ဆံပင်ပုံစံမတူတော့ရင် ဒုက္ခ

များကုန်မယ်လေ၊ ပျက်စီးကုန်ဦးမယ်”

“နေပါစေဗျာ၊ သူ စိတ်ချမ်းသာသလို လုပ်ပစေ၊ ကဲ သည်းစိတ်တိုင်းကျ ညှပ်”

သူမက လူပုံအလယ်တွင်သဘောကျစွာ ပြုံးလိုက်သည်။ သူမရဲ့အပြုံးက အလွန်အချစ်ခံ၊ အလိုလိုက်ခံရသော ကလေးတစ်ယောက်၏အပြုံးမျိုးဖြစ်သည်။ ထိုအကြောင်းကို ကွယ်ရာမှာ လူတွေ တိတ်တခိုးစကားဆိုကြမှာကိုလည်း ဂရုမစိုက်။

သူ့ဆံပင်တွေကို သူမ စိတ်ထင်သလို ကတ်ကြေးနှင့်ညှပ်ရင်း သူ့အပေါ်ချစ်ခင်မြတ်နိုးသောစိတ်တွေ အလုံးအရင်းနှင့်လိုက်တက်၍လာကာ သူမက သူ့နောက်ဖက်ကနေ သူ့လည်ပင်းကိုသိုင်းဖက်လိုက်ပြီး

“ဟန်နီကို သိပ်ချစ်တာပဲ သိလား၊ အဲ့ဒါ ဟန်နီအချစ်ကို စမ်းသပ်ကြည့်တာ၊ ဘယ်ယောက်ျားမှ တော်ရုံ အလိုမလိုက်နိုင်တဲ့ကိစ္စတစ်ခုကို တောင်းဆိုကြည့်တာ၊ ဟန်နီကိုယ်ကိုနဲ့ သည်းကို ဘယ်သူ့ကို ဟန်နီ ပိုချစ်နိုင်သလဲဆိုတာ သိချင်လို့ သိလား”

ဟုံ နဲ့ မှီစွာ ဆို၏။ သူကလည်း ပြုံးနေသည်။ ဘေးကပရိသတ်က သူတို့နှစ်ယောက်ကို ရုပ်ရှင်ရိုက်နေသည်အမှတ်နှင့် ငေးမောလျက်ရှိကြသည်။

“ခု သိပြီလား”

“သိပြီလေ၊ သည်းကို ပိုချစ်တယ်ဆိုတာ သိပြီ”

“သိရင် လက်ထပ်ကြစို့ကွာ”

သူက ခပ်တိုးတိုးပြောလိုက်သည်။

“လပ်ထပ်ချင်ပါတယ်၊ ဘယ်သူက ကိုယ့်ချစ်သူနဲ့ လက်ထပ်ချင်ပဲနေမလဲ၊ ဒါပေမယ့် သည်း စဉ်းစားနေတာ နှစ်ယောက်စလုံးက သိပ်အောင်မြင်နေကြတဲ့အချိန်ဆိုတော့ လက်ထပ်ပြီးရင် ဘာတွေဖြစ်လာမလဲဆိုတာကိုပါ။

အခုဆိုရင် ဟန်နီက သည်းကို အရမ်းအလိုလိုက်တာလေ၊ လက်ထပ်ပြီးရင် ခုလိုမှ အလိုလိုက်ပါ့မလား၊ ရိုးသွား၊ ငြီးငွေ့သွားမှာလား၊ ပြီးတော့ ဟန်နီမှာ သည်းမကြိုက်နိုင်တဲ့ အကျင့်ဆိုးတွေ ဘာတွေရှိမှန်း သည်း မသိဘူးလေ၊ လက်ထပ်ပြီးတော့မှ အဲ့ဒါတွေပေါ်လာရင် သည်း

၂၈ ဣ လွန်ထားထား(ဆေးကုသိုလ်)

မခံနိုင်မှာစိုးတယ်”

“သည်းက စဉ်းစားလိုက်တာကွာ၊ အဲဒီလောက် စဉ်းစားနေရင် ခေါင်းတွေဖြူကုန်လိမ့်မယ်၊ ယောက်ျားရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ အိမ်ထောင်ပြုတယ်ဆိုတာ လူနှစ်ယောက်ပေါင်း စပ်ကြတာဆိုတော့ အဝင်ခွင့်ကျမဖြစ်တဲ့ဟာကလေးတွေ ရှိမှာပဲ၊ ရှိလာရင်လည်း ညှိယူကြတာပေါ့၊ အဓိကကျတာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ချစ်နေကြဖို့”

သူက ညှို့ငင်ဆွဲဆောင်လျှင် သူမက တွေတွေဝေဝေကလေးဖြစ်လာသည်။ ရိုက်ကွင်းတစ်ဖွဲ့လုံးနှင့်တကွ သူတို့နှစ်ယောက်ကိုချစ်ကြသော ပရိသတ်တိုင်းကလည်း သူတို့နှစ်ယောက် အလွန်လိုက်ဖက်အတွဲညီတာကိုသိလျက် အမြန်ဆုံးလက်ထပ်စေချင်ကြတာကိုလည်း သူမ သိသည်။ ဂျာနယ်တွေ၊ မဂ္ဂဇင်းတွေမှာ သူတို့စုံတွဲနှစ်ယောက်ရဲ့သတင်းတွေ အမြဲတမ်းလိုလိုပါလေ့ရှိတာကိုလည်း သူမ သိသည်။

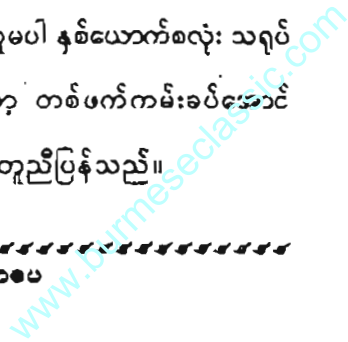
မိန်းကလေးတကာရဲ့အသည်းနှလုံးကို ဆွဲငင်သိမ်းပိုက်နိုင်စွမ်းရှိသော၊ သူမအပေါ်လည်း သူမတူအောင် ချစ်ခင်မြတ်

နီးယုယုတတ်သော ထိုယောက်ျားကို လက်ထပ်ဖို့၊ နှစ်ယောက်ဘဝကို တူနှစ်ကိုယ်တည်ထောင်ဖို့ သူမလည်း တကြာခဏစိတ်ကူးယဉ်ကြည့်ဖူးပါသည်။ အလွန်ပျော်စရာကောင်းမည့်ဘဝပဲ။

သို့သော် ဘာကိုကြောက်မှန်းမသိ သူမက တစ်ခုခုကို စိုးထင်ကြောက်စိတ်ဝင်နေသည်။ သူမက သူများတကာနှင့် မတူ အလွန်အသန့်အပြန်ကြိုက်တာ၊ ဇီဝကြောင်ချင်တတ်တာတွေရှိသည်။ ထည်ထည်ဝါဝါ ခမ်းခမ်းနားနား နေထိုင်တတ်သည်။

သူကကျတော့ မင်းသားတစ်ယောက်ဖြစ်ပေမယ့် ဟန်ကြီးပန်ကြီးနေလေ့မရှိ။ သူ့ရဲ့ ဝေယျာဝစ္စတွေလုပ်ကိုင်ပေးသော တပည့်တစ်ယောက်ကလွဲပြီး သူ့မှာ သူမလို ခြွေရံသင်းပင်းတွေမရှိ။ ဟိတ်ကြီးဟန်ကြီးနှင့်မနေတတ်။ အဲဒီအချက်သည် သူနှင့်သူမအကြားတွင် အလွန် ကွဲပြားခြားနားသော စရိုက်ချင်းကွာခြားချက်ဖြစ်သည်။

သို့ပေမယ့် သူ့ရော သူမပါ နှစ်ယောက်စလုံး သရုပ်ဆောင်သည့်အတတ်ပညာတွင်တော့ တစ်ဖက်ကမ်းခပ်အောင်ကျွမ်းကျင်မှော်ဝင်ကြတာကျတော့ တူညီပြန်သည်။

“ကဲ အဒေါ်ကြီး ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ၊ တခြားကိစ္စတွေ သိပ်စဉ်းစားမနေပါနဲ့ကွာ၊ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် အတူတူ နေကြဖို့သာ ဦးစားပေးပြီးစဉ်းစားပါ”
“စဉ်းစားတာပေါ့ကွယ်”

သူက လက်ထပ်ဖို့စကား အမြဲ နားပူနားဆာလုပ် နေတော့ သူမ နားယောင်ချင်လာသည်။ လူအများရှေ့မှာပင် သူ့ ဆံပင်ကို သူမ စိတ်တိုင်းကျညှပ်ခွင့်ပေးခဲ့သော သူ့အပြုအမူက လေးကို သူမ စွဲသွားသည်။

တခြား စွဲလမ်းစရာတွေ သူ့မှာ အများကြီးပါ။ စကားပြောအရမ်းကောင်းတာ၊ သူ ချစ်တဲ့အကြောင်းကို ဖွဲ့ဖွဲ့နဲ့နဲ့ အကြာကြီး ပြောတတ်တာ၊ Romantic ဖြစ်တာ၊ သူ ချစ်တာကို တစ်ဖက်သား ကြွေစေလောက်သော အပြုအမူတွေနဲ့ လုပ်ပြတတ် တာ၊ လူကိုကြည့်လိုက်လျှင် အရည်ပျော်သွားမတတ် ညှို့ရီပြီး ကြည့်တတ်တာ စသောအချက်တွေဖြစ်သည်။ သူ့ကို ချစ်ချင်သော၊ လက်ထပ်ချင်ကြသောမိန်းမတွေ အများကြီးရှိတာကိုလည်း သူမ သိသည်။ ထိုအကြောင်းကို စဉ်းစားလိုက်တိုင်း သူ့ကို သူမ လက်

ထပ်ချင်စိတ်ပေါက်မြဲဖြစ်သည်။

ချောင်းသာမှပြန်လာပြီး မကြာခင်တွင် သူနှင့်သူမ လက်ထပ်ဖို့ သေချာသွားစေသော အကြောင်းတစ်ခု ပေါ်ပေါက် လာခဲ့ပါသည်။

www.burmeseclassic.com

ခြေက ဧကဝက်လောက်ရှိပြီး တိုက်ကြီးကတော့ ဆောက်ပြီးကာစ ရဲတိုက်ကြီးတစ်ခုပမာ အလွန်ကြီးမားခမ်းနားလှ သည်ကို သူမ မြင်မြင်ချင်းပင် အလွန်သဘောကျမက်မောသွားမိ ၏။ ရုပ်ရှင်ရိုက်နေကျအိမ်လှလှကလေးတွေ မြောက်များစွာကို တွေ့ခဲ့ဖူးပေမယ့် အခုလို စိတ်ထဲမှာလိုချင်စုံမက်စိတ်မျိုး မပေါ် ပေါက်ဘူးခဲ့ပေ။

အိမ်ရှေ့တွင် ရေကူးကန်တည်ဆောက်ထားပုံက လည်း အလွန်လှပသည်။ ပန်းဥယျာဉ်ကလေးလည်းရှိပြီး အင် ကြင်းကျောက် ရေတံခွန်ကလည်း ကြီးမားမြင့်မားစွာဖြင့် စမ်း ချောင်းကလေးတစ်ခုသဖွယ် စီရင်ထားပါသည်။ ဂျပန်မြက်ခင်း

စိမ်းစိမ်းများဖြင့် အိမ်ရှေ့မြက်ခင်းပြင်ကျယ်ကို ဖွဲ့စည်းထားပြီး မက္ကဆီကန် ထန်းပင်များကို လမ်းတစ်ဖက်တစ်ချက်စီတွင်စီတန်း ဤစိုက်ထား၏။

ပွတ်လုံးတိုင်ကြီးနှစ်ခုဖြင့်မြင့်မားစွာဖွဲ့စည်းထားပြီး အိမ်အတွင်း decorations များ ပြင်ဆင်ထားပုံကအစ သူမ စိတ် တိုင်းကျဖြစ်လို့နေသည်။

ထိုအိမ်ကြီးမှာ ပထမက ကြော်ငြာရိုက်မို့ ဒါရိုက် တာရဲ့အသိအိမ်မို့ ရောက်ခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။ အိမ်ကြီးကိုသဘော ကျလွန်းသဖြင့် သူမ ဆွေ့ဆွေ့ခနဲနေပုံကိုကြည့်ကာ ဒါရိုက်တာက နောက်ပြောင်၍ပြောလိုက်သောစကားတစ်ခွန်းမှ စတင်၍ ထိုအဖြစ် အပျက်များ၊ စိတ်ကူးများ စတင်ပေါ်ပေါက်ခဲ့တော့တာဖြစ်သည်။

“ဒီလောက်ကြိုက်နေရင်လည်း ယုံကြည်ရယ်၊ ဝယ်လိုက် ပေါ့၊ သူတို့က ရောင်းမှာတဲ့၊ ကျွန်တော့်ကိုပြောထားတယ်”

“ဟုတ်လား၊ တကယ်ရောင်းမှာတဲ့လား၊ ကျွန်မ တကယ် လိုချင်တာနော်၊ အိမ်ရှင်တွေနဲ့ ဆုံပေးစမ်းပါ၊ ကျွန်မတို့ စကားပြောကြည့်မယ်”

သူမက တက်တက်ကြွကြွပင် ပြောမိ၏။ ဘယ်
နယ်ကြောင့် ဒီအိမ်ကြီးကို ဒီလောက်လိုချင်တပ်မက်စိတ်ပြင်းပြ
သွားခဲ့မှန်း သူမ တွေးလို့ပင်မရ။ သိပ်လိုချင်နေတာပဲ သိသည်။

“စိတ်ချ စိတ်ချ၊ ကျွန်တော် ဆုံပေးမယ်၊ ကျွန်တော်လည်း
ပွဲခ ရတာပေါ့၊ ဟားဟား၊ ခုတော့ ကြော်ငြာလေး အရင်
ရိုက်လိုက်ပါဦးနော်၊ ဒါက အရေးကြီးလို့ပါ။”

ကြော်ငြာရိုက်ရင်း အိမ်ကြီးထဲမှာ သူမ တစ်ခန်းဝင်
တစ်ခန်းထွက် လျှောက်ကြည့်လေ ပိုပြီး လိုချင်လာလေပဲဖြစ်
သည်။ တစ်ခါမှ ခုလောက် လိုချင်စိတ်မဖြစ်ခဲ့။ မေမေနှင့် ညီမ
နှစ်ယောက်ကိုပါ ခေါ်ပြသည်။ သူတို့ကတော့ အခုလက်ရှိနေသော
အိမ်ရှိလျက်နှင့် ဤမျှကြီးကျယ်ခမ်းနားသော နောက်ထပ်အိမ်သစ်
ကြီးတစ်အိမ်ထပ်ဝယ်မှာကို သိပ်တော့လိုက်လိုက်လဲ့လဲ့ တိုက်
တွန်း အားပေးခြင်းမပြုချေ။

တစ်အိမ်လုံးမှာ သူမကသာ ဦးဆောင်၍ ငွေရာသု
ဖြစ်သောကြောင့် အရာရာ သူမ စိတ်တိုင်ကျလုပ်စေဖို့သာ မိဘ
တွေက ခွင့်ပြုထားပါသည်။

ကြော်ငြာရိုက်လို့ပြီးသွားချိန်တွင် သူမသည် သူ့ဆီ
မှန်းဆက်ကာ လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ သူကလည်း ခဏတွင်းမှာပင်
ရောက်လာပါသည်။

“ဟန်နီ ရေ၊ သည်းတော့ ရူးနေပြီ၊ ဒီအိမ်ကြီးကို အရမ်းလို
ချင်တာပဲ၊ ဘယ်လိုကြိုက်မှန်းကို မသိဘူး။”

ဟု သူမက အရူးအမူးဖြစ်နေသဖြင့် ပြောလိုက်
သည်။ အံ့ဩစရာကောင်းတာက သူကပါ သူမကိုပင် ရွန်းလက်
တောက်ပြာသောမျက်လုံးများဖြင့် အိမ်ကြီးကို နှစ်လိုစုံမက်စွာ
ကြည့်ကာ

“အေး၊ ကိုယ်လည်း အရမ်းကြိုက်တာပဲ၊ ဒီအိမ်မှာ ညှို့
ဓာတ်တစ်ခုခုရှိနေသလိုပဲ၊ ကိုယ် ခြံထဲဝင်လာကတည်းက
သဘောကျတာ”

ဟု စိတ်တူကိုယ်တူ ပြောလျှင် သူမ ပို၍ အားတက်
သရောဖြစ်လာသည်။

“ကြည့်စမ်း၊ သည်းတို့ အကြိုက်တူနေပြီပေါ့။”

“ဈေးကတော့ နည်းမှာမဟုတ်ဘူး၊ အိမ်ကြီးက တအား ခမ်း

နားလွန်းနေတာ၊ ကိုယ်တို့ တတ်နိုင်ပါ့မလားတောင် မသိဘူး။”

“အို စကားပြောကြည့်တာပေါ့။”

ဒါရိုက်တာ၏ စီစဉ်ပေးမှုနှင့် ထိုအိမ်ပိုင်ရှင်နှင့် သူမတို့ တွေ့ဆုံဖြစ်လေသည်။

“ကျွန်တော်တို့ သိန်းထောင့်ငါးရာ ခေါ်ထားပါတယ်”

ဟု အိမ်ရှင်ကပြောသောအခါ၊ သူနှင့်သူမ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ကာ သူက သူမ၏လက်ဖဝါးကလေးကို လှမ်း၍ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။

“ဟာ သိပ်များတာပေါ့၊ အဲဒီလောက်တော့ ကျွန်တော်တို့ စဉ်းစားလို့ ရတော့မှာမဟုတ်ဘူး၊ တကယ်ဝယ်ဖြစ်မယ်ဆိုရင်တောင် ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းလည်း မတတ်နိုင်ဘူး၊ သူ တစ်ယောက်တည်းလည်း မတတ်နိုင်ဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်စပ်တူ ဝယ်ကြရမှာ။

အဖြစ်နိုင်ဆုံးဈေးကို ညှိပေးစေချင်တယ်ဗျာ”

ဟု သူက ဦးဆောင်ပြီးပြောလေသည်။ သူပြောတာ

အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။ သူမ တစ်ယောက်တည်းမတတ်နိုင်။

“မင်းသားရော၊ မင်းသမီးရော ဒီလောက် ဝင်ငွေတွေ ကောင်းနေတာပဲဗျာ၊ နှစ်ယောက်စလုံး လိုက်ဖက်လည်းညီတယ်၊ နှစ်ယောက်ပေါင်းလိုက်ရင် ပိုက်ဆံတွေထားစရာ တောင်နေရာရှိမှာမဟုတ်ပါဘူး။”

အိမ်ရှင်က ပြောလေသည်။ သူတို့ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်ကြည့်ကာ ပြုံးမိသည်။

“လူတိုင်းက ဒီလိုပဲ ပြောကြတာပဲဗျ၊ အခုလည်း သူက ဒီအိမ်ကို အရမ်းကြိုက်နေတာ၊ အဖြစ်နိုင်ဆုံးဈေးကို ကျွန်တော်တို့ကို ညှိပေးပါလား။”

“ကျွန်တော်၊ ကျွန်တော့်အမျိုးသမီးနဲ့ တိုင်ပင်လိုက်ပြီး အကြောင်းပြန်ပါမယ်၊ ရှင်းရှင်းပြောရရင် ခင်ဗျားတို့ နှစ်ယောက်စလုံးကို ကျွန်တော့်အမျိုးသမီးက အရမ်း ခရေဇီဖြစ်တာဗျ၊ ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်သာဝယ်မယ်ဆိုရင် သူ ကျွန်တော့်ကို အတင်းအကြပ် ဈေးလျှော့ခိုင်းဖို့ဖိအားပေးမှာပဲ။”

ထိုသူက သူနှင့်သူမ ထိုအိမ်ကိုဝယ်ဖို့ အကြံကြီး
ဆွေးနွေးညှိနှိုင်းကြလေသည်။ ညစာကို SEDONA မှာအတူစား
ရင်း

“ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်စပ်ပြီး အဲဒီအိမ်ကို တကယ်ဝယ်ဖြစ်
ကြပြီဆိုရင် ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် လက်ထပ်ပြီးအတူနေကြ
မယ်နော်”

ဟု သူက ရွှင်လန်းတက်ကြွစွာ ပြောလေသည်။
သူမသည် ထိုအိမ်ကြီးကို မက်မောပိုင်ဆိုင်လိုသော စိတ်ဆန္ဒနှင့်
အတူ ထိုအိမ်ကြီးမှာ သူနှင့်အတူနေထိုင်ရလျှင် ဘယ်လောက်ပျော်
စရာကောင်းသောဘဝတစ်ခုကို ပိုင်ဆိုင်ရရှိမလဲဆိုတာကိုပါ တွေး
မိလာသည်။

“သည်းတို့နှစ်ယောက်စလုံး အရမ်းအောင်မြင်နေတဲ့အချိန်
မှာ လက်ထပ်လိုက်ရင် စန်းကျသွားမှာကိုတော့စိုးတယ်”
“မဆိုင်ပါဘူး သည်းရယ်၊ ခုခေတ် ပရိသတ်တွေက အရမ်း
နားလည်တတ်လာပါပြီ၊ ခေတ်မီလာပါပြီ၊ အိမ်ထောင်ရှိ
တဲ့ မင်းသားမင်းသမီးတွေ အောင်မြင်နေတာများကြီးရှိ၊

ပြီးတော့ ပရိသတ်တွေ အားလုံးကလည်း ကိုယ်တို့နှစ်
ယောက်ကိုသဘောတူနေကြတာလေ၊ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်
စလုံးကို သူတို့ကတောင် အမြန်ဆုံးလက်ထပ်စေချင်နေကြ
တာ၊

“လက်ထပ်လိုက်လို့ စန်းကျမသွားနိုင်ပါဘူး၊ ပရိ
သတ်က အရင်ကလိုပဲ အချစ်မလျော့ပဲ အားပေးကြမှာပါ၊
ပြီးတော့ သည်းကို ကိုယ် ဘယ်လောက်အသည်းအသန်
ချစ်နေသလဲဆိုတာ သည်းလည်း အသိဆုံးပဲ၊ အတူနေကြ
ဖို့ကွာ”

သူမ မျက်နှာကလေး တဖြည်းဖြည်းပြုံးလာသည်။

“ပထမတော့ သည်းတို့မင်္ဂလာဆောင်ရင် TRADERS တို့
SEDONA တို့မှာ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ခမ်းခမ်းနားနား
လုပ်မယ်လို့ စိတ်ကူးထားတာ၊

အခုအိမ်ကိုသာဝယ်ဖြစ်ရင် အဲဒီအိမ်က ဟိုတယ်လ်
ထက်တောင် သာသေးတယ်၊ ရေကူးကန်ဘေးမှာ နေည့်ခံပွဲ
လုပ်လို့ရတာပဲနော်၊ ခြံကြီးက အကျယ်ကြီးပဲဥစ္စာ”

ဟု စိတ်ကူးထဲမှာ မင်္ဂလာပွဲကို ပုံဖော်ကြည့်နေမိ
သည်။

“ဒါပေါ့၊ ကိုယ် အဲဒီအိမ်ကြီးကို မရရအောင်ဝယ်မယ်၊ ပြီး
ရင် သည်းနဲ့ကိုယ် လက်ထပ်ကြမယ်”

သူမသည် ခါတိုင်းအချိန်ဆိုရင်တော့ လက်ထပ်ဖို့
ကိစ္စကို အချိန်ဆွဲနေဦးမှာဖြစ်ပေမယ့်၊ အခုတော့ လိုချင်မက်မော
နေသော ထိုအိမ်ကြီးကိုသာ ပိုင်ဆိုင်မည်ဆိုလျှင် သူနှင့် လက်ထပ်
ဖို့လည်း သိပ်မခက်ခဲတော့ချေ။

“အင်းလေ၊ ဒီနည်းလမ်းပဲရှိတော့တာပေါ့၊ လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စ
ကို စွန့်စားခန်းတစ်ခုလို့ပဲ သတ်မှတ်လိုက်တာပေါ့၊

တစ်ခါတစ်ခါ ဘဝမှာ စွန့်စားခန်းတွေဟာ ပျော်
စရာတော့ကောင်းမှာပါ”

ဟု သူမက သဘောတူလိုက်လေသည်။ ထိုအချိန်
က သူ ပြုံးလိုက်သောအပြုံးသည် သူမ မြင်ဖူးသမျှအပြုံးတွေထဲ
တွင် စွဲမက်ဖွယ်အကောင်းဆုံးဖြစ်လေသည်။

ထိုအိမ်ကြီးဝယ်ယူရေးကိစ္စကို သူမနှင့်သူ တက်ညီ
လက်ညီ၊ အားသွန်ခွန်စိုက် ကြိုးပမ်းကြလေသည်။ ဈေးညှိနှိုင်း
ခြင်းကိစ္စကို အကြိမ်ကြိမ် ဆွေးနွေးညှိနှိုင်းကြပြီးနောက် သိန်း
ထောင်နှစ်ရာနှင့် ဈေးတည့်သွားလေသည်။ နှစ်ယောက်သား ဘယ်
သူမှမရှိချိန်တွင် အားပါးတရူအော်ရယ်ကာ

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ၊ လက်ထဲမှာ ပိုက်ဆံသိန်းထောင်နှစ်ရာ
လည်းမရှိဘဲနဲ့၊ အိမ်ဝယ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြပြီ၊ ဘယ်မ
လဲ သိန်းထောင်နှစ်ရာ”

ဟု သူမက မေးလျှင် သူက ပူပင်ကြောင့်ကြုံးမရှိဘဲ
“ကိုယ့်ဆီက သိန်းခြောက်ရာ၊ သည်းဆီက မြောက်ရာရ

အောင်ပေးကြမှာပေါ့။ ရုပ်ရှင်ကားတွေ၊ ကြော်ငြာတွေ လက်ခံပြီး ပိုက်ဆံတွေစုမယ်။ ကိုယ် ခုစီးနေတဲ့ PRADO ကို ဝိတ်လျှော့လိုက်မယ်။ MARK II Saloon ပြောင်းစီးမယ်။ ကုမ္ပဏီတစ်ခုခုနဲ့ ဆယ်ကားလောက်ချုပ်လိုက်ရင်လည်း ငွေတော်တော်ထွက်လာမှာပဲ။ သည်းလည်း အဲ့ဒီလိုပဲလုပ်ပေါ့။”

ဟု ပြောလေသည်။

“သည်းက ရပါတယ်။ စိန်တွေဝယ်စုထားတာ အများကြီးပဲ။ အဲ့ဒါတွေ ရောင်းလိုက်ရင် တော်တော်ထွက်လာမှာပါ။ ရုပ်ရှင်နဲ့ ကြော်ငြာတွေဆီကပဲ ရဦးမှာ။ ကားကိုတော့ ဝိတ်မလျှော့ချင်ပါဘူး။ သည်းက ကားကို ကောင်းကောင်းကြီးပဲ စီးချင်တာ။ စိန်က အရေးပေါ်လို့ ဝတ်ချင်ရင် အစစ်နဲ့ တထေရာတည်းတူတဲ့အတူတွေမှ အများကြီးပဲ။ မေယုံကြည် ဝတ်တော့လည်း ဘယ်သူက အတု ယင်မလဲ။ နောက်မှ ပြန်ဝယ်ပြီးစုမှာပေါ့။”

သူမကလည်း တက်တက်ကြွကြွ ပြောလေသည်။

သူမတို့နှစ်ယောက်စလုံး ထိုအိမ်ကြီးကိုသာ သည်းကြီးမည်းကြီး အရူးအမူးဖြစ်လို့နေသည်။

“အိုကေ၊ အိမ်ဝယ်ဖို့ အစီအစဉ်ကတော့ အဆင်ပြေပြီ။ လက်ထပ်ကြဖို့ ဆွေးနွေးမယ်။ ကိုယ် သည်းရဲ့ပေပေနဲ့ မေမေဆီမှာ ဘယ်တော့လာတောင်းရမ်းရမလဲ။ ကိုယ့်မိဘတွေကို ဖွင့်ပြောထားပြီးသားပါ။ သူတို့က သဘောတူပြီး သားဖို့ ဘယ်အချိန်ယူယူ ယူဖို့အဓိကပဲ။”

“အိမ်ဝယ်ပြီးချိန်လောက်မှ အိမ်တက်မင်္ဂလာနဲ့ ဧည့်ခံပွဲကို ခြံထဲမှာပဲ လုပ်လိုက်ရင် မကောင်းဘူးလား။ အရင်းနှီးဆုံး လူတွေဖိတ်မယ်လေ။”

“ကောင်းပြီ။ ဒါဆို ကိုယ်တို့ ငွေချေနိုင်ဖို့ကိစ္စတွေ အမြန်ဆုံးလုပ်ကြမယ်။”

ထိုရက်ပိုင်းများတွင်တော့ သူနှင့်သူမတို့ ပြောသမျှ အကြောင်းအရာတိုင်းသည် ထိုအိမ်ကြီးနှင့်ပတ်သက်၍သာဖြစ်သည်။

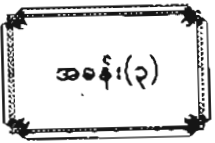
လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ဒါရိုက်တာမူလား၊ မင်းသား မင်း

သမီးများကလည်း ထိုအိမ်ကြီးကို သူမတို့နှစ်ယောက် စပ်တူပူးပေါင်းပြီးဝယ်ကြတော့မယ်ဆိုတာကို တစ်ဆင့်စကားတွေနှင့် သိကုန်ကြပြီး တွေ့တာနှင့် စနောက်ကြမြဲ။ နီးစပ်ရာ ပရိသတ်ဆီသို့လည်း ပျံ့နှံ့လျက်ရှိပြီ။

ထိုရက်ပိုင်းများအတွင်း သူရော် သူမပါ အလုပ်တွေကို ကြိုးစားပမ်းစားလုပ်ကြသည်။ ရသမျှအနုပညာကြေးတွေကို စုဆောင်းကြသည်။ သူမကလည်း စိန်ထည်တချို့ ထုတ်ရောင်းပစ်လိုက်၏။

နောက်ဆုံးတော့ သူနှင့်သူမ၏ စိတ်ကူးယဉ်နန်းတော်ကြီးကို တကယ်သိမ်းပိုက်နိုင်ခဲ့တော့သည်။ အရောင်းအဝယ်စာချုပ်တွင် ဝယ်သူမှာ သိင်္ဂါရ နှင့် မေယုံကြည် ဖြစ်ပြီး ဂရန်အမည်ပြောင်းတော့လည်း သူနှင့်သူမ နာမည် ပူးတွဲလျက်ဖြစ်သည်။

ထိုအိမ်ကြီးကို သူမတို့ပိုင်ပြီ ဟူသော အသိသည် သူမ၏စိတ်နှလုံးကို အကြီးမားဆုံးသောအင်အားဖြင့် ဆွဲငင်သိမ်းညှို့ထားခဲ့လေသည်။

“သမီး သူနဲ့ လက်ထပ်တော့မလို့ ဖေဖေနဲ့ မေမေ”

ဟု သူမက ခွင့်တောင်းစဉ် မိဘတွေက ဒီဇာတ်လမ်းကို အစအဆုံးသိပြီးသားမို့ ထူးပြီးမအံ့ဩတော့ချေ။

“သမီးလည်း အရွယ်ရောက်ပြီပဲလေ၊ အောင်မြင်မှုဆိုရင်လည်း ထိပ်ဆုံးမှာရောက်နေပြီ၊ သမီးချစ်တဲ့လူနဲ့ လက်ထပ်တာပဲ၊ ဖေဖေတို့ သဘောမတူစရာမရှိပါဘူး။ သဘောတူပါတယ်”

ဟု ကြည်ဖြူစွာပင် ခွင့်ပြုလေသည်။ သူတို့ဖက်က

သူမိဘတွေနှင့် သူညီနှစ်ယောက် ညနေကျတော့ ရောက်လာကြကာ တောင်းရမ်းနားဖောက်ခြင်းကိစ္စကို ပြုကြသည်။ နှစ်ဖက်မိဘတွေကလည်း ရင်းနှီးခင်မင်ပြီးသားမို့ ထူးထူးထွေထွေပြဿနာမရှိ။

အဲဒီနောက်တော့ သူ့ရော၊ သူမပါ ရိုက်ကွင်းများက တစ်ဖက်၊ မအားလပ်သည့်ကြားမှပင် မင်္ဂလာဇဉ်ခံပွဲနှင့် အိမ်သစ်တက်မင်္ဂလာပွဲအတွက် စီစဉ်စရာရှိတာတွေ စီစဉ်ကြရသည်။

အိမ်ကြီးကတော့ ဒက်ကော်ရေးရှင်းတွေ အပြည့်ပါဝင်ပြီးသားမို့ ထူးထူးကဲကဲ ထပ်ပြင်စရာမလိုတော့ပေ။ အသင့်ပြောင်းရွှေ့တက်နေရုံပင်။ အိမ်ထောင်ပရိဘောဂများကအစ နံရံများထဲတွင်မြှုပ်နှံတပ်ဆင်ထားပြီးသား။ ပင်မအိပ်ခန်းကြီးထဲမှာဆိုရင်လည်း နှစ်ယောက်အိပ် ကျွန်းခုတင်ကြီးပေါ်တွင် Dunlop မွေယာပါ ပါပြီးသား။ မီးဆိုင်းများကအစ တပ်ဆင်ထားပြီးသားမို့ သူမတို့ ဘာမှထပ်ပြင်စရာမလိုတော့ပေ။ အားလုံး ရေကန်အသင့်၊ ကြာအသင့်။ သူမတို့နှစ်ယောက်ကို ကံကောင်းလိုက်တာ ဟု လူတိုင်းကချီးကျူးအံ့ဩကြရလေသည်။

မင်္ဂလာဇဉ်ခံပွဲအတွက်လည်း Hotel တစ်ခုဆီမှာ စားသောက်ဖွယ်ရာများမှာထားလိုက်ရုံ၊ စားပွဲထိုးများပါငှားလိုက်

ရုံနှင့် သူတို့ဘာသာ အားလုံးတာဝန်ယူ ပြင်ဆင်လုပ်ကိုင်ပေးပါမည် ဟု ကတိပေး၏။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် သတင်းတွေ ကျယ်ပြန့်လာသည်။ ဖိတ်စာအပ်ကတည်းက သူနှင့်သူမ လက်ထပ်ကြတော့မည်ဆိုသောသတင်းသည် တောမီးသဖွယ် တဝန်းဝန်းပျံ့နှံ့သွားတော့သည်။

မင်္ဂလာဝတ်စုံအတွက် ညနေခင်းသတို့သမီးဝတ်စုံကို သူမ၏ဒီဇိုင်းနာက တာဝန်ယူချုပ်လုပ်ပေးသည်။ ဖြူလွှသည် ပိုးသားအိအိ ဂါဝန်ကလေးမှာ မယုံနိုင်လောက်အောင်ပင် လှပ၏။ သူကတော့ ဆု(ထ်)မဝတ်ချင်ဟုဆိုကာ တက်ဆီဒိုဝတ်စုံကလေးသာ ရွေးချယ်ထားသည်။

ဤသို့ဖြင့် မင်္ဂလာပွဲသည် တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်လာပါသည်။ အနုပညာလောကတစ်ခုလုံးမှ အပေါင်းအသင်းများကလည်း သူနှင့်သူမ၏ မင်္ဂလာပွဲကို စိတ်ဝင်စားလျက်ရှိကြကာ သူတို့ချင်းဆုံမိကြလျှင် သူမတို့အကြောင်းသာ ခေါင်းစဉ်ဖြစ်နေသည်။

ဧည့်ခံပွဲမတိုင်ခင်တစ်ရက်တွင် သူနှင့်သူမသည် မြ ရိပ်ညို ဟိုတယ်လ်မှာ လက်မှတ်ထိုးပွဲအခမ်းအနားကလေးကို နှစ် ဖက်ဆွေမျိုးများနှင့် ကျင်းပလိုက်သည်။ လက်မှတ်ထိုးပြီးပြီမို့ လင် မယားအရာမြောက်သဖြင့် သူနှင့်သူမသည် အိမ်သစ်ကြီးမှာပြောင်း နေကြဖို့ နှစ်ဦးသဘောတူ ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြ၏။

နောက်တစ်နေ့ညဆို ဧည့်ခံပွဲလုပ်တော့မှာမို့ သူမ ကလည်း သူမပစ္စည်းတွေ အိမ်သစ်ဆီသို့ စတင်ရွှေ့ပြောင်းသလို သူကလည်း သူ့ပစ္စည်းတွေ သယ်ဆောင်လာခဲ့သည်။

ထိုအချိန်မှ စတင်၍ သဘောထားကွဲလွဲမှုအသေး စားကလေး စတင်ခဲ့တာဖြစ်သည်။ သူမ ပြောင်းရွှေ့ထားသော

ပစ္စည်းတွေထဲမှာ သက်ရှိနှင့်သက်မဲ့ ဟူ၍ နှစ်မျိုးနှစ်စားပါဝင်လေ သည်။ သက်ရှိတွေထဲမှာတော့ သူမရဲ့ စားဖိုမှူး၊ သူမရဲ့ ဒီဇိုင်းနာ၊ သူမ နောက်ကလိုက်ရသော မိန်းကလေး၊ သူမ အလှအပအတွက် မာမီက လက်ထပ်သင်ကြားပေးထားသော မိန်းကလေး (ထိုမိန်း ကလေးက သူမကို ခေါင်းလျှော်ပေးဖို့၊ တစ်ကိုယ်လုံးကို နှိပ်ပေး ဖို့၊ ပေါင်းတင်ပေးဖို့ ဖြစ်လေသည်။) အဝတ်လျှော်၊ မီးပူတိုက်၊ သန့်ရှင်းရေး၊ အိမ်ဝေယျာဝစ္စတွေ လုပ်ပေးသော မိန်းကလေး၊ တ ခြား လက်တိုလက်တောင်းခိုင်းဖို့ မိန်းကလေး စသဖြင့် ခြောက် ယောက်ပါဝင်၏။

သက်မဲ့ပစ္စည်းတွေထဲမှာတော့ သူမ၏ cosmetics တွေနှင့် skin care ပစ္စည်းများ၊ အမွှေးနံ့သာပုလင်းများ၊ သူမ၏ အဝတ်အစားများ (ဝတ်စုံပေါင်း တစ်ရာကျော်ပါသည်။)၊ ပြီးတော့ သူမ ခရေဇီအဖြစ်ဆုံး ဖိနပ်များ (အရံပေါင်း တစ်ရာကျော်လေ သည်။) ထို့နောက် သူမ Body beauty ကစားသည့် စက်ကိရိယာ ပစ္စည်းများအစုံအလင် ပါဝင်လေသည်။

ကားကြီးတစ်စင်းတိုက်ပါလာသော သူမ၏ပစ္စည်း

ခြား လှတပတ ပစ္စည်းလေးတွေထည့်ထားမလားလို့။”

“ဟင့်အင်း၊ ဖိနပ်တွေပဲ ထည့်မှာ၊ ဟိုအိမ်မှာလည်း မှန်ဘီ ရှိထဲမှာပဲထည့်ခဲ့တာ မတွေ့ဖူးဘူးလား၊ အိပ်ခန်းထဲမှာပဲ လေ”

“အဲ့ဒီတုန်းက သည်းက တစ်ယောက်တည်းအိပ်တာလေ၊ အခုဟာက ကိုယ်နဲ့ နှစ်ယောက်အိပ်ကြရတော့မှာ၊ ဖိနပ် တွေ ဘယ်လောက်ပဲလှလှ၊ အဲ့ဒီလိုကြီးထည့်ထားတော့ ကိုယ် ဘုန်းတွေဘာတွေနိမ့်ကုန်မှာပေါ့”

“အောင်မယ်၊ မဆိုင်ပါဘူး၊ ဒီဖိနပ်တွေထဲမှာ ဟန်နီ ဝယ် ပေးထားတာတွေလည်း ပါတာပဲ၊ ဘာလဲ ဟန်နီ၊ လက် ထပ်ပြီးပြီဆိုပြီး သည်းကို အလိုမလိုက်တော့ဘူးလား၊ ဟုတ်လား၊ ဒါတောင် ဧည့်ခံပွဲ မလုပ်ရသေးဘူး၊

အောင်မယ်၊ အောင်မယ်၊ ဟဲ့ကြောင်မ၊ ငါ့မွေ့ယာ ပေါ် မတက်နဲ့၊ ဆင်းစမ်း၊ ရာရာစစ”

သူမက ပြောရင်းဆိုရင်း သူမတို့၏ မင်္ဂလာအိပ်ရာ ကြီးပေါ် ဖျတ်ခနဲခုန်တက်လိုက်သော ကြောင်မကို နီးစပ်ရာဖိနပ်

တစ်ဖက်နှင့်ကောက်ပြီး ပေါက်ထည့်ပစ်လိုက်သည်။ ကြောင်မက ညောင်ခနဲအော်ကာ ပြန်ဆင်းပြေးသွားပြီး အခန်းထောင့်မှာ သွား ထိုင်နေသည်။

“ဟာ၊ သမီးကို မလုပ်ပါနဲ့ကွာ၊ သည်းကလည်း လန့်သွား ပါ့မယ်၊ သူက ကိုယ့်အိပ်ရာပေါ် တက်နေကျဆိုတော့ အကျင့်ပါနေလို့ပါ”

သူ့မျက်နှာက ခါတိုင်းလို ရွှင်ချိုနေ့မြဲသော မျက် နှာမျိုးမဟုတ်တာကို သူမ သတိထားလိုက်မိ၏။ သူက ကြောင်မ ကို သွားပွေ့ချိကာ တယုတယ ပွတ်သပ်ချော့မော့နေသည်ကို သူမ က ပထမဆုံး သူ့အပေါ် စိတ်ခုသွားတော့သည်။

“အဲမယ်၊ အဲ့ဒီကြောင်မနဲ့ သည်းက ဘယ်သူ ပိုတန်ဖိုးရှိ သတုံး၊ မချီပါနဲ့၊ အဲ့ဒီကြောင်ကြီးကို၊ သွား သွား၊ လက် သွားပြန်ဆေးဦး၊ သည်း ကြိုပြောထားတယ်နော်၊ သည်း အသန့်အပြန့် အရမ်းကြိုက်တာလည်း ဟန်နီ သိရက်သား နဲ့”

သူက ကြောင်မကလေးကို ပွတ်သပ်ချော့မြူနေရာ

မှ သူမဆီ မျက်ဝန်းအကြည့်တစ်မျိုးဖြင့် လှမ်းကြည့်သည်။

“ဘာကြည့်တာလဲ၊ ချလိုက်ဆို၊ အဲဒီကြောင်ကို၊ လက်သွားဆေးလေ၊ အဲဒီ ကြောင်နဲ့ခွေးတွေကို အခန်းတစ်ခန်းဆီပို့၊ သည်း အခန်းထဲ မဝင်စေနဲ့၊ ဝင်ရင်တော့ သည်းက လုပ်မှာပဲ”

“ဟာကွာ၊ မတရားတာကြီး၊ သည်းကျတော့ ခွေးချေးနင်းထားဖူးတဲ့ ဖိနပ်တွေကိုတောင် အခန်းထဲ ဘီရီထဲထည့်ပြီး တခမ်းတနားထားသေးတာ၊

ကိုယ့် ခွေးနဲ့ကြောင်ကလေးတွေကိုလည်း ထားမှာပဲကွာ၊ သူတို့နဲ့ မခွဲနိုင်ဘူးကွ”

“အောင်မယ်၊ မခွဲနိုင်ရင် ဘာလို့ သည်းကို ယူသေးလဲ၊ မယူနဲ့ပေါ့၊ ဧည့်ခံပွဲကို ချက်ချင်းဖျက်လို့ရတယ် သိလား၊ ကြောင်တွေ၊ ခွေးတွေကိုများ အကဲလာပို့မနေပါနဲ့။”

“ဟာ သည်းကလည်း၊ သည်းအလိုကျချည်းပါပဲလား၊ အရင်က ဒီလိုမျိုးမဟုတ်ပါဘူး”

“ဒီလိုပါပဲ၊ ဒီလိုပါပဲ၊ တချို့ကိစ္စတွေကျတော့ ဟန်ဆောင်

ထားတာတွေရှိချင်ရှိမှာပေါ့၊ ဘယ်ပြောနိုင်မလဲ၊ ဥပမာ ကြောင်တွေခွေးတွေဆိုရင် လုံးဝ မချစ်တတ်ဘူး၊ အဲဒါကတော့ ချစ်ဟန်ဆောင်ခဲ့တာ အခု ဝန်ခံတယ်”

“တော်ပြီကွာ၊ မင်္ဂလာဆောင်ခါနီး စကားတွေအများကြီး မပြောချင်ပါဘူး၊ ကိုယ်ပဲ အလျှော့ပေးပါ့မယ်၊ ကဲ ပီ(စ်)၊ သား လာ၊ သမီး ဆွီတီ လာ၊ တခြားအခန်း သွားကြမယ်”

သူက ကြောင်နှင့်ခွေးကိုခေါ်ပြီး ထွက်သွားလျှင် သူမက ပခုံးတွန့်ကာ ကျန်ခဲ့သည်။ သူကလည်း သိပ်ကျေနပ်ပုံ မရ။ သူမကလည်း ကြည်လင်လှသည်မဟုတ်။

သို့သော် နှစ်ယောက်စလုံး ထိုအသေးအဖွဲ့ ပဋိပက္ခကလေးကို မျှီသိပ်သိမ်းဆည်းထားလိုက်ကြလေသည်။

www.burmeseclassic.com

လည်း ကောင်းလိုက်တာ အရမ်းပဲ၊ ရဲတိုက်ကြီးကျနေတာပဲ၊ သိပ်ကံကောင်းတာပဲ”

“သိပ်လိုက်တဲ့ စုံတွဲပဲဟယ်”

စသော ချီးမွမ်းသံတွေကို စိစိညံ့အောင် ကြားရလေသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် ပို၍ပြုံးမိကြလေသည်။

ဧည့်ပရိသတ်က စုံလင်လှပါသည်။ ရုပ်ရှင်လောက သားမောင်နှမများ၊ ဒါရိုက်တာများ၊ လုပ်ငန်းရှင်များ၊ ပြီးတော့ စာ နယ်ဇင်းမီဒီယာများ၊ သူတို့အားလုံး ပျော်ရွှင်ပြုံးရယ်နေကြသည်။

မင်္ဂလာအခမ်းအနားမှူးက အစီအစဉ်သစ်ကလေး တစ်ခုကို အဆန်းထွင်၍ကြေညာလိုက်ရာ လူတိုင်း၏ လက်ခုပ်သံ တွေဆူညံသွားကြတော့သည်။

“အားလုံး သိကြတဲ့အတိုင်းပဲ ဒီစုံတွဲကလေးဟာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် သိပ်ချစ်ကြတယ်ဆိုပြီး နာမည်အလွန်ကြီးပါတယ်၊ ဒီနေ့ကလေးဟာ သိပ်ချစ်ကြတဲ့ချစ်သူစုံတွဲကလေးရဲ့ မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲနေ့ကလေးဖြစ်သလို၊ သူ

မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲနေ့သို့ ရောက်သောအခါ သူ့ရော သူမပါ ကမ္ဘာပေါ်တွင် အပျော်ရွှင်ဆုံးချစ်သူစုံတွဲများ၏အပြုံးကိုယ်စီဖြင့် ဧည့်ပရိသတ်များကြားသို့ လက်ချင်းတွဲကာ ရောက်ခဲ့ကြလေသည်။ အားလုံးက လိုက်ဖက်လွန်းကြသော သူတို့နှစ်ယောက်ကို ငေးမောချီးကျူး၍မဆုံးကြချေ။ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးရဲ့မျက်နှာများမှာ အပြုံးများသီးပွင့်နေသည်။

“သူတို့နှစ်ယောက်က တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်သိပ်ချစ်ကြတာ သိလား၊ မျက်စိအောက်ကတောင် အပျောက်ခံနိုင်ကြတာမဟုတ်ဘူး”

“ယူသင့်တာကြာပြီ၊ ဒုမုပဲ ယူကြတော့တယ်၊ အိမ်ကြီးက

ထပ်လိုက်တာဟာ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ အချစ်တွေကို အင်အားကြီးသထက်ကြီးအောင် ဖွဲ့စည်းလိုက်တာပါ။ ခုချိန်ကစပြီး ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ရဲဘော်ရဲဘက်တွေ ဖြစ်သွားပါပြီ။ တစ်သက်လုံး ရိုးမြေကျ မပြောင်းလဲ၊ မငြီးမငွေ့မယ့်အချစ်မျိုးနဲ့ ကျွန်တော် သူ့ကို သစ္စာရှိရှိ ချစ်သွားမှာပါ။”

ဟု ပြောသွားသည်ကို ပရိသတ်က ဝေးခနဲ အော်ဟစ်အားပေးကြသည်။

သူမက သူ့ခါးဆီဖက်ထားကာ သူ့မျက်နှာကို အကြည့်လင်ဆုံးသောအပြုံးများနှာကလေးဖြင့် မျက်တောင်မခတ်ငေးရီစိုက်ကြည့်နေလေသည်။

“ခုတစ်ခါ သတို့သမီး မေယုံကြည်က အမှတ်တရ ရင်တွင်းစကား ပြောကြားပါ့မယ်”

ဟု အခမ်းအနားများက ကြေညာလိုက်သည်။ ပရိသတ်က အားပေးကြပြန်သည်။ သူမ မျက်နှာကလေးက ရွှင်ဖြူးချိုမြဲနေသည်။

“ကျွန်မကတော့ သူ့လိုမပြောတတ်ပါဘူးရှင်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မအတွက်တော့ သူ့ကို လက်ထပ်ရတာဟာ စွန့်စားခန်းကြီးတစ်ခု လုပ်လိုက်ရသလိုပါပဲ။ ကျွန်မရဲ့ ပရိသတ်တွေ ကျွန်မအပေါ် အချစ်လျော့သွားမှာကိုလည်း သိပ်စိုးရိမ်တာပဲ။

ပရိသတ်အပေါ် ကျွန်မ အရင်ကထက် နှစ်ဆပိုပြီး တာဝန်ကျေအောင် ကြိုးစားပါ့မယ်၊ သူ့ကိုလည်း ကျွန်မရဲ့ နောက်ဆုံးထွက်သက်အထိ ချစ်သွားမှာပါ။ ‘သူ့အပေါ်မှာ နှေးကောင်းတစ်ယောက်ရဲ့ ဝတ္တရားနဲ့အညီ ကျွန်မတာဝန်ကျေအောင် ပြုစုသွားမှာပါ။ ပြီးတော့ ချစ်စရာကောင်းတဲ့ မိသားစုဘဝလေးတစ်ခုကို ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်ပေါင်းပြီး တည်ဆောက်ကြမယ်၊ ကျွန်မ သူ့ရဲ့ဇနီးအလိမ္မာကလေး ဖြစ်ချင်ပါတယ်၊ သူ ထားရာနေ၊ စေရာသွားဘဝမှာ ကျွန်မ မညည်းမညူနေပါ့မယ်၊ ပျော်ပျော်ကြီးနေပါ့မယ်”

သူမပြောပုံကလေးက ချစ်ကြင်နာစေသလိုဖြစ်သော

ကြောင့် ပရိသတ်ဆီမှ လက်ခုပ်သံကို ပို၍ကျယ်လောင်စွာ ရရှိလေသည်။ သူမနားနားသို့ သူကကပ်၍ နှစ်ကိုယ်ကြားပြောလိုက်သည်။

“မပြောတတ်လို့ပဲနော်၊ ပြောများပြောတတ်ရင် လူတွေအားလုံး အရည်ပျော်သွားမယ်”

သူမက အားပါးတရပြုံးလိုက်သည်။ ထို့နောက် သူနှင့်သူမ ခါးကလေးတွေကိုဖက်ထားကာ အပေါင်းအသင်းမိတ်ဆွေတွေကို လိုက်၍နှုတ်ဆက်လေသည်။ ရယ်မောပျော်ရွှင်တတ်သော၊ အစအနောက်သန်သော အနုပညာမောင်နှမသူငယ်ချင်းတွေ အကြားမှာ ရယ်မောနောက်ပြောင်သံတွေ ဆူညံကျယ်လောင်လျက်ရှိသည်။

“ဟဲ့ ယုံကြည်၊ ဒီည ကားရိုက်ရှိတယ်တဲ့၊ ကိုဇော်က ညလုံးပေါက်ရိုက်မှာတဲ့”

“ရိုက်နိုင်ပါဘူး၊ ပင်ပန်းလို့ နားချင်ပြီ၊ နင်တို့ မပြန်ကြသေးဘူးလား”

“မပြန်ဘူး၊ ညလုံးပေါက်ပါတီဆင်နွှဲမလို့”

“ဟင်း၊ သိပ်မကနဲနော်၊ နင့်ရဲ့လျှို့ဝှက်ချက်ကို ငါ အားလုံးကြားအောင် ပြောပစ်လိုက်ရမလား”

“ဟား ဟား”

“ယုံကြည် သိပ်ပျော်နေတယ်ပေါ့လေ၊ နင်တို့နှစ်ယောက်မှာ ဘယ်သူက ဘယ်သူ့ကို ပိုချစ်တာလဲ ဟင်၊ ပြောပါဦး”

“ငါက ပိုချစ်တာပေါ့”

“ဘယ်ကလေး၊ ငါကပိုချစ်တာ”

“ဟဲ့၊ အချစ်ပြိုင်မနေကြနဲ့၊ ဟိုမှာ ဟိုမှာ၊ အခမ်းအနားများအော်ပြန်ပြီ၊ သူကတစ်မျိုး”

“အစီအစဉ်ကလေးတစ်ခု ကြေညာပါ့မယ်၊ မင်္ဂလာပွဲအမှတ်တရ စုံတွဲသီချင်းကလေးတစ်ပုဒ်ကို သတို့သားနဲ့သတို့သမီးက ဆိုပေးဖို့ အနုပညာမောင်နှမတွေက တောင်းဆိုထားပါတယ်”

ဟေးခနဲ လက်ခုပ်သံတွေ ဆူညံသွားလေသည်။

“ဆိုမယ်၊ ဆိုမယ်၊ ဟန်နီ အနမ်းပန်းသီချင်း ဆိုလိုက်မယ်၊ သူတို့အားလုံး ကြွေသွားအောင်”

သူမက သူ့လက်ကိုဆွဲကာ တီးဝိုင်းရှိရာဆီသို့ ရွတ်
နောက်နောက် ခြေလှမ်းများဖြင့် လျှောက်လာခဲ့ပြီး လမ်းတစ်
လျှောက်တွင်လည်း တွေ့ရာလူကို စ၊နောက်ခဲ့သေးသည်။

စင်ပေါ်ရောက်တာနှင့် သူက

“ကျွန်တော်တို့ အနမ်းပန်း ဆိုပါ့မယ်”

ဟု ကြေညာလိုက်လျှင် တစ်ခြံလုံး ဆူညံကျယ်
လောင်သွားတော့သည်။ သူနှင့်သူမသည် ကြယ်ရောင်အောက်တွင်
ပြုံးပြုံးပြက်ပြက် ဖိတ်ဖိတ်လက်သော ချစ်ရည်ရွန်းလက်သည်မျက်
ဝန်းများဖြင့် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်ကြည့်ရင်း သီချင်းကို
စတင်၍ဆိုကြလျှင် ပရိသတ်သည် အားကျငေးမောကာ ရုတ်ခြည်း
တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်ကျသွား၏။

တစ်ခုသော မိုက်(ခဲ)ကို နှစ်ယောက်စလုံးရဲ့လက်
များဖြင့် ဖိကိုင်ကာ မျက်နှာချင်းနီးကပ်စွာ မျက်နှာချင်းဆိုင်ထား
ပြီးဆို၏။ တစ်ခါတစ်ရံ နဖူးချင်းပင်ထိတိုက်လိုက်ကြသေးသည်။

x x x အားကိုးထိုက်တဲ့ မောင်ရယ်၊ မေချစ်တယ်၊

အမိအဖထက် ပိုတောင်ပိုသေးတယ်၊ ခွဲမ

သွားနဲ့နော်၊ မေ အသည်းကျွမ်းရလိမ့်မယ်၊

အဆုံးဘဝထိတိုင် လက်တွဲမယ် x x x

x x x ပန်းကလေးထက် မေဟာ ပိုလှတယ်၊

မောင့်ဘဝအတွက် နေရောင်ခြည်ကလေး

သဖွယ်၊ ငြိမ်းချမ်းမှုတွေ ဖန်ဆင်းပေးစွမ်း

တဲ့သူ၊ မင်းကလေးတစ်ယောက်သာ မောင်

ချစ်တယ် x x x

ရင်ခွင်လွှာကြား အကြင်နာတွေများ

ထာဝစဉ်သာ မောင့်အတွက်ရှိတယ် x x

အခင်မင်ရဆုံး အကြင်နာရဆုံး မေဟာ

မောင် အချစ်ဆုံးပါပဲ x x x

ငြိမ်းချမ်းတဲ့ဘဝ အတူတူတည်ဆောက်

မယ်၊ တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ အချစ်ရာဇဝင် တွင်

ရစ်မယ်၊ တွဲလက်မဖြုတ်ပါ၊ ချစ်ခရီးလမ်း

ဆုံးထိရွယ်၊ အနမ်းပန်းလေးတွေ ဝေကြ

မယ် x x x

အားကိုးထိုက်တဲ့ မောင်ရယ် မေချစ်တယ်၊
မိဖထက် ပိုတောင်ပိုသေးတယ်၊ ခွဲမသွား
နဲ့နော် မေ အသည်းကျွမ်းရလိမ့်မယ်၊ အ
ဆုံးဘဝထိတိုင် လက်တွဲမယ်၊

x x x ပန်းကလေးထက် မေဟာ ပိုလှတယ် x x
မောင့်ဘဝအတွက် နေရောင်ခြည်ကလေး
သဖွယ်၊ ငြိမ်းချမ်းမှုတွေ ဖန်ဆင်းပေးစွမ်း
တဲ့သူ x x x မင်းကလေးတစ်ယောက်
သာ မောင်ချစ်တယ် x x x x x x
x x x x x x x x x x x x

သီချင်းဆုံးသွားချိန်တွင် လူတွေအားလုံး မိန်းမော
ငေးမော၍ ကျန်ရစ်လေသည်။ ထိုအချိန်ကလေးတွင် သူတို့နှစ်
ယောက်လောက်ချစ်နိုင်သူတွေ ကမ္ဘာလောကတွင် မရှိနိုင်တော့
ဟု အားလုံးထင်မှတ်ရ၏။

ဤသို့ဖြင့် မင်္ဂလာပွဲပြီးဆုံးချိန်ကို ရောက်လာခဲ့
သည်။ နှုတ်ဆက်နောက်ပြောင်ကျီစယ်ကြရင်း လူတွေတဖြည်း

ဖြည်းဖြည်းကုန်ကြသည်။ နောက်ဆုံးတော့ သူတို့နှစ်ယောက်သား
ခြေကုန်လက်ပန်းကျမောပန်းလျက် ကျန်ရစ်ခဲ့တော့၏။

“အမလေး၊ မင်္ဂလာတစ်ခါဆောင်ရတာ မောလိုက်တာနော်၊
ပြီးသွားတော့လည်း ဘာမှမဟုတ်ဘူး”

ပရိသတ်ရှေ့မှာ တစ်ခါမှ ယောင်၍ပင်မဖြုတ်စ
တမ်းတွဲထားသောလက်တွေကို ခုမှပင် သူမက ဖြုတ်လိုက်သည်။

နှစ်ယောက်သား အိပ်ခန်းဆီသို့ ဝင်လာခဲ့ကြ၏။

“ဟန်နီ၊ အိပ်ရာဝင်ခါနီးရင် ရေတစ်ခါပြန်ချိုးပြီးမှ ဝင်
နော်၊ ကိုယ်ခန္ဓာကို မွှေးမွှေးကြိုင်ကြိုင်လေးဖြစ်နေပစေ သိ
လား၊ သည်းက နှစ်ယောက်အိပ်ခုတင်ကြီးပေါ်မှာ တစ်
ယောက်တည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ်အိပ်လာတာ၊ အခု နှစ်
ယောက်အိပ်ရတော့မှာဆိုတော့ အိပ်တတ်ပါ့မလားတောင်
မသိဘူး၊

သွားကို သေချာတိုက်နော်၊ အာပုပ်စော် မနံစေနဲ့”

သူမက လိုချင်တာမှန်သမျှကို ပထမဦးဆုံးညမှ စ
တင်၍ မှာတမ်းခြေရသည်။ မေမေကလည်း လက်မသပ်ခင်ရက်

များဆီတုန်းက တိုးတိုးတိတ်တိတ် သင်ကြားပေးလိုက်တာတွေ အများကြီး။

အဓိကကတော့ ကိုယ်လိုချင်တာမှန်သမျှကို ပထမ ဆုံးညမှာ အတိအလင်းဖွင့်ဟတောင်းဆိုထားဖို့ပဲဖြစ်သည်။

“သည်းကလည်းကွား၊ ကိုယ် အရမ်းအိပ်ချင်နေပြီ၊ ရေချိုး လိုက်ရင် အိပ်ချင်စိတ်တွေပျောက်သွားလိမ့်မယ်၊ ဒီအတိုင်း ပဲ အိပ်တော့မယ်”

သူက ပြောပြီး မွေ့ရာကြီးပေါ် မှောက်ရက်ပစ်လှဲ ချပစ်လိုက်သည်။ စည်းမျဉ်းစည်းကမ်းတွေ သူ မကြိုက်။

“ဟာ၊ ဟန်နီ နော်၊ မရဘူး၊ သွား သွား၊ ရေချိုးမှဖြစ်မယ်၊ နံနံစော်စော်ကြီး သည်း မကြိုက်ဘူး ထ ထ”

သူမက သူ့ကို အတင်းဆွဲထူတွန်းထိုးပြီး ရေချိုး ခန်းထဲသို့ တွန်းထည့်ပစ်လိုက်သည်။

“ဟာကွာ၊ သည်းက ညစ်ပြီကွာ၊ ရေမချိုးချင်ပါဘူးဆိုမှပဲ”

“မရဘူး ချိုးရမယ်၊ ဒါ စည်းကမ်းပဲ၊ ညတိုင်း ရေချိုးပြီး မွှေးမွှေးပျံ့ပျံ့ကလေးနဲ့မှ အိပ်ရာဝင်ရမယ်၊ ဒါပဲ”

သူ စိတ်ထဲက သိပ်မကျေနပ်လှသော်လည်း မင်္ဂလာဦးပထမညတွင် ပဋိပက္ခမဖြစ်ချင်သောကြောင့် အောင့်သက် သက်ဖြင့်ပင် ရေချိုးလိုက်ရသည်။ ညဝတ်အင်္ကျီဝတ်ပြီးချိန်တွင် သူမက ရေချိုးခန်းထဲဝင်သွားကာ ရေချိုးကြွေလှဲထဲမှာ နှင်းဆီပွင့် ဖတ်များ၊ သံလွင်ဆီ၊ အမွှေးနံ့သာဆီများနှင့် ရေနွေးနွေးကို အကြာကြီးစိမ်နေသေးသည်။ သူ စောင့်ရတာကို သည်းမခံနိုင်လောက် အောင်ဖြစ်လာသည်။

အခန်းတံခါးခေါက်သံကြောင့် သူ တံခါးထဖွင့်ပေး စဉ် သူမ၏ကောင်မလေးတစ်ယောက်ဖြစ်နေသည်။

“ဘာလုပ်မလို့လဲ၊ ငါတို့ အိပ်တော့မှာ”

သူ ဒေါသအနည်းငယ်ထွက်လာကာ ခပ်ဆတ် ဆတ်ပြောလိုက်သည်။ ကောင်မလေးက သူ့ကိုတိုး၍ဝင်လာကာ

“ညတိုင်း မမကို ဘော်ဒီလိုးရှင်းတွေလိမ်းပြီး နှိပ်ပေးရ တယ် အစ်ကိုရဲ့၊ အဲ့ဒါပြီးမှ မမက အိပ်တာ”

“ကြီးကျယ်လိုက်တာကွာ၊ ငါက ဘယ်လောက်ထိ စောင့် ရမှာတုန်း”

၃၈ ဤ လွန်ထားထား၊(ဆေးကုသိုလ်)

“ဟိဟိ၊ တစ်နာရီ လောက်ပါပဲ”

သူ့မျက်နှာ မှန်သိုးသိုးဖြစ်လာသည်။ မကြာပါ။

နောက်ထပ်မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဝင်လာပြန်သည်။ လက်ထဲ မှာ နွားနို့ဗန်းနှင့် သစ်သီးစိပ်များ။ သူ နည်းနည်း အမြင်ကတ် လာသည်။

မွေ့ရာပေါ်သို့ ဆောင့်ကြီးအောင့်ကြီးဖြင့် ကိုယ် ခန္ဓာကို ပစ်တင်လိုက်သည်။ သူမ အဲ့ဒီလောက် တခမ်းတနားနိုင် မှန်း အရင်က သူ မသိခဲ့။

ခုတင်ရဲ့တစ်ဖက်ခြမ်းတွင် သူဝင်အိပ်နေချိန်တွင် တစ်ဖက်ခြမ်းမှာ သူမက အနှိပ်ခံလျက်ရှိသည်။

“ဟန်နီ အနှိပ်ခံဦးမလား”

“မခံဘူးကွာ၊ ဒီလိုညမျိုးမှာ အနှိပ်မခံချင်ဘူး”

“သည်းက အကျင့်ပါနေလို့ပါ ဟန်နီရယ်၊ ညတိုင်း အနှိပ် ခံပြီးမှ အိပ်ပျော်တယ်၊ နို့မို့ဆို ညောင်းလွန်း ကိုက်လွန်း လို့”

သူ စကားပြန်မပြောတော့ပဲ သူမကို စောင့်ရင်း

စောင့်ရင်းပင် မေးခနဲအိပ်ပျော်သွားလေသည်။ အဲ့ဒီနောက် သူ ဘာကိုမှ မသိတော့။ နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက်ပင် အိပ်ပျော်သွားတော့၏။

အနှိပ်ခံပြီးနောက် သူမက အိပ်ဖို့ပြင်သည်။ သို့

သော် နံနားတွင် တမေ့တမောအိပ်မောကျကာ အိပ်ပျော်နေသော သူထံမှ အလွန်ကျယ်လောင်လှသော ဟောက်သံရှည်သည် အခန်း ထဲတွင် အနှောင့်အယှက်ကြီးစွာ မြည်ဟည်းနေသည်။ သူမက လည်း ဘယ်လိုအကျင့်မှန်းမသိ ဟောက်သံဆို လုံးဝ မကြားနိုင်။ သည်းလည်းမခံနိုင်။ အထူးသဖြင့် ခုလိုတိတ်ဆိတ်သောညယ်မှာ ဟောက်သံကြီးက ကြောက်မယ်ဖွယ်ကောင်းနေသည်။

ကြည့်စမ်း၊ ဒါဟာ သူမ သိပ်ချစ်သော ချစ်စရာ

အလွန်ကောင်းသော လူငယ်ကလေးမှ ဟုတ်ပါရဲ့လား။ ပါးစပ်က ဟောင်းလောင်းပွင့်ဟနေသော ရှည်လျားသောဟောက်သံသည် သူ ဆီမှ မှန်မှန်ထွက်ပေါ်နေသည်။ မင်းသားရုပ်ချောချောကလေး ပျောက်ကွယ်ကာ သာမန်ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ စိတ်ပျက်ဖွယ် အကျင့်ဆိုကြီးကို ပထမဆုံးညမှာ သူမ စတင်ရင်ဆိုင်လာခံရ ခြင်းသည် သိပ်တော့မကောင်းလှပါ။

အကယ်၍ သူမသာ သူ့ထက်စောစော အရင်အိပ်
ပျော်သွားမည်ဆိုရင်တော့ သူ့ရဲ့ပကတိရုပ်ကို ခုလို မြင်ချင်မှမြင်
နိုင်မည်ပေါ့။

“ဘာလို့ ဒီလောက်တောင် ဟောက်သံကြီးထွက်ရတာလဲ၊
ထင်ကိုမထားဘူး၊ တကယ်ပဲ၊ အိပ်လို့လည်းမရတော့ဘူး၊
တောက်”

သူမသည် စိတ်တိုလာကာ သူ့နှာခေါင်းကို လက်
နှင့် ဖိညှစ်ထားလိုက်ရာ ဟောက်သံသည် ချက်ချင်းရပ်သွားသော်
လည်း သူက အသက်ရှူကျပ်သွားသောကြောင့် လွန်လူးရုန်းကန်
ရင်း ဖျတ်ခနဲလန့်နိုးလာသည်။

“ဟာ ဘာလုပ်တာလဲ၊ မင်း ငါ့ကို ဘာထိုင်လုပ်နေတာလဲ”

သူ အိပ်ချင်မှူးတူး အသံဖြင့် အလန့်တကြားမေး
လိုက်သည်။

“မဟောက်နဲ့၊ အဲ့ဒီ ဟောက်သံကြီးက အကျယ်ကြီး သရဲ
ချောက်နေတာကျနေတာပဲ၊ သိပ်ကြောက်စရာကောင်းတာ
ပဲ၊ ဒီမှာ သည်း အိပ်လို့မရတော့ဘူး”

“ကိုယ် ဟောက်လို့လား၊ အိပ်ပျော်သွားလို့ သူ့ဘာသာသူ
ဟောက်သံထွက်တာပဲကွာ၊ ကိုယ် တမင် ဟောက်တာမှ
မဟုတ်တာ၊ သည်းတကြီးဖန်ဂျီကျတာပဲ၊ သူများ အိပ်မော
ကျနေတာကိုကွာ”

သူ့အိပ်မက်ကလည်း ကောင်းခန်းရောက်နေချိန်မို့
ရတ်တရက် အသက်ရှူကျပ်သွားအောင် နှာခေါင်းကိုအပိတ်ခံ
လိုက်ရတာကို သူ မကြည်မလင်ဖြစ်သွားသည်။

“ဘာ ဂျီကျရမှာလဲ၊ အိပ်လို့မရဘူး၊ ဟန်နီဟောက်သံ
ကြီးကြောင့်၊ ဟောက်သံမထွက်ဘဲ အိပ်လို့ မရဘူးလား”

“ဘယ်ရမလဲ၊ တော်ပြီကွာ အိပ်တော့၊ ကိုယ် ကြိုးစားကြည့်
မယ်”

သူ ပြန်အိပ်ဖို့ကြိုးစားရင်း ဟောက်သံမထွက်ရလေ
အောင် မျက်နှာပေါ် ခေါင်းအုံးဖိပြီး အိပ်ရလေသည်။

သူမလည်း သူ့ဆီမှ ဟောက်သံထပ်ထွက်မလာ
အောင် စောင့်နားထောင်ရင်း အိပ်ပျော်သွားတော့၏။

အခန်း(၄)

“ဟင်၊ အဲဒါ ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ ရွံစရာကောင်းလိုက်တာ၊ မနက်စောစောထပြီး နှာခေါင်းနှိုက်နေတယ် ဟုတ်လား”

အိပ်ရာကနိုးပြီး သူ ချက်ချင်းမထသေးဘဲ နှာခေါင်းသန့်ရှင်းရေးလုပ်လေ့ရှိသောအကျင့်က ငယ်ငယ်ကတည်းက စွဲနေပြီ။ သူမ၏ ရုတ်တရက်ထအော်သံကြောင့် သူ လန့်လည်းလန့်ကာ စိတ်တိုသွား၏။

“ဟာ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ မျက်လုံးထဲမှာ မျက်ချေးရှိတယ်၊ နှာခေါင်းထဲမှာ နှပ်ချေးရှိတယ်၊ မနေ့က စားထားတဲ့အစာတွေ

rectum ထဲမှာ ချေးအဖြစ်ရှိတယ်။ ဒါတွေကို ဖယ်ထုတ်
စွန့်ရမှာပေါ့။

သည်းက ဘာလို့ရွံတာလဲ”

“အို၊ ဟန်နီ သိပ်ညစ်ပတ်တာပဲ။ အဲဒါတွေကို ရွံတယ်။
အိပ်ရာပေါ်မှာ နှာခေါင်းကြီးနို့ကနေတာကို အရွံဆုံးပဲ။ သွား
သွား၊ ရေချိုးခန်းထဲမှာ သွားလုပ်။ သည်းရှေ့မှာ လာမလုပ်
နဲ့။”

“ဪ ဒုက္ခပါပဲ။ နှပ်ချေးက ဘာရွံစရာရှိလို့လဲ။ နှာခေါင်း
ထဲမှာရှိတာပဲဥစ္စာ၊ သည်းက အကဲပိုပြီ”

သူက အိပ်ရာပေါ်မှထလာပြီး သူမကို သိုင်းဖက်ဖို့

ကြိုးစားလိုက်စဉ် သူမက သူ့ကို တွန်းထုတ်ပစ်လိုက်ပြီး

“သွား သွား၊ အာပုပ်ကြီးနဲ့၊ လက်ကလည်း နှာခေါင်းနို့က
ထားတာကြီးနဲ့၊ လာမဖက်နဲ့၊ အော်ဂလီဆန်တယ် သွား”

ဟု ကဲကဲဆတ်စွာ အော်ဟစ်လေသည်။ သူ ရယ်

ချင်စိတ်ပေါက်လာသလို၊ အရွံ့တိုက်ချင်စိတ်လည်း ပေါ်လာ၏။

“နှာခေါင်းနို့ကရတာ ဖိလင်တစ်မျိုးပဲကွ၊ ကိုယ့်နှာခေါင်း

ကိုယ်နို့ကတာပဲကွာ၊ ဘာဖြစ်လဲ”

သူ ပိုအရွံ့တိုက်ကာ နှာခေါင်းကိုနို့ကလော်လျှင်

သူမသည် တဝေါ့ဝေါ့ထိုးအန်ကာ အခန်းထဲမှ တစ်ဟုန်ထိုးထွက်
ပြေးတော့လေသည်။

အံ့ဩစရာကောင်းပုံများ။ ချစ်သူဘဝက အဲဒီအ

သေးအဖွဲ့အကြောင်းအရာကလေးတွေအပေါ် သူမ ဇီဇာကြောင်
တတ်မှန်း သူ ဘာဖြစ်လို့ မသိခဲ့ပါလိမ့်။

တံခါးပွင့်သွားချိန်တွင် သူ့အချစ်တော် ခွေးနှင့်

ကြောင်က အခန်းထဲသို့ ဝင်လာကြသည်။ သူ ခွေးကလေးကိုပုတ်
သပ်ပေးရင်း ကြောင်မလေးကိုတော့ ပွေ့ချီထားကာ အကြာကြီး
ချောမြူဆော့ကစားနေသေးသည်။

သူ အခုမှ တွေးမိသည်။ သူ ချစ်သော မိန်းမတစ်

ယောက်နှင့် အိမ်ထောင်ပြုလိုက်သည့်အတွက် သူ နှစ်သက်မြတ်
နိုးသောအရာများကို သူ စွန့်လွှတ်လိုက်ရပြီ။ ပထမဆုံးက လွတ်
လပ်စွာ နေချင်သလိုနေတတ်သောအကျင့်။ (သူမက သူ့လှုပ်သမျှ
ကို မျက်စိဒေါက်ထောက်ပြီး လိုက်ကြည့်နေပြီ။ အိပ်တာတောင်

ကောင်းကောင်းမအိပ်ရ။ ဟောက်သံကျယ်တာကို ပြဿနာလုပ်ခြင်းခံရပြီ။ သူမ ဘယ်လိုမိန်းမပါလိမ့်။) ဒုတိယ စွန့်လွှတ်ရသည်မှာ သူ့အချစ်တော် ခွေးကလေးနှင့် ကြောင်မကလေးကိုဖြစ်သည်။

တတိယ ဆုံးရှုံးမှုက

“ဟန်နီ ရေချိုးတော့လေ၊ ဒီနေ့ ရှုတင်ရိတယ်လေ၊ သည်းတို့အတူသွားရမှာ၊ ရေချိုးပြီးရင် breakfast လာစား။”

သူမ အော်သံကို သူကြားရ၏။ ဟုတ်တယ်၊ တတိယ ဆုံးရှုံးလိုက်ရတာက သူ့ချစ်သူ မေယုံကြည်ကိုပင်ဖြစ်သည်။ သူ လက်ထပ်ခဲ့မိသည်မှာ ချစ်သူဘဝက အလွန်ချစ်စရာကောင်းအောင် ဖွဲ့ဖွဲ့နွဲ့နွဲ့ ချဲ့ပျစ်တတ်သော၊ ကယုကယင် နေထိုင်ပြုမူတတ်သော သူ့ချစ်သူ မေယုံကြည်မဟုတ်။ သူ မသိသေးသော အကျင့်စရိုက်တချို့ကို ပိုင်ဆိုင်ထားသော မြေရံသင်းပင်းများစွာနှင့် တခမ်းတနားဒိမ်ခံတတ်သော၊ ဇီဝအလွန်ကြောင်သော အသန့်အပြန့်ကြိုက်လွန်းသော မေယုံကြည်သာဖြစ်လေသည်။

ရေခိုးချိုးပြီးလျှင် ခါတိုင်း သူမဆီ ဖုန်းဆက်၍ ညှိတာ၊ ခရာတာကို လုပ်ခွင့်မရှိတော့။ သူမက သူနှင့် တစ်အိမ်တည်း

ဖြစ်နေပြီ။ ရိုက်ကွင်းအဝတ်အစားများကို သူ့တပည့်ကလေးက ကုံးစံအတိုင်း ရွေးချယ်ထည့်ယူနေစဉ် သူ ထမင်းစားခန်းထဲသို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။

နံနက်ခင်းစာကို စားပွဲရှည်ကြီးပေါ်မှာ တခမ်းတနားပြင်ဆင်ထားပြီး စားဖိုမှူးကြီးကို အဖြူရောင်ဝတ်စုံဖြင့်သန့်ရှင်းစွာတွေ့ရသည်။ သူမဘေးတွင် တခြားမိန်းကလေးနှစ်ယောက်ကလည်း အဆင်သင့်စောင့်စားနေလေသည်။

“လာ ဟန်နီ၊ စားဖိုမှူးကြီးကတောင် လခတိုးတောင်းနေပြီ၊ သည်းတို့နှစ်ယောက်အတွက် သူ စပါယ်ရှယ် ဟင်းလျာတွေ ချက်ပြုတ်စီမံပေးမယ်တဲ့။”

အခုဆို သည်းတို့နှစ်ယောက်က သမီးရည်းစားတွေ မဟုတ်တော့ဘူးဆိုတော့ ဟိုအရင်ကလို နှစ်ယောက်ဆုံဖို့ အရေး ဟိုဆိုင်မှာချိန်းရ၊ ဒီဟိုတယ်လ်မှာစားကြနဲ့ သူက သိပ် ချက်မပေးရဘူးလေ။

ခုတော့ အိမ်ထောင်သည်တွေဖြစ်ပြီဆိုတော့ အိမ်မှာပဲ သူ့ချက်ပေးတာ စားကြမယ်၊ သူက တရုတ်စာရော၊

ယူရိပီယန်စာရေး၊ အိတလီစာ၊ ယိုးဒယားစာ၊ ဂျပန်စာ
အကုန်ချက်တတ်တယ်။ ရှုတင်ကို ချိုင့်ကြီးနဲ့ထည့်ပေး
လိုက်မယ်တဲ့။ အဲ့ဒါ ကောင်းတယ်နော် ဟန်နီ”

သူမက အပြုံးချိုချိုကလေးနှင့်ပြောလေသည်။ သူ
က အစားအသောက်တွင် ဇီဝကြောင့်လှေမရှိ။ ဖြစ်သလိုစားတတ်
သည်။ ဒါကို သူမက တခမ်းတနား ချဲ့ထွင်နေသည်ဟု ထင်လေ
သည်။

“သူက လခ ဘယ်လောက်ထောင်လဲ”

သူ ခပ်တိုးတိုး နှစ်ကိုယ်ကြားမေးလိုက်သည်။

“အရင်ကတော့ ငါးသောင်းယူတယ်။ သည်း စားချင်တာ
ကို မိနူးရေးပေးလိုက်ရုံပဲ။ သူ အဆင်သင့်ချက်ပေးတယ်။
သည်းက ဟိုဟာစားချင်၊ ဒီဟာစားချင်နဲ့ ဂျီကျလွန်းလို့
ဖေဖေ ရှာပေးထားတာ၊ ဟိုတယ်လ်မှာ နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်
လောက် သူ လုပ်ဖူးတယ်။

အခုတော့ တစ်သိန်း တိုးတောင်းနေတယ်။ ပေး
လိုက်မယ်နော်။ ဟန်နီ စားချင်တာရှိရင် မိနူးသာရေးပေး

လိုက်ရုံပဲ။ တကယ့်ဟိုတယ်လ်စာပဲ။ အရင်က ဟန်နီ သည်း
အိမ်မှာ သူ့လက်ရာတွေ စားဖူးပါတယ်။ ဟန်နီတောင် အ
ရမ်းကောင်းလွန်းလို့ ကြိုက်လှချည့်ဆို”

“အဲ့ဒီတုန်းက အလကား တမင်ပြောတာပါကွာ၊ ကံပါ
သည်းသဘောပဲ။ သည်း လုပ်ချင်တာသာလုပ်”

သူက စားပွဲပေါ်က Dim sum တွေကို အဆက်မ
ပြတ်ယူစားရင်း စကားဆက်မပြောတော့။ သူမတွင် ချယ်လှယ်နိုး
မိုးလိုသောဗီဇရှိကြောင်း သူ သဘောပေါက်ပြီးပြီ။

သူမက စားသောက်ပြီး မိတ်ကပ်ပြင်ဖို့ မာမီရောက်
လာတာနှင့် မိတ်ကပ်ပြင်ဖို့ အခန်းထဲသို့ ဝင်သွား၏။ သူ့စိတ်ထဲ
ဘယ်လိုဖြစ်မှန်းမသိ ချစ်သူဘဝကလေးကိုသာ ပြန်ပြီးတမ်းတမီ
နေသည်။

သိပ်မကြာပါ။ အပေါ်ထပ်ဆီမှ ဝုန်းဝုန်းခိုင်းခိုင်း
အသံများကို သူ စတင်၍ကြားရသည်။

“ဟန်နီ၊ ဒီမှာ ဟန်နီ ခွေးနဲ့ကြောင်ကို လုပ်ဦး၊ အခန်းထဲ
ဝင်နေပြန်ပြီ။ အဲ့ဒီကြောင်မကလည်း မွေ့ရှာပေါ်ချည်းပဲ

၈၂ ဣန္ဒြေ (စောစောစော)

တက်နေတာပဲ၊ စိတ်ပျက်လိုက်တာ၊ မိအေးရေ အိပ်ရာခင်း
တွေရော အကုန်လဲပစ်လိုက်တော့၊ အဲဒီ ခွေးနဲ့ကြောင်ကို
နာနာသာရိုက်၊ အခန်းထဲ မဝင်စေနဲ့။”

“ဟေ့ဟေ့ ငါ့ကလေးတွေကို မထိနဲ့နော်”

သူ အခန်းဆီသို့ ကပျာကယာ ပြေးဓာတ်ခဲ့ရပြန်
သည်။ သူ့ ခွေးနှင့်ကြောင်ကို တခြားအခန်းသို့ ပို့ရသည်။

ချစ်သူဘဝက သူမ အလှပြင်တာကို ထိုင်ကြည့်ရ
တာကိုက အရသာတစ်မျိုးဖြစ်သည်။ အခုတော့ သူ ဘာလုပ်ရမှန်
မသိ အူကြောင်ကြောင်ဖြစ်နေသည်။

လက်ထပ်ခြင်း ဆိုတာ ဒါပဲလား၊ သူ တွေးအံ့သြ
ပြုလာသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် ရိုက်ကွင်းဆီသို့ရောက်ချိန်တွင်
ဒါရိုက်တာနှင့်တကွ တခြားသရုပ်ဆောင်များက ရယ်မောနောက်
ပြောင်လို့မဆုံးချေ။

လူတွေရှေ့ရောက်ပြီဆိုလျှင် သူမ မျက်နှာကလေး
က အပြစ်ကင်းစင်သော၊ ချစ်စဖွယ်အမူအရာကလေးများဖြင့် သူ့
ပခုံးကိုလှမ်းဖက်ထားကာ သူမလောက်ချစ်တတ်သောမိန်းမ နှစ်
ယောက်မရှိဟူသောပုံစံပြန်ဖြစ်လာသည်။

သူကလည်း သူမ သရုပ်ဆောင်တတ်သလောက်
တော့ အသာကလေးပဲမို့ သူမကို အရိပ်တကြည့်ကြည့်ချစ်ငဲ့ယုယ
ပြသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် ပဋိပက္ခလုံးဝမရှိသော၊ မိုးမမြင်၊

လေမမြင်သိပ်ချစ်ကြသော စုံတွဲကလေး ပြန်ဖြစ်သွားသည်။

ရိုက်ကွင်းသည် ခါတိုင်းထက်ပို၍ပျော်စရာကောင်းနေသည်။ သူမ နှုတ်မှ ဟန်နီရေ ဆိုတာကို နှုတ်များမှမချသလို၊ သူကလည်း သည်းရေ ဟု မကြာခဏခေါ်ကာ ဆံပင်လေးသပ်လိုက်၊ မေးစေ့ကလေးဆွဲလိုက်၊ ပခုံးကလေးပွေ့လိုက်နှင့် ချစ်စနိုး အမူအရာတွေ ပြုရသည်။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်၊ သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ လက်ထပ်ပြီးစ ကြင်စဉ်းဇနီးမောင်နှံများမှလား။

“ယုံကြည်တို့ ဒီကားရိုက်လက်စ တန်းလန်းကြီးမို့ ဟန်းနီးမွန်းတောင် မထွက်ရသေးဘူးနော်၊ ဒီကားပြီးရင် ထွက်ကြမှာလား။”

“အလုပ်တွေ ပုံနေတယ်၊ ကြော်ငြာရိုက်ရမယ့်ရက်တွေနဲ့ ကားရိုက်ရက်တွေ ပြည့်ညှပ်နေတယ်၊ သူ့ရော ယုံကြည်ပါလုံးဝ မအားကြပါဘူး၊ အလုပ်တစ်ဖက်နဲ့ပဲ ဟန်းနီးမွန်း ထွက်ကြရမှာ နော် ဟန်နီ”

သူမက အပြုံးချိုချိုဖြင့် အများရှေ့မှာ ပြောလေ

သည်။

“ဟုတ်ပါ့ဗျာ၊ အားရက်ကို မရှိပါဘူး၊ ကံကောင်းတာက ကြော်ငြာလည်း ကျွန်တော်နဲ့သူ စုံတွဲလက်ခံထားတာတွေများတယ်၊ ရုပ်ရှင်လည်း သုံးကားဆက်တိုက် သူနဲ့ပဲဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့ ခွဲစရာမလိုတော့ဘူးပေါ့၊ အတူတူ အလုပ်လုပ်နေရတာလည်း ဟန်းနီးမွန်းထွက်တာပဲပေါ့။”

ဟု သူက ကြည့်၍ဖြေလိုက်သည်။

“အားကျတယ်ဗျာ၊ လင်မယားနှစ်ယောက် တကယ့်ကို စိတ်တူကိုယ်တူနဲ့ အပေးအယူလဲမျှတယ်၊ အယူအဆလည်းတူတယ်၊ လိုက်လဲလိုက်ဖက်တယ်။”

ဟု ဒါရိုက်တာက မှတ်ချက်ချလေသည်။ ထမင်းစားချိန်တွင် အဆင်သင့်ယူလာသော ချိုင့်ကြီးချိုင့်ငယ်အသွယ် သွယ်ထဲက ဖွယ်ဖွယ်ရာရာဟင်းလျာများကို အဖွဲ့သားများက တအံ့တဩလာကြည့်ကြသည်။

“ဟယ်၊ ဒါတွေ ယုံကြည် ချက်တာလား။”

“ဒါပေါ့၊ ဟန်နီနဲ့ ယုံကြည် နှစ်ယောက်တူလို့ မိမိထင်

ကြတာလေ။ သိပ်ပျော်စရာကောင်းတာပဲ ဟား ဟား”

“သည်းကလည်း မလိမ်ပါနဲ့ကွာ၊ အလကား စားဖိုမှူးငှား ထားတာ၊ တစ်လ တစ်သိန်းတောင်”

သူက ပြုံးပြုံးကလေးပင် ပြောလိုက်၏။ သူမ မျက်နှာကွက်ခနဲတစ်ချက်ပျက်ကာ ချက်ချင်းပင် ပြန်လည်ပြုံးရွှင်လာလျက်

“ဟန်နီကလည်းလေး၊ သည်းက ဟန်နီကို ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ စားစေချင်လို့ ငှားရတာပါ။ မိန်းက သည်း ရေးပေးရတာလေး၊ သည်းချက်တာနဲ့ အတူတူပေါ့”

“ထားလိုက်ပါတော့ကွာ”

သူမသည် သူ-သူမကို မသိမသာကလေး အရက်ခွဲလိုက်သည်ကို တေးမှတ်ထားလိုက်သည်။ ဟိုးအရင်ချစ်သူဘဝက သူ ဒီလိုအချိုးမျိုးမချိုးဘူးပါ။ သူမ လိမ်ပြောသည်ဖြစ်စေ၊ ညာပြောသည်ဖြစ်စေ သူ အလိုက်သင့်ပင် ရေငုံနှုတ်ပိတ်နေခဲ့တာ ဖြစ်သည်။ အင်းလေ၊ အဲဒီအချိန်တုန်းကတော့ သူက သူမကို မပိုင်သေးဘူးလေ။ သူမကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရဖို့ သူမှာ မျှော်လင့်ချက်တွေ

ရင်နှင့်အပြည့်အသိပ်၊ တံနှင့်တပိုးရှိနေလေတော့ သူမ ပြောသမျှကောင်မြင်ခဲ့သည်ဆိုပါတော့။

အခုတော့ သူ သူမကို ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ပြီ။ သူမက သူ့

ရဲ့ ဇနီးမယားဖြစ်နေပြီလေ။ အဲဒီအတွက် သူ လိုချင်တာရပြီးပြီမို့ သူမကို အလိုလိုက်စရာ၊ ဂရုစိုက်စရာမလိုတော့ဘူးဟု သူ ယူဆမည်ပေါ့။

ဟင်း။ သူ့ဇနီးမယားဖြစ်ရတာနှင့် သူ့မျက်နှာကို အရိပ်တကြည့်ကြည့်ကြည့်ပြီး သူ ထားရာနေ၊ စေရာသွား သူ့စကားကို မြေဝယ်မကျ၊ တသဝေမတိမ်းနားထောင်မည့်မိန်းမတွေထဲတွင် မေယုံကြည်တစ်ယောက်မပါရေးချမပါချေ။ မင်္ဂလာပွဲညကပြောခဲ့သမျှစကားတွေသည် သူမကို လူတိုင်းချစ်ခင်ကြင်နာကြစေဖို့သာ ရည်ရွယ်သည်။ စိတ်ထဲကပါ၍ ပြောခဲ့သည်မဟုတ်ချေ။

ထိုနေ့ရိုက်ကွင်းသည် အခါများစွာလိုပဲ နောက်ပြောင်ရယ်မောသံများဖြင့် ပျော်စရာရိုက်ကွင်းကလေးပင် ဖြစ်နေသည်။ သူမသည် ခါတိုင်းလိုပင် အဖွဲ့သားများနှင့် နောက်ပြောင်ကျီစယ်ရင်း ရွှင်ရွှင်ပျပျ ရယ်ရယ်မောမောရှိနေပေမယ့် ရင်ထဲမှာ

သို့တားသော အမျက်စိတ်ကလေးသည် စူးခနဲ စူးခနဲ ပေါ်လာလေသည်။ သူ့ကို ဟိုးအရင်ကလိုပင် သူမ ပြောသမျှ စကားတိုင်း အောင်မြင်စေချင်သည်။ သူသည် သူမကို ဘယ်တော့မှ အတိုက်အခံမပြုစေရ။

ရိုက်ကွင်း ခံစားနားချိန်တွင် သူမ စိတ်ကူးတစ်ခု ရကာ မျက်နှာကို အချိုရွှင်ဆုံးကလေးပြုံးထားလိုက်၏။

“ဟန်နီရေ၊ မေ့ဒါလင်”

ဟု တစ်ဖွဲသားလုံးကြားအောင် ချဲ့ချဲ့ပျစ်ပျစ်အသံကလေးဖြင့်ခေါ်လိုက်သည်။

“ဘာလဲ သည်း”

“အပေါ်ထပ်ကိုတက်ချင်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ခြေထောက်တွေညောင်းနေလို့ ဟန်နီ ပွေ့ချီပြီးပို့ပေး နော်”

“ဟာကွာ၊ ကလေးမဟုတ် သူငယ်မဟုတ်”

“ဘာလဲ၊ မချစ်တော့ဘူးလား”

သူတို့နှစ်ယောက်ကို တခြားလူများက ပြုံးစိစိမျက်နှာပေးဖြင့် ဝိုင်း၍အကဲခတ်နေကြသည်ဖြစ်ရာ သူ မငြင်းနိုင်တော့

ဘဲ သူမ ကိုယ်ခန္ဓာကလေးကို စွေ့ခနဲပွေ့ချိမယူလိုက်သည်။

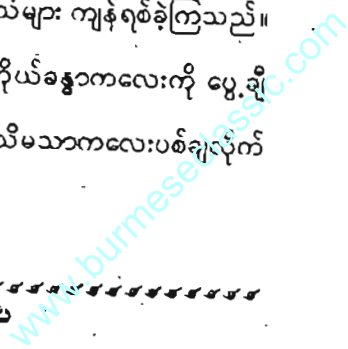
“သူများလင်မယားတွေများ ချစ်တတ်လိုက်ကြတာနော်၊ အားကျလိုက်တာ၊ အားကျလိုက်တာ”

လူရွှင်တော် ကိုအာယုက အသံကျယ်ကျယ်ကလေးဖြင့်အော်တော့ တခြားလူတွေ ဝိုင်းရယ်ကြ၏။

“အားကျရင် မေယုံကြည်လို့ မင်းသမီးမျိုးရှာယူပေါ့ဟဲ့”

“ဟဲ့၊ မေယုံကြည်က နှစ်ယောက်မရှိဘူးဟဲ့၊ တစ်ယောက်တည်းရှိတာ၊ ရှားရှားပါးပါး၊ ပြီးတော့ သူ ဘာလုပ်လုပ်လူတိုင်းကချစ်ကြတာ နည်းတဲ့ပါရမီမှ မဟုတ်တာ၊ သရုပ်ဆောင်တာကလည်း ကောင်း၊ အချွဲအနွဲ့ အခရာကလည်း ကောင်း၊ ချစ်စရာကလည်း ကောင်း၊ ကိုသိင်္ဂါရ တို့များ သိပ်ကံကောင်းတာပဲ”

ဟု ပြောနေကြသောအသံများ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။ သူသည် လှေခါးတစ်လျှောက် သူမ ကိုယ်ခန္ဓာကလေးကို ပွေ့ချီယူလာပြီး အခန်းထဲရှိမွေ့ရာပေါ်သို့ မသိမသာကလေးပစ်ချလိုက်သည်။

“ဟင်၊ ဟန်နီ ဆောင်ပြီးပစ်ချတယ်”

“သည်း မရှက်ဘူးလားကွာ၊ လူတွေကြားမှာ ကိုယ့်ကို သက်သက်ပါဝါပြတာ၊ ကြောတာမျိုးတော့ မလုပ်သင့်ဘူး၊ ချစ်မှန်းသိလို့ သိပ်ပိုလ်မကျချင်နဲ့”

သူက ဘယ်သူမှမကြားအောင် ခပ်တိုးတိုးအပြစ် တင်လိုက်သည်။ သူမ မျက်နှာပေါ်တွင် အပြုံးများ ပျောက်ကွယ် သွား၏။

“အို ချစ်လို့ ခိုင်းတာပဲ၊ ဒါက ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ဇာတည်း၊ ကျွန်မကို ပွေ့ချီတင်ပေးလိုက်ရတာနဲ့ ဘာများ အောက် ကျနောက်ကျနိုင်သွားလို့လဲ”

“မင်း တမင်လုပ်တာ၊ ကိုယ် သိတယ်”

“အောင်မယ်၊ မင်းတဲ့၊ ဘယ်တုန်းက မင်း လို့ သုံးနှုန်းဖူး သလဲ၊ ယူပြီးတာတောင် ဘယ်လောက်မှ မကြာသေးဘူး၊ ဇာတိက ပြချင်လာပြီ တွေ့လား၊ ချစ်သူဘဝတုန်းကတော့ အလိုလိုက်လိုက်ရတာ၊ ဟန်ဆောင်လိုက်ရတာ”

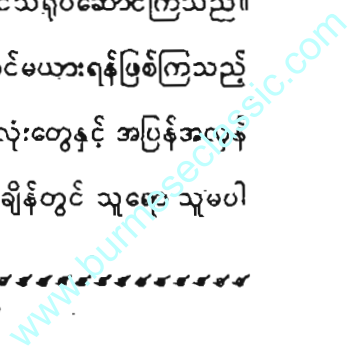
“မင်းကော ဘာထူးလဲ”

“မင်းလို့ မခေါ်နဲ့နော်၊ စိတ်တိုလာပြီ”

သူမ အသံက အနည်းငယ်ကျယ်လာ၏။ သူ ဘာမှမပြောတော့ဘဲ တံခါးကို ဆောင့်ပိတ်ကာ အခန်းထဲမှထွက်ခဲ့ သည်။ တံခါးဝတွင် သူမရဲ့ကောင်မလေးနှစ်ယောက်က အသင့် စောင့်နေကြလေသည်။

သူ ဝန်ခံပါသည်။ ဟိုအရင်ချစ်သူဘဝကဆိုလျှင် တော့ တစ်မျိုးပေါ့။ ခုတော့ လင်မယားဖြစ်နေပြီဆိုသောစိတ်က သိပ်ပြီးကယုကယင်တွေ လုပ်မနေချင်တော့။ ပြီးတော့ သူမအပေါ် အမြင်မကြည်လင်စရာကလေးတွေက နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ပေါ်ပေါက် လာလျက်ရှိသည်။

ရိုက်ကွင်းဖြန့်စချိန်တွင် သူမ မျက်နှာကလေးသည် ဘာမှမဖြစ်တော့သလို ရွှင်ကြည်တက်ကြွလျက်ရှိသည်။ သူက လည်း ထိုအတူပင်။ သူနှင့်သူမ အပြိုင်သရုပ်ဆောင်ကြသည်။ ကံဆိုးချင်တော့ ရိုက်ရမည့်အခန်းက လင်မယားရန်ဖြစ်ကြသည့် အခန်းဖြစ်သည်။ အပြင်းထန်ဆုံးစကားလုံးတွေနှင့် အပြန်အလှန် ပစ်ပေါက်ကြရသည်။ ထိုအခန်းရိုက်ပြီးချိန်တွင် သူ့ရော သူမပါ

အတော်ပင်ပန်းနွမ်းနယ်သွားခဲ့သည်။

“ကတ်၊ ကောင်းတယ်ကွာ၊ နှစ်ယောက်စလုံး အရမ်းမိုက်တာပဲ၊ သိပ်ကောင်းတယ်”

ဒါရိုက်တာရဲ့ ချီးမွမ်းစကားအဆုံးတွင် သူမက သူ့ပန်းကို ရုတ်တရက်ရီးလေးခိုစီးပစ်လိုက်ရင်း

“အဲမယ်၊ ရုပ်ရှင်ထဲမှာမို့ ရန်ဖြစ်ကြတာပါနော်၊ အပြင်မှာ ယုံကြည်တို့က ရန်ဖြစ်ဖို့ မပြောနဲ့၊ ချစ်လို့တောင် မဝနိုင်သေးဘူး၊ နော် ဟန်နီ၊ သည်း မောလိုက်တာ၊ COKE ဗူးကလေး သွားယူပေးပါလားဟင်၊ ရေခဲသေတ္တာထဲမှာ”

ဟု ခိုင်းလေသည်။ ချစ်သူဘဝတုန်းကတော့ သူ့အလိုက်တသိ COKE ဗူး ယူပေးနေကျလေ။ သူမ ခိုင်းဖို့ မိန်းကလေးနှစ်ယောက်ပါပေမယ့် သူကပင် လုပ်ပေးနေကျ။ ခုတော့ သူ မေ့ချင်ယောင်ဆောင်နေပြီ ဟု သူမကတွေးသောကြောင့် တမင်သက်သက်ခိုင်းခြင်းဖြစ်၏။

သူကလည်း လူအများရှေ့မှာ သူမက COKE ဗူး ယူခိုင်းခြင်းကြောင့် အောင်သီးအောင်သက်ဖြစ်သွားလေသည်။ တ

ကယ်ဆို သူသည် ဒီရိုက်ကွင်းမှာ အရေးပါ၊ အရာရောက်ဆုံးသော စူပါမင်းသားဖြစ်သလို၊ သူမ၏ယောက်ျားလည်းဖြစ်၏။ သူမ ခုလို ခိုင်းဖို့နေနေသာသာ၊ သူမကပင် ယူပေးရဦးမည်။ တမင်သက်သက် သူ့ကို သူမ ဘယ်လောက်ပိုင်ကြောင်း နိုင်ကြောင်း ပါဝါပြုချင်တာဖြစ်သည်။ သူ့အဆင့်က ထိုအဆင့်မဟုတ်။

“မိအေးကို ယူခိုင်းလိုက်လေကွာ”

“ခါတိုင်း ဟန်နီ ယူပေးနေကျလေ”

သူ ဆက်ငြင်း၍မကောင်းတော့။ လူတွေက သူနှင့် သူမကိုသာ အကဲခတ်စောင့်ကြည့်လျက်ရှိလေသည်။

“O.K”

သူ ထမင်းစားခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ပြီး COKE ဗူးတစ်ဗူးကိုဖောက်ကာ ဘောစင်ထဲသို့ အကုန်သွန်ချပစ်လိုက်၏။ ပြီးတော့ ရေတွေထည့်လိုက်ကာ သူမ ရှိရာဆီသို့ သွား၍လှမ်းပေးလိုက်သည်။ သူမ မျက်နှာက ခါတိုင်းထက်မော်၍ချီနေသည်ဟု သူ့စိတ်မှာခံစားရသည်။

သူမက COKE ဗူးကို မော့ချလိုက်သည်။ ကဲ၊ ခု

တော့ သူ ဘာတတ်နိုင်သေးသလဲ။ အလိုက်မသိချင်ဦးလေ။ ချစ်သူဘဝတုန်းကများ သည်းလိုက်၊ ကဲလိုက်၊ ပျာလိုက်တာ သူ့ပြင်နစ်ယောက်မရှိ။

သို့သော် COKE ၏အရသာမှာ ခါတိုင်းလို မချိုမြိန်ဘဲ ရေသောက်ရသလို ပေါ့ရွတ်ရွတ်ဖြစ်နေတာကို ခံစားရလျှင် သူမ မျက်နှာ ကွက်ခနဲပျက် သွား၏။ သို့သော် ချက်ချင်းပင် သူမက မျက်နှာကိုပြုံးရွှင်ချိုမြိန်သွားလိုက်ပါသည်။

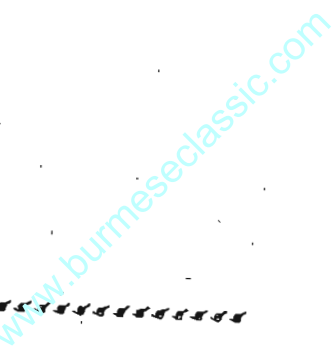
“ဟန်နီက သိပ်လိမ္မာတာပဲ၊ ရင်ထဲကို အေးမြသွားတာပဲ၊ COKE ကလေးက အရသာရှိလိုက်တာ၊ အဲ့ဒါလေးတွေကြောင့် ဟန်နီကို ချစ်နေရတာ သိလား”

သူမက ပရိသတ်အလယ်တွင် အရှက်မကွဲချင်သဖြင့် ဟန်မပျက်ပင် ရွန်းရွန်းဝေအောင် ပြောလိုက်ရင်း ရင်ထဲက အမျက်ကို သိုဝှက်ထားလိုက်သည်။

ကောင်းပြီ။ သူ ခြောင်းလဲသွားပြီ။ ဒါမှမဟုတ် ဟန်ဆောင်ထားသော သူ့မိတွေ တဖြည်းဖြည်းပြလာပြီ။ သူကလည်း သိင်္ဂါရ ပဲ။ သူမကလည်း မေယုံကြည်ပဲ။ ဘယ်သူကပိုပြီး ပညာ

သားပါပါ သရုပ်ဆောင်ကောင်းသလဲဆိုတာ ယှဉ်ပြိုင်စတမ်းပေါ့လေ။

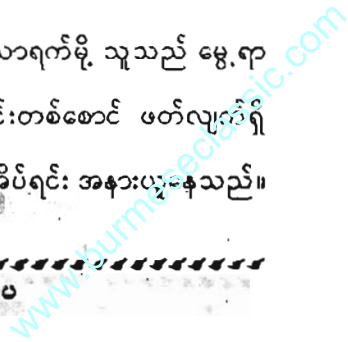
သူက သူမကိုကြည့်ကာ ပြုံးနေလေသည်။ နောက်ကို မခိုင်းနဲ့ ဟူသော မျက်နှာပေးသည် အပြုံးကြားမှပင် ထင်းခနဲပေါ်လွင်လျက်ရှိသည်ကို သူမက ပါးနပ်စွာပင်သိမြင်နိုင်၏။

အခန်း(၅)

ထိုနေ့က သူ့ရော သူမပါ ရှုတင်မရှိသောနေ့မို့ နှစ်ယောက်စလုံး အားလပ်လေသည်။ ရိုက်နေသောကားက သတ်မှတ်ထားသော ရက်ထက် တစ်ရက်ပိုစော၍ပြီးသွားသောကြောင့်လည်း သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး အနားရခြင်းဖြစ်သည်။ မနက်ဖြန်ဆို သူ့ရော သူမပါ ကြော်ငြာရိုက်ဖို့ရှိ၏။

ရှားရှားပါးပါး နားရသောရက်မို့ သူသည် မွေ့ရာပေါ်တွင် ပက်လက်အိပ်လျက် မဂ္ဂဇင်းတစ်စောင် ဖတ်လျက်ရှိသည်။ သူမကလည်း မွေ့ရာပေါ်တွင်အိပ်ရင်း အနားယူနေသည်။

သူက ပျင်းလာလျှင်၊ ဒါမှမဟုတ် စာဖတ်ရင်း ခူး
နှုတ်တတ်သောအကျင့်ရှိသည်ဖြစ်ရာ ဘာရယ်မဟုတ် ခူးကို တ
ဆတ်ဆတ်နှုတ်မိ၏။

“ဟာ ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ ခူးမနှုတ်နဲ့ဆို၊ အဲဒီ ခူးနှုတ်
တာကို သိပ်မုန်းတာပဲ၊ ဘာအကျင့်မှန်းမသိဘူး၊ ငလျင်
လှုပ်နေတာကျနေတာပဲ၊ ခေါင်းတောင်မူးတယ်”

သူမက ထအော်သဖြင့် သူ ခဏတော့ရပ်သွား
သည်။ သို့သော် မေ့လောက်ရှိချိန်တွင် ခူးက သူ့အလိုလို တဆတ်
ဆတ်ပြန်နှုတ်မိလျက်သားဖြစ်နေသည်။ သူမကို အရွဲ့တိုက်ချင်တာ
လည်းပါသည်။ ဘယ်နှယ်၊ ကိုယ့်ဘာသာ စာဖတ်ရင်း ခူးနှုတ်ချင်
တာလေးတောင် မနှုတ်ရ။ နေရာတကာ သူမ လွမ်းမိုးချုပ်ချယ်ချင်
သည်။ အိပ်တော့လည်း ဟောက်သံထွက်လို့၊ နှာခေါင်းနှိုက်တော့
လည်းနှိုက်လို့၊ အိပ်ရာဝင်ခါနီးလည်း ရေအတင်းချိုးခိုင်းလိုချိုး
ခိုင်းနှင့်၊ လက်ထပ်လိုက်တာသည် သူ့အတွက် စိတ်ချမ်းမြေ့စရာ
နိဗ္ဗာန်ဘုံနှင့်မတူဘဲ အကျဉ်းကျသွားသည်နှင့်တူနေတာကို သူ မခံ
ချိမခံသာဖြစ်လျက်ရှိသည်။

“ဟန်နီ၊ ဒီမှာ သည်းအိပ်နေတယ်လေ၊ ခူးမနှုတ်ပါနဲ့ဆိုတာ
ပြောလို့မရဘူးလား၊ တမင်လုပ်နေတာလား”

“ခူးက သူ့ဘာသာသူ လှုပ်မိသွားတာကူ၊ နေပါဦး၊ သည်း
ကိုယ်က ဘာလဲ၊ ခူးနှုတ်တာကလေးတောင် လိုက်ချုပ်ချယ်
ကန့်သတ်နေတာတော့ တရားလွန်တယ်လို့ မင်း မထင်
ဘူးလား”

“လာပြန်ပြီလား မင်း၊ မင်းလိုခေါ်တာ မကြိုက်ဘူးလို့ ပြော
ထားတယ်နော်၊ ဟန်နီ အချိုးပြောင်းချင်နေပြီလို့ထင်ဟယ်၊
အရင်တုန်းက ချစ်သူဘဝက ဒီလို မဟုတ်ဘူး”

“အရင်တုန်းက သည်းလည်း ဒီလောက် ဖီဖာမကြောင်ပါ
ဘူး၊ ဘာမဟုတ်တဲ့ အသေးအဖွဲ့ကလေးတွေကအစ နေရာ
တကာလိုက်လွမ်းမိုးနေတာပဲ၊ ချစ်သူဘဝက ဒီလိုမှမဟုတ်
တာ၊ သိပ်ချစ်စရာကောင်းတာ”

“ဪ၊ ခုတော့ ချစ်စရာမကောင်းတော့ဘူးပေါ့၊ ဒီလိုလား၊
ယောက်ျားတွေ အဲဒါပဲ၊ သိပ်အပြောင်းအလဲမြန်တာပဲ၊ ခူး
မနှုတ်နဲ့ ပြောနေတာ မရဘူးလား”

“နားငြီးတယ်ကွာ၊ ကိုယ့်ဘာသာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ခူး နှန့်ချင်နှန့်မယ်၊ ဘာမှ လာမပြောနဲ့။”

သူ တမင်သက်သက်ပင် ဆက်၍ ခူးနှန့်လျက်ရှိ သည်။ သူမကို သိပ်ပြီးကြည့်လို့မရချင်တော့။ သူမ တစ်ဆိတ် တော့ လွန်နေပြီ ဟု သူ တွေးမိသည်။

“အေး၊ တွေ့မယ်”

သူမက မွေ့ရာပေါ်မှ ဝန်းခနဲထ၊ သွားကာ အပြင် သို့ ထွက်သွားလေသည်။ တကယ်ဆို ညားကာစကာလတွေမှာ လင်ရယ်၊ မယားရယ်ဆိုတာ ကယုကယင်၊ ရင်းရင်းနှီးနှီး၊ ချစ်ချစ် ခင်ခင်နှင့် ချောမြို့ပိုက်ထွေးကာ မခွဲနိုင်မခွာရက် အချစ်သည်းနေ ရမည်အချိန်ဖြစ်သည်။

ခုတော့ သူမရဲ့ ဇီဝကြောင်မှု၊ အလိုက်မသိမှု၊ မလိမ္မာ မပါးနပ်မှု၊ အပြောတစ်မျိုး၊ အလုပ်တစ်မျိုးနှင့် ဟန်ဟန် ပန်ပန်နိုင်မှုတွေကြောင့် သူတို့နှစ်ယောက်ကြားတွင် ဘာမဟုတ် သော အသေးအဖွဲ့ပြဿနာကလေးများ စတင်ဖြစ်ပွားလျက်ရှိလေ သည်။

သူမ ပြန်ဝင်လာတော့ သူမ လက်ထဲမှာ တူကြီး တစ်ချောင်းကိုင်လာတာကို တွေ့ရသည်။

“ဟန်နီ လုပ်လေ၊ လုပ်တာနဲ့ တူနဲ့ကိုထုမယ်၊ တကယ်ကို ထုမယ်၊ မထုဘူးမမှတ်နဲ့။”

“ထုရဲရင်ထုကြည့်ကွာ၊ ကိုယ်ကတော့ လုပ်မှာပဲ၊ ခူးနှန့် တာတောင် မနှန့်ရဘူးဆိုတော့ မင်းက ဘာလဲ”

သူက ခူးကိုဆက်၍တမင်နှန့်မြဲနှန့်၏။ သူမ မလုပ် ရက်ဘူးလို့ထင်ထားသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူမက သူ မျှော်လင့်မထားသောလုပ်ရပ်ကို လုပ်ခဲ့၏။ တကယ်ပင် သူ့ ခူး ခေါင်းဆီသို့ တူနှင့်ခပ်ဆတ်ဆတ်ကလေးထုချလိုက်ခြင်းဖြစ်လေ သည်။ တူက သူ့ရဲ့ခူးခေါင်းရိုးကို တည့်တည့်ထိမှန်သွားသဖြင့် သသူ တော်တော်နာကျင်သွား၏။

“အေး၊ မင်း တကယ်ထုတယ် ဟုတ်လား၊ တောက်၊ ငါကွာ၊ မိန်းမမို့လို့ကြည့်နေတာနော်၊ မင်း သိပ် လူပါးမဝနဲ့၊ ငါ့ ဘာသာ ငါ့ခူးငါနှန့်တာ မင်းနဲ့ ဘာဆိုင်လဲ၊ နေရာကကား သိပ် လွှမ်းမိုးချုပ်ချယ်ချင်မနေနဲ့ကွ။”

၁၀၂ ဣ လွန်ထား၊ (ဆေးတက္ကသိုလ်)

နောက်ကို လက်မပါနဲ့၊ ကြုံပြောထားတယ်။ ဒါ
နောက်ဆုံးဖြစ်ပစေ”

သူ ဒေါသတကြီးအော်လိုက်သည်။ ဒေါသက တ
ရိပ်ရိပ်တက်လာသည်။ ဒူးခေါင်းရိုးဆီမှ နာကျင်မှုသည် ရင်ထဲ
သို့ ပျံ့နှံ့ကူးစက်လာလေသည်။

သူမက တူကို အခန်းထောင့်သို့လွှင့်ပစ်ကာ ခုတင်
ပေါ်မှာ ပြန်အိပ်သည်။

“ငါ ဘာလုပ်လုပ် နေရာတကာ မင်း ဝင်မပါနဲ့၊ ငါ့ ခွေ
နဲ့ကြောင်ကိုလည်း မင်း မရိုက်နဲ့၊ ပြောထားပြီးပြီ၊ နောက်
မှ ငါ့အဆိုးမဆိုနဲ့၊ ငါ့မှာလည်း စိတ်ရှိတယ်၊ စိတ်ဆိုးတတ်
တယ်၊ ဒေါသထွက်တက်တယ်၊ ချစ်တာက ချစ်တာပဲ၊ လူ
ပြီး ဘိုမကျနဲ့၊ လူရှေ့သူရှေ့ကျရင် ငါ့ကို မခိုင်းနဲ့၊ အသံ
ကလေးချိုချိုချိုချိုနဲ့၊ မျက်နှာကလေးချိုချိုချိုချိုနဲ့၊ ငါ့စိတ်
မင်းရဲ့အစေအပါးလိုလို၊ မင်းလက်အောက်ငယ်သားလိုလို
လာမလုပ်နဲ့၊ ငါက အရှဲ့ကိုက်တတ်တယ်နော်၊ ကြုံပြော
ထားတယ်၊ လင်မယားချင်း လာမတင်စီးနဲ့”

သူ ဒေါသဖြင့် အရှိန်ရကာ ဆက်ပြော၏။ သူမက
လည်း အသံမဟုတ်။

“အံ့မယ် အံ့မယ်၊ မင်းတစ်လုံး ငါတစ်လုံးနဲ့၊ ရိုင်းလိုက်
တာ၊ လူရိုင်းကြီးပါလား၊ အမလေး ကျွန်မ လက်ထပ်မိတာ
ဘယ်နှယ့်ယောကျာ်းကြီးပါလိမ့်၊ တကယ်လူရိုင်းကြီးပါ
လား၊ ဟေ ဟေဟေ့၊

ကျွန်မက ကြောက်တတ်မယ်များမှတ်နေလား၊ လုံး
ဝ မကြောက်ဘူးနော်၊ ကျွန်မ မကြိုက်တာကို ရှင် ဘာလို့
လုပ်လဲ၊ အချိုးကိုက အရင်ကနဲ့ကို လုံးဝ မတူတော့ဘူး၊
အဲ့ဒါကို အမြင်ကတ်တာ”

သူမက ဘာမှမပြောတော့ဘဲ ဒိုင်ယာဇီပဲနံ(မ်) တစ်
ပြားကောက်ဝါးပစ်လိုက်ကာ အိပ်ရာပေါ်ပစ်လှဲပစ်လိုက်သည်။

“မင်းသာ ရှေ့တစ်မျိုး ကွယ်ရာတစ်မျိုး၊ တော်ပြီ ရန်မဖြစ်
ချင်တော့ဘူး၊ နားရက်ကလေးရတုန်း အိပ်ချင်တယ်၊ အိပ်
မယ်၊ ဆက်စကားမပြောနဲ့၊ မကြားချင်တော့ဘူး”

“ဟောက်သံထွက်နဲ့နော်၊ ကြုံပြောထားတယ်၊ ဒီကလည်း

အိပ်မှာပဲ”

“ဟောက်သံက အိပ်ပျော်သွားရင် သူ့အလိုလိုထွက်လာတာပဲ။ မင်းလည်း အိပ်ပျော်သွားရင် ဟောက်တာပဲ။ ဘာမဟုတ်တာလေးကို ဗာရာဏသီလာချဲ့မနေနဲ့။”

“ချဲ့မှာပဲ၊ မင်းလို့ မခေါ်နဲ့နော်၊ ပြောထားတယ် မဟုတ်လား။”

“မသိဘူး၊ လူတွေရှေ့ရောက်ရင် မေယုံကြည်လောက် ချစ်စရာကောင်းတဲ့မင်းသမီး မရှိတော့ဘူး၊ လူတွေကတော့ ထင်ကြမှာပဲ။ ငါ့ကို တော်တော်ကံကောင်းတာပဲလို့၊ ဟင်းမပြောလိုက်ချင်ဘူး၊ ဒီလောက် စီစောကြောင်တဲ့ အသေးအမွှားကလေးတွေလိုက်ပြီး ပုံကြီးချဲ့တဲ့မိန်းမလို့ ဘယ်သူမှ ထင်ကြမှာ မဟုတ်ဘူး။

ငါ့မှာ အရူးမ လင် လုပ်ရတာကမှ ကောင်းမယ်”

သူ တွတ်တွတ်တွတ်တွတ်နှင့် ရေရွတ်မြည်တမ်း

လျက်ရှိသည်ကို သူမက မျက်လုံးအဝိုင်းသားဖြင့်ကြည့်ကာ

“အမလေးလေ အံ့သြစရာကြီးဟယ်၊ ပြောင်းလဲသွားလိုက်

တာ၊ အရင်တုန်းက တသည်းသည်းနဲ့ သူ့လောက် ချစ်တတ်ယုယတတ်တဲ့ယောက်ျား ကမ္ဘာပေါ်မှာ နှစ်ယောက်မရှိဘူး၊ Romantic ဖြစ်လိုက်ရတာ၊ အလိုက်သိလိုက်ရတာ၊ ချစ်တတ်လိုက်တာ၊ အလိုလိုက်လိုက်တာ ဟင်၊ အခုကျတော့ မျက်နှာပုံးကြီးကိုချွတ်ပစ်လိုက်သလိုပဲ၊ မကောင်းတဲ့အကျင့်တွေက ဘွားခနဲ ဘွားခနဲကို ပေါ်လာတာ၊

ညစ်ပတ်လိုက်တာလည်း မပြောနဲ့၊ အကျင့်ယုတ်လိုက်တာလည်း ရစရာကိုမရှိဘူး။”

သူမကလည်း အဆက်မပြတ်ပြန်၍ပြောသည်။ သို့သော် သူ့ဘက်က ဘာသံမှမကြားရတော့ဘဲ တုံ့ပြန်မှုမရှိတော့သောအခါ သူမ ဆတ်ခနဲလှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ကြည့်စမ်း။ သူက အိပ်ပျော်သွားပြီ။ ပါးစပ်ကြီးပင်ဟာလို့။ သူမကို တစ်ခုခုပြန်ပြောဖို့ပြင်ဆင်ရင်း အိပ်ပျော်သွားပုံမျိုး။

“အချိုးက ပြောင်းပြန်ကို ပြောင်းသွားတာ၊ ဟင်း တွေ့ကြသေးတာပေါ့။”

သူမသည် အိပ်ပျော်နေသော သူ့မျက်နှာကို ငုတ်တုတ်ထုထိုင်၍ စေ့စေ့ကြည့်ကာ သူ့ကို ဘာလုပ်ရရင်ကောင်းမလဲ စဉ်းစား၏။ သူမ အိပ်ချင်စိတ်မရှိတော့။ ပျင်းလည်းပျင်းကာ တစ်ခုခုကစားချင်သည်။ နောက်ဆုံးတော့ သူမ အကြံရလေသည်။

အိပ်ရာပေါ်မှာ ညင်ညင်သည့်သဘာဝလေးထဲမှာ မှန်တင်ခုံပေါ်ရှိ make-up box ကြီးကို သွားသယ်ယူလာပြီး အိပ်ရာပေါ်သို့ ပြန်တက်လာသည်။ သူ ဘယ်လောက်အအိပ်မက်သလည်းလို့ အိပ်ပျော်သွားတာဖြင့် မကြာသေး၊ ဟောက်သံက မှန်မှန်ထွက်ပေါ်နေပြီ။

သူမသည် သူ့မျက်နှာပေါ်သို့ Estee-Lauder မိတ်ကပ်ရည်တွေကို အစက်အစက်တွေချလိုက်ကာ ရေမြှုပ်နှင့် စတင်၍ တိုဆွဲလိမ်းခြယ်စပြုလေသည်။ သူက နိုးမလာတော့။ အိပ်ဆေးအရှိန်ဖြင့် ကောင်းမွန်နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်မောကျနေလေပြီ။

မိတ်ကပ်လိမ်းပြီးတော့ PIAS ပေါင်ဒါမှုန့်တွေ သူ့မျက်နှာဆီသို့ ခပ်ဖွဖွပုတ်လိုက်သည်။ သူ့မျက်နှာ ဖွေးခနဲဖြစ်သွားတာကို အသံမထွက်အောင် ကြိုတင်၍ရယ်ရသဖြင့် သူမကိုယ်ခန္ဓာ

မှာ တလှုပ်လှုပ်ဖြစ်နေလေသည်။

တကယ်တော့ သူသည် အလွန် ချစ်စရာကောင်းသော လူချောတစ်ယောက်ဖြစ်ပါသည်။ မျက်တောင်တွေများ ထူထူနက်နက်တွေ မည်းစက်ကော့ပျံနေလေသည်။ ပိတ်ထားသော မျက်ခွံပေါ်သို့ Eye Shadow အရောင်လက်လက်တွေပါသော အပြာရောင်တောက်တောက်ကို ခြယ်ပစ်လိုက်သည်။ မျက်ခွံပြာကြီးနှင့် သူ့ရုပ်သွင်က ရယ်စရာကောင်းလှ၏။ သူမအတွက် ပျော်စရာကောင်းသောကစားနည်းတစ်ခုဖြစ်လာသည်။

မျက်တောင်ရှည်ရှည်များကို Mascara နှင့် ဆွဲကော့လိုက်သောအခါ မျက်တောင်ကြီးမှာ အမည်းအထူကြီးဖြစ်လာသည်။ ပါးရိုးပေါ်သို့ ပါးနီခပ်ရဲရဲကို ဘရပ်ရှ်ဖြင့် တင်လိုက်သည်။ သူ့မျက်နှာ တော်တော်လှလာလေသည်။ ထို့နောက် ဟနေသော နှုတ်ခမ်းကို ပုံဖော်၍ Lip-liner ဖြင့် လှပနေအောင်ဆွဲလိုက်ကာ အနီရဲရဲ နှုတ်ခမ်းနီကို ဆိုးပေးလိုက်သည်။

မျက်နှာတစ်ခုလုံး မိတ်ကပ်ရောင်စုံခြယ်ပြီးသော အခါ သူမသည် မိုက်ကိုနှိပ်၍ အားပါးတရ ရယ်မောမိတော့လေ

သည်။ သို့မ ရယ်သံကြောင့် သူ အိပ်ချင်မှူးတူးဖြင့် ပြူးပြူးပျာပျာ လန့်နိုးလာကာ

“ဘာလဲ ဘာလဲ၊ ဘာဖြစ်တာလဲ”

ဟု အလန့်တကြား ထထိုင်လေသည်။ သူမ သူ့ မျက်နှာကို လက်ညှိုးထိုးကာ ထိန်းမနိုင်သိမ်းမရ ရယ်မောတော့ သူ အူကြောင်ကြောင်ဖြစ်လျက်ရှိသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင်ရယ်နေရတာလဲ”

“ဟား ဟား ဟား၊ အရမ်းလှတာပဲ၊ အခြောက်ကြီးနဲ့ တူ တယ်၊ ဟား ဟား”

သူ့မျက်နှာကို တည့်တည့်ကြည့်ကာရယ်နေတာမို့ သူ သံသယဖြစ်လာကာ သူ့မျက်နှာသူ့ မှန်ထဲသို့ သွားကြည့်လိုက် သည်။ မှန်ထဲတွင်ပေါ်လာသော မိတ်ကပ်ထူလပျစ်၊ အိုင်းရှုံ့ခိုးပြာ ပြာတောက်တောက်နှင့် နှုတ်ခမ်းနီရဲရဲပုံကြီးကြောင့် သူ ထောင်း ခနဲ ဒေါသထွက်သွားလေသည်။

“မင်း ငါ့မျက်နှာကို ဘာလုပ်ထားတာလဲ”

“ကစားထားတာလေ၊ ပျင်းလို့၊ ရယ်ရတယ်ကွာ၊ ဟန်နီ

အခြောက်ဇာတ်လမ်းတစ်ကားလောက်ရှိက်ပါလား၊ အရမ်း ရယ်ရမှာပဲ”

“သည်း၊ မင်းလွန်လာပြီနော်၊ အိပ်တာတောင် ကောင်း ကောင်းမအိပ်ရဘူး၊ မင်းကစားရအောင် ငါက မင်းရဲ့ပျော် တော်ဆက်မှ မဟုတ်ဘဲကွ”

“မင်းတွေ ငါတွေနဲ့ မပြောနဲ့လို့ ပြောထားတယ်နော်၊ ဘာ ဖြစ်လဲ၊ ပျင်းလို့ကစားတာပဲ၊ ဘာလို့ ဒီလောက်အဖြစ် သည်းနေရတာလဲ”

“မင်း ကိုယ့်အပေါ်မှာ respect မှ မထားဘဲ၊ ငါက မင်း ယောက်ျားကွ၊ မင်း ကစားစရာမဟုတ်ဘူး”

“အောင်မယ် အောင်မယ်၊ ဒါလေး ကစားတာများ စွာနေ လိုက်တာ၊ ကစားတော့ ဘာဖြစ်လဲ၊ ဘာဖြစ်လဲ”

သူမက စိတ်လိုက်မာန်ပါရှိသူမို့ မှန်တင်ခုံပေါ်ရှိ ဆံပင်ဆိုးဆေးစပရေဗူးကိုယူကာ သူ့ဆံပင်တွေဆီသို့ လှမ်း၍ မှုတ်လေသည်။ ဆိုးဆေးက ရွှေရောင်ဆိုးဆေးများဖြစ်ရာ သူ့ဆံ ပင်ရှေ့တစ်ပိုင်းလုံး ရွှေအိုရောင်များသမ်းသွားတော့သည်။

သူက မှတ်ဆေးများကိုရှောင်တိမ်းရင်း သူမကို အမှတ်တမဲ့တွန်းပစ်လိုက်ရာ သူမသည် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ခွေခနဲယိုင်ကျသွားလေသည်။ ဖြစ်ချင်တော့ သူမ လဲကျသွားသည်နေရာတွင် ခုံကလေးတစ်ခုံရှိရာ ထိုခုံကလေးနှင့် သူမ နောက်စေ့သို့ ရိုက်မိသွားစဉ် အသားမနာစဘူးနာသွား၏။

“အား၊ နင် ငါ့ကို တွန်းပစ်တယ်၊ လူယုတ်မာကြီး၊ ငါ့ခေါင်းနောက်မှာ ထိသွားပြီ၊ ခေါင်းပေါက်သွားပြီလား မသိဘူး၊ ငါ့အသားကိုထိရင် ငါ နည်းနည်းမှ သည်းမခံဘူးသိလား။”

အသားနာသွားသောကြောင့် သူမသည် စိတ်ဆိုးသွားကာ မျက်စိထဲဘာမှမမြင်နိုင်ဖြစ်ကာ သူ့ရှိရာဆီသို့ ခုန်အုပ်ပစ်လိုက်၏။ ရှည်လျားသောသူမ၏လက်သည်းများက သူ့ပါးပြင်ဆီသို့ ကုတ်ခြစ်မိသွားသည်။

“အား၊ ငါ့ကို ကုတ်တယ်၊ မေယုံကြည် မင်းနော်၊ ငါ လက်ပါလိမ့်မယ်၊ ငါ့အသားကိုမထိနဲ့။”

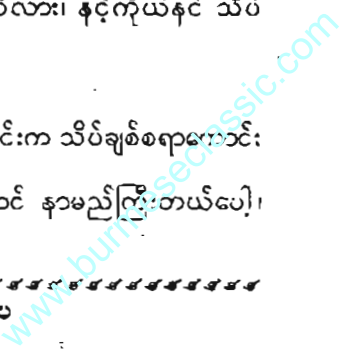
“အောင်မယ် နင်လက်ပါတော့ရော ငါ့မှာလက်မပါတော့

ဘူးလား၊ မိန်းမဆိုပြီး အနိုင်ကျင့်မယ်တော့မကြံနဲ့၊ ငါက ပြန်ကိုလုပ်မှာ သိလား၊ နင်က မင်းသားခေါင်းဆောင်းထားတဲ့ ဘီလူးကြီး၊ ပရိသတ်တွေက ငါ့ကိုပိုချစ်ကြတာ၊ နင့်အကျင့်တွေကိုမသိလို့ နင့်ကို ငါ ယူမိတာ သိလား သိင်္ဂါရရဲ့။”

“အေး၊ ငါလည်း ဒီလိုပဲ၊ အအောင်မြင်ဆုံးအချိန်မှာ မင်းကို ယူခဲ့မိတာ၊ မင်း ဒီလောက် ဖီဖောကြောင်ပြီး သောက်မြင်ကတ်စရာကောင်းမှန်းမသိလို့ ယူခဲ့မိတာ”

“သေလိုက်ပါလား၊ နင်နဲ့ငါ ဘယ်သူ ပိုနာမည်ကြီးသလဲ၊ ဘယ်သူ့ကို ပရိသတ်တွေပိုချစ်သလဲ ပြိုင်လို့ရတယ် နားလည်လား၊ နင်သာ ငါ့ကြောင့် နာမည်ပိုကြီးလာတာ၊ နင်နဲ့ငါ တွဲရိုက်တဲ့ကားတိုင်း ပေါက်တာ ဘယ်သူ့ကြောင့်လို့ ဖောင်းနေသလဲ၊ ငါ့ကြောင့်ဟဲ့ သိလား၊ နင့်ကိုယ်နင် သိပ်အထင်ကြီးမနေနဲ့။”

“ဟား ဟား၊ ရယ်ရတယ်ဟေ့၊ မင်းက သိပ်ချစ်စရာကောင်းတယ်ပေါ့၊ ပြိုင်ဘက်ကင်းအောင် နာမည်ကြီးတယ်ပေါ့၊

ဟုတ်လား၊ မင်း နာမည်ကြီးအောင် ငါ့လုပ်ပေးခဲ့တာ နား
လည်လား၊ ငါ့ကိုလာငှားသမျှ ရုပ်ရှင်တိုင်း၊ ကြော်ငြာ
တိုင်း မင်းကိုငှားဖို့ ငါ တောင်းဆိုခဲ့တာ၊ မင်းကိုယ်မင်း
သိပ်ဟုတ်လှပြီထင်မနေနဲ့၊

မင်းနာမည်ကြီးတယ်ဆိုတာ ငါ အိပ်နေသလောက်
ပဲရှိတယ်၊ နားလည်လား”

သူတို့နှစ်ယောက်လုံး ရန်ဖြစ်ရင်း စကားနိုင်လာကြ
သောအဆင့်သို့ ရောက်လာသည်။ ဘယ်ကဘယ်လို ထိုစကားတွေ
ဆီ ရောက်ကုန်မှန်းပင် သူတို့မသိတော့ချေ။ ပြောရင်းပြောရင်းပင်
ကိုယ်အနိုင်ရဖို့သာ စိတ်ဇောထက်သန်လာကြလေသည်။

“ဘုရားရေ၊ ယောကျ်ားကြီးတန်ခွဲ အရှက်မရှိပြိုင်နေလိုက်
တာ၊ နင်နဲ့ငါ ကြော်ငြာ ဘယ်သူပိုရိုက်ရသလဲ ပြိုင်မလား”

“မင်း အနုပညာကို ပြိုင်ရဲလား၊ မင်းနဲ့ငါ အပြိုင်သရုပ်
ဆောင်တဲ့ကားတိုင်း ဘယ်သူပိုတော်သလဲ၊ ပိုကောင်းသလဲ
ဆိုတာ ပရိသတ်ကို မေးကြည့်စမ်း”

သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး၏ မျက်လုံးတွေမှာ မာန

ရောင်တွေ တလက်လက်ဖြာလာကြသည်။

ထိုအချိန်မှာ တံခါးခေါက်သံကို သူတို့ကြားရ၏။

“မမရေ၊ စည်ခန်းမှာ ()မဂ္ဂဇင်းက အင်တာဗျူးဆရာ
တွေ ရောက်နေတယ်၊ အစ်ကိုနဲ့ မမကို ဒီနေ့တွေ့ဖို့ ချိန်း
ထားပြီးသားလို့ ပြောတယ်”

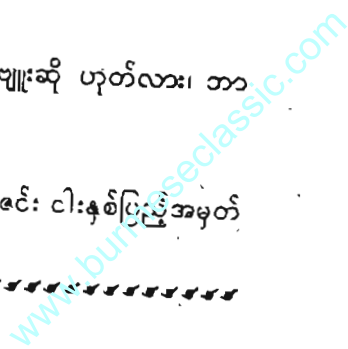
သူတို့နှစ်ယောက်လုံး ရုတ်တရက်တိတ်သွား၏။

“ဟုတ်တယ်၊ ငါ ချိန်းထားတာ၊ နှစ်ယောက်စလုံးကို အင်
တာဗျူးခွင့်ပေးဖို့ ပြောထားပြီးပြီ၊ မင်း သွားနှင့်၊ ငါ နောက်
ကလိုက်ခဲ့မယ်”

သူမက သူ့ကို မျက်စောင်းထိုးကာ အခန်းထဲမှ
ထွက်လာခဲ့သည်။ လှေခါးတစ်ဝက်သို့ ရောက်တာနှင့် သူမ မျက်
နှာတွင် ဒေါသ၊ မာန်မာနဟူ၍ မြူတစ်မှုန်စာမျှပင်မရှိတော့ဘဲ
ကြည်လင်ရွှင်ပျနေပြီ။

“ဟယ်၊ ဦးတို့ပါလား၊ အင်တာဗျူးဆို ဟုတ်လား၊ ဘာ
အတွက်လဲ”

“ဟုတ်တယ် ယုံယုံရေ၊ ဦးတို့မဂ္ဂဇင်း ငါးနှစ်ပြည့်အမှတ်

တရ ထွက်တော့မှာ၊ မျက်နှာဖုံးကို ယုံယုံတို့လင်မယား
စုံတွဲပုံကလေးနဲ့ထည့်ချင်လို့၊ ကိုသိင်္ဂီရကို ခွင့်တောင်း
ထားပြီးသား၊ ပြီးတော့ အင်တာဗျူးလည်းထည့်ချင်လို့။”

“ကောင်းတာပေါ့၊ ဦးရဲ့ လုပ်ပေးရမှာပေါ့၊ ယုံကြည်တို့
နှစ်ယောက်လုံးလည်း ဒီနေ့ အားတာနဲ့ အိမ်မှာနားနေကြ
တာနဲ့ အတော်ပဲပေါ့။”

မကြာခင်တွင် လှေခါးမှသူ ဆင်းလာ၏။ သူ့ ရင်
ခွင်ထဲမှာ သူ့ အချစ်တော် ခွေးနှင့်ကြောင်ကို ပိုက်ရက်သား။ မျက်
နှာပေါ်မှာ မိတ်ကပ်ရောင်စုံနှင့် ဆံပင်က ရွှေအိုရောင်တွေ။ သူမ
ခစ်ခနဲကြိတ်ရယ်လိုက်မိကာ မျက်နှာက ပြုံးစိစိဖြစ်လာသည်။ သူ
မိတ်ကပ်တွေမျက်ဖို့ သတိရပုံမပေါ်ချေ။

“ဟာ၊ မင်းသား ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ ဟား ဟား။”

သူ့ မျက်နှာကိုမြင်တာနှင့် အင်တာဗျူးဆရာနှင့်
ကဲန်မရာမဲန်းက ဟန်မဆောင်နိုင်ဘဲ ရယ်မောကြတော့လေသည်။
အဲ့ဒီတော့မှ သူက မိတ်ကပ်တွေကိုသတိရသွားဟန်ဖြင့်

“ဟာ၊ ဟုတ်သားပဲ၊ ကျွန်တော် မိတ်ကပ်တွေမျက်ဖို့မမှ

သွားတယ်၊ ယုံကြည်ပေါ့ဗျာ၊ ခုနက ပျင်းလို့ကစားချင်
တယ်ဆိုပြီး ကျွန်တော့်မျက်နှာပေါ် မိတ်ကပ်တွေ ထိုင်ကြယ်
နေတာ”

ဟု ခုနက ဒေါသတကြီးဖြစ်ခဲ့တာ သူ့ မဟုတ်သလို
ခပ်ပြုံးပြုံးမျက်နှာပေးဖြင့် ပြောလေသည်။

“ဟာ၊ မပျက်နဲ့၊ မပျက်နဲ့ဦး ကိုသိင်္ဂီရ၊ အဲ့ဒီပုံစံနဲ့ အမှတ်
တရလေးရိုက်ချင်တယ်၊ သတင်းထူးကလေးတစ်ခုလည်း
ရတာပေါ့၊ မင်းတို့နှစ်ယောက်စလုံးကို ပရိသတ်ကချစ်ကြ
တာ၊ မင်းတို့ဘာလုပ်လုပ် သူတို့က ချစ်နေတာ၊ အဲ့ဒီပုံစံ
ကလေးနဲ့ ရိုက်ထည့်ပေးလိုက်မယ်၊ လာ လာ၊ ဒီမှာ ခဏ
ထိုင်ပေးပါ၊ ဓာတ်ပုံလေးတွေ အရင်ရိုက်ယူလိုက်မယ်၊ ဒီပုံ
က ရှားရှားပါးပါးပဲ၊ ပရိသတ်အတွက် အသစ်အဆန်းဖြစ်
သွားမှာ”

“ကဲ ကဲ ရိုက် ရိုက်”

သူက သူမဘေးသို့လာ၍ ဝင်ထိုင်လိုက်ကာ သူ့
လက်ထဲမှ ခွေးနှင့်ကြောင်ကို သူမ ရင်ခွင်ထဲသို့ ဘုတ်နေပစ်သွင်း

လိုက်လေသည်။ ပြုံးရယ်နေသောသူမမျက်နှာသည် မဲ့ခနဲဖြစ်သွားဆဲ သူက

“သည်းက ခွေးကလေးတွေ၊ ကြောင်ကလေးတွေဆို သိပ်ချစ်တာဗျ၊ အဲဒီပုံကလေးပါ ရိုက်ပေးလိုက်”

ဟု ပြောလိုက်သဖြင့် သူမ ငြင်းဆန်ရခက်သွားကာ အောင့်သီအောင့်သက်ဖြင့်ပင် သူမ တစ်စက်ကလေးမှ မေတ္တာမရှိသော ခွေးနှင့်ကြောင်ကို ပွေ့ပိုက်ထားလိုက်ရသည်။

“ယုံယုံက ခွေးကလေး ကြောင်ကလေးတွေလည်းချစ်တတ်သလား ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါ၊ သိပ်ချစ်တာ”

သူမကို သူ တမင် ချောက်ချမှန်းသိသော်လည်း သူမက အရှုံးမပေးချေ။ ခွေးကလေးနှင့်ကြောင်ကလေးကို ပွေ့ဖက်နမ်းရှုံ့လျက်ပင် ဓာတ်ပုံအရိုက်ခံလေသည်။ သူ့မျက်နှာတွင်လည်း သူမလက်ချက်ဖြင့် မိတ်ကပ်တွေထူလိပ်နံ့ထနေသေးတာပဲ။ ခွေးနှင့်ကြောင်ကို မချစ်သော်လည်း အောင့်ကာနမ်းရသည်ကို နာအံ့မထင်တော့။

“ဟန်နီကလေး သိပ်ချစ်စရာကောင်းတာပဲ၊ သည်း အသည်းယားလာပြီ သိလား”

ဟု တမင်သက်သက်ပြောကာ သူ့ပါးနှစ်ဖက်ကို တအားကြီးဆွဲလိမ်ပစ်လိုက်သည်ကို ဓာတ်ပုံသမားက အမိအရဖမ်းရိုက်ယူလိုက်သဖြင့် သူသည် ပါးနှစ်စလုံးသွေးခြေဥမတတ်နာသွားသည်ကို အောင့်ခံရင်းပြုံးရလေသည်။

ဓာတ်ပုံတွေ တော်တော်များများရိုက်ယူပြီးမှ အင်တာဗျူးစ၊ ကြဏ်။ သူနှင့်သူမ နှစ်ယောက်စလုံး၏ မျက်နှာတွေမှာ ပြုံးချိုရွှင်ကြည်လျက်ရှိသည်။

“လက်ထပ်ပြီးတဲ့အချစ်နဲ့ လက်မထပ်ခင်ကအချစ် ဘယ်လိုကွာခြားသွားသလဲဟင်၊ တစ်ယောက်စီ ဖြေပေးပါ”

“ကျွန်တော် အရင်ဖြေမယ်လေ၊ ချစ်သူဘဝတုန်းက အချစ်ကတော့ အပေါ်ယံဆန်တာပေါ့ဗျာ၊ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ထိုင်ကြည့်နေရတာကိုက သိပ်အဓိပ္ပါယ်ရှိတာလက်ထပ်လိုက်ပြီးတဲ့နောက်အချစ်ကတော့ ပိုပြီးလေးနက်ခိုင်မြဲသွားတာပေါ့၊ အနစ်နာခံရတာတွေ၊ သည်းခံနားလည်

၁၁၈ ဦး လွန်ထား၊ (ဆေးတစ်လုံး)

ပေးရတာတွေ၊ ခွင့်လွှတ်ကြည်ဖြူရတာတွေ၊ အဲဒါတွေနဲ့ သီယက်လာရတာပေါ့၊ နှစ်ကိုယ့်တစ်စိတ်ပိုဖြစ်လာတယ် ဆိုပါတော့ဗျာ”

သူက ပြုံးပြုံးကလေးနှင့် ဟန်မပျက်ပြေသွားသည်။

သူမ အလှည့်သို့ ရောက်လျှင် သူမက ချစ်စဖွယ်အပြုံးကလေးနှင့်

“ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ ဟန်နီပြောသွားသလိုပဲ၊ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ပိုပြီး နားလည်မှုရှိလာ၊ အပေးအယူမျှလာတယ်၊ လက်ထပ်လိုက်ပြီးတဲ့အချစ်က ပိုပြီး အဓိပ္ပါယ်ရှိလာတယ်၊ သူ့ကို အတွင်းကျကျပိုသိနားလည်လာတယ်၊ သူ့ရဲ့လိုအပ်ချက်တွေကိုဖြည့်ဆည်းပေးပြီး သူ့ရဲ့ပါရမီဖြည့်ဖက်ကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်ချင်ပါတယ်ရှင်”

ဟု ချိုချိုသာသာကလေး ဖြေလိုက်၏။ ထို့နောက်

နှစ်ယောက်သား တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ကာ မှီဖွဲ့ကိုယ်စီပြုံး၍ ပခုံးကွန့်ပြုလိုက်သည်။

“ဒုတိယ မေးခွန်းကတော့ ယုံယုံတို့ ကလေးယူဖြစ်မှာလား ဆိုတာ ပရိသတ်က သိပ်စိတ်ဝင်စားနေကြတယ်၊ ဒုအချ်

က ယုံယုံအတွက်က အထွတ်အထိပ်ရောက်နေတဲ့ အစွမ်းကုန်အောင်မြင်နေတဲ့အချိန်လေ၊ ပရိသတ်ကလည်း မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံချင်လောက်အောင် သိပ်ချစ်နေကြချိန်ဆိုတော့”

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ယုံကြည်က ကလေးလေးတွေဆို သိပ်ချစ်တတ်ပါတယ်၊ ကလေးတွေက သိပ်အပြစ်ကင်းပြီး မာယာပရိယာယ်ကင်းတယ်လေ၊ ယူတာကတော့ယူမှာပါ၊ ယုံကြည်က မိခင်တစ်ယောက်ရဲ့ဘဝကို လိုချင်တယ်၊ ကလေးဆိုတာ အိမ်ထောင်တစ်ခုရဲ့ အနှောင်အဖွဲ့ကြိုးတွေပဲလေ၊ သည်းကာ ဟန်နီကို အဲဒီကြိုးတွေနဲ့ ချည်နှောင်ဖို့ကြိုးစားရမှာ၊ နောက်ပြီး ယုံကြည်က မိသားစုဘဝကလေးကို အရမ်းစုံမက်ဇာယ်၊ အိမ်ထောင်ရှင်မကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်ချင်တယ်။

လောလောဆယ် ကလေးမမွေးဖြစ်သေးရင်တောင် ကလေးမွေးစားဖို့ စိတ်ကူးထားတယ်”

“ကိုသိင်္ဂါရ ကရော”

“ကျွန်တော့်သဘောက သူ့ရဲ့သဘောပါပဲ။ သူ့လို အရမ်း ချစ်စရာကောင်းတဲ့ သားသားမီးမီးကလေးတွေ ကျွန်တော် အရူးအမူးလိုချင်တာပေါ့ဗျာ၊ မိသားစုအပေါ် တာဝန်ကျေ တဲ့ ဖခင်ကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်ချင်ပါတယ်”

“ကဲ၊ ဒီမေးခွန်းကတော့ ကလေးဆန်ချင်ဆန်နေလိမ့်မယ်၊ ယုံယုံနဲ့ ကိုသိင်္ဂါ မှာ ဘယ်သူက ပိုပြီး ချစ်တတ်သလဲ၊ ပိုပြီး အနွံတာခံ၊ အနစ်နာခံတတ်သလဲ၊ ပိုပြီးစိတ်ရှည် သည်းခံတတ်သလဲ”

ဘယ်သူကမှ ဘယ်သူ့အပေါ် အနွံတာမခံနိုင်၊ သည်းမခံနိုင်၊ ဆတ်ဆတ်ထိပ်ပင်မခံကြပါ ဟု သူတို့မဖြေဖြစ်ကြ ပါ။ သူမက ချစ်စဖွယ်အမူအရာကလေးဖြင့် လက်ညှိုးကလေးတစ် ချောင်းထောင်ကာ

“ယုံကြည်က ပိုချစ်တာပေါ့၊ ပိုပြီးတော့လည်း အနွံတာခံ၊ အနစ်နာခံပါတယ်”

ဟု ဦးအောင်ဖြေ၏။ သူက ညှို့ငင်သောအပြုံးဖြင့်

“ကျွန်တော်ကတော့ ကျွန်တော်က ပိုချစ်တယ်လို့ပဲ ဖြေရ

မှာပဲ၊ ကျွန်တော်က ယောကျ်ားဖြစ်တဲ့အတွက် အစစအရာ ရာ သည်းခံခွင့်လွတ်ပေးရတာပေါ့ဗျာ”

ဟု ခပ်ကြောကြောကလေးဖြေလေသည်။ တခြား မေးခွန်းပေါင်းများစွာကိုလည်း သူတို့နှစ်ယောက် ဖုံးဖုံးဖိဖိဖြင့်ပင် ပရိယာယ်မာယာအပြည့် သုံး၍ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် သိပ် ချစ်ခင်နားလည်ကာ အပေးအယူအလွန်မျှကြသော ဇနီးမောင်နှံပုံစံ ဝင်အောင် ဖြေသွားကြပြီး အင်တာဗျူး ပြီးဆုံးသွားလေသည်။

နှစ်ယောက်သား ပူးပူးကပ်ကပ်ထိုင်ကာ တစ် ယောက်လက်တစ်ယောက်ဆုပ်ကိုင်ထားကြသော ပုံသဏ္ဍာန်အ တိုင်း တစ်နာရီကျော်လောက်ထိုင်ခဲ့ကြသည်။ အင်တာဗျူးဆရာ တွေ နှုတ်ဆက်ပြီးပြန်သွားတာနှင့် သူနှင့်သူမသည် ပြိုင်တူနီးပါး ဝုန်းခနဲခနဲထ၊ကာ သူမသည် ပေါင်ပေါ်တွင် တစ်ချိန်လုံးပွေ့ချီ ပွတ်သပ်နေခဲ့ရသော ခွေးနှင့်ကြောင်ကို သူ့ဆီသို့ ပစ်ပေါက်ပစ် လိုက်သည်။

“တော်တော် သရုပ်ဆောင်ကောင်းတဲ့ ယောကျ်ား၊ မာယာ ကတော့ အပြည့်ပဲ၊ နင့် သောက်ခွေးနဲ့ကြောင်ကို နောက်

တစ်ခါ ငါ တကယ် သတ်ပစ်မယ့် သိလား”

ဟု သူမက အော်ကာ အပေါ်ထပ်သို့ တခုနီးခုနီး ပြေးတက်လာခဲ့သည်။

“သတ်ရဲသတ်ကြည့်စမ်း၊ မင်း ဘာဖြစ်သွားမလဲ သီစေရမယ်”

သူကလည်း ပြန်၍အော်လေသည်။

အစဉ် (၂)

အခန်း(၆)

ပထမတော့ ပြဿနာကလေးများမှာ ဘာမဟုတ်သည့် အသေးအဖွဲ့
ကလေးများသာ ဖြစ်သည်။ အိမ်ထောင်သက် တဖြည်းဖြည်းရင့်
လာသည်နှင့်အမျှ ပြဿနာများသည် တစ်စထက်တစ်စကြီးထွား
ရှင်သန်လာခဲ့လေသည်။

ကံဆိုးသည်က သူမတို့ နှစ်ယောက်စလုံးသည်
ဆတ်ဆတ်ထိမခံတတ်သော၊ အကြောမခံတတ်သော၊ ယှဉ်ပြိုင်
ချင်စိတ်ပြင်းထန်သော၊ မာနကိုအထိပါးမခံချင်တတ်သော အကျင့်
စရိုက်များသည် ထူးထူးခြားခြားပင် တိုက်ဆိုင်တူညီနေခဲ့သည်။

တစ်ခါတစ်ရံဖြစ်သောပြဿနာများဆိုလျှင် အကြောင်းရှာ၍ပင်မရနိုင်လောက်အောင် တကယ့်ကိုအသေးအဖွဲကလေးများဖြစ်သည်။ သို့သော် နှစ်ယောက်စလုံးက အလွန်စိတ်ဆတ်ကာ တုံ့ပြန်ချက်က မြန်တတ်သဖြင့် ထစ်ခနဲဆို ပြဿနာကဖြစ်ပြီးနေပြီ။ စိတ်မထိန်းနိုင်ခင်မှာပင် တုံ့ပြန်ပြီးနေပြီ။

သို့သော် လူရှေ့သူရှေ့တွင် ဟန်လုပ်သရုပ်ဆောင်သည့်နေရာမှာလည်း သူတို့နှစ်ယောက်လုံး သူမတူအောင် ပြိုင်ဖက်ကင်းကြလေသည်။ နောက်ကွယ်တွင် သူတို့နှစ်ယောက် ဘယ်လိုပြဿနာတွေပင်ရှိလင့်ကစား၊ ပရီသတ်ရှေ့၊ ကန်မရာရှေ့၊ ရောက်လျှင် သူတို့နှစ်ယောက်လောက်ချစ်နိုင်သောသူ ကမ္ဘာပေါ်တွင်မရှိလောက်အောင် အလိုလို သရုပ်ဆောင်ပြီးဖြစ်သွားလေသည်။

အိမ်ထောင်ကျပြီးချိန်မှစ၍ နှစ်ယောက်၏ မတူညီသောအကျင့်စရိုက်ကလေးတွေကြောင့် ပဋိပက္ခကလေးတွေရှိခဲ့ကာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အမြင်ကတ်သောစိတ်၊ အရင့်အကြောမခံလိုစိတ်လောက်သာ ရှိခဲ့ပေမယ့် အိမ်ထောင်ဖက်နှစ်နှစ်ကျော်

လာချိန်တွင်တော့ ညီမရနိုင်သောပြဿနာတစ်ခုကို သူမတို့စတင်၍ ရင်ဆိုင်ရတော့သည်။

အိမ်ထောင်သက်နှစ်နှစ်အတွင်းမှာတော့ ပြဿနာအသေးအဖွဲကလေးများနှင့် ရန်ဖြစ်လိုက်၊ ပြန်တည့်သွားလိုက်သော စက်ဝိုင်းထဲတွင်လည်ပတ်ကာရှိခဲ့သည်။

ပြဿနာစတင်သည်က ညတစ်ညမှာဖြစ်၏။
“သည်း၊ ကိုယ်တို့ ကလေးယူကြရအောင်ကွာ”

ဟု သူမပြောတော့ သူမက ဆတ်ခနဲပင်တုန်သွားကာ ကိုယ်ခန္ဓာကိုမတ်လိုက်ကာ

“အို၊ မယူချင်ပါဘူး၊ ကလေးတစ်ယောက်မွေးဖို့ ဗိုက်ကြီးကပူရဦးမယ်၊ ကလေးမွေးပြီးရင်အလှကပျက်ဦးမှာ၊ သည်းတို့က လှနေမှ ပရီသတ်ကချစ်တာလေ၊ တစ်နေ့တစ်နေ့ ဘယ်လိုလှအောင်ပြုပြင်ထိန်းသိမ်းနေရသလဲဆိုတာ ဟန်နီ အသိပဲ၊

ကလေးလိုချင်ရင် မွေးစားလိုက်ကြမယ်လေ၊ မကောင်းဘူးလား”

ဟု ပြောလိုက်သည်။ သူက

“မကောင်းပါဘူးကွာ၊ ကိုယ့်သွေးသားအရင်းအချာကိုပဲ လိုချင်တာပေါ့”

ဟု ဇွတ်ပြော၏။ သူမက သူ့ကို စူးလက်သောမျက်လုံးများဖြင့် စိုက်ကြည့်ကာ

“ဟန်နီက သည်းရဲ့အောင်မြင်ကျော်ကြားမှုတွေကို မှိန်ပျော့သွားအောင် လုပ်ချင်လို့ ကလေးမွေးခိုင်းနေတာလား”

ဟု ရုတ်တရက်မေးလိုက်လျှင် သူ စိတ်ပိုဆိုးသွားတော့၏။

“ဘာဆိုလဲ၊ ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ မင်းပဲ မိခင်ကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်ချင်တယ်လေး ဘာလေးနဲ့ ဘယ်ပါးစပ်ကြီးနဲ့ ပြောခဲ့တာလဲ၊ ကလေးမွေးတာနဲ့ အောင်မြင်မှုလျော့သွားမယ်လို့ ဘယ်သူပြောလဲ”

“ဒါဖြင့် ရှင် မွေးပါလား၊ ရှင် ဗိုက်ကြီး ကြီးပါလား”

“မရလို့ပေါ့ကွာ၊ အပိုတွေပြောမနေနဲ့၊ ငါ မွေးလို့မရလို့၊ ရရင် မွေးပြီးတာကြာပြီ”

“အပိုတွေ ပြောမနေနဲ့၊ မမွေးနိုင်သေးဘူး၊ ဒီလောက် လျှမ်းလျှမ်းတောက် အောင်မြင်နေတဲ့အချိန်၊ ပရိသတ်က အရမ်းအားပေးချစ်ခင်နေတဲ့အချိန်မှာ ကလေးမွေးလိုက်ရရင် ပရိသတ်နဲ့ကင်းကွာအဆက်ပြတ်သွားမှာပေါ့၊ သူမို့ ခိုင်းရတာတယ်၊ သူများ အောင်မြင်နေတာကို မနာလို ဖြစ်နေသလား မသိဘူး၊ ဘယ်လိုနည်းနဲ့ အောင်မြင်မှုတွေလျော့ပါးသွားအောင်လုပ်ရမလဲဆိုတာပဲ တွေးနေသလား မသိဘူး”

“ဟာ မင်း စကားပြောတာကြည့်ပြောနော်၊ မင်းကို ငါက ဘာလို့ မနာလိုဖြစ်ရမှာလဲ၊ မင်းမို့ အရှက်မရှိ ဒီစကားတွေ ပြောထွက်ရက်တာ၊ မိခင်စိတ်မရှိတဲ့မိန်းမစိတ်ဓာတ်က ဘယ်လောက်အောက်တန်းကျသလဲလို့”

သူ့စကားကြောင့် သူမ ဆတ်ဆတ်ခါနာသွားလေသည်။

“ဘာ အောက်တန်းကျတာလဲ၊ နင်သာ အောက်တန်းကျတာ၊ သွား၊ နင်နဲ့ငါဖက်ပြီးစကားမပြောနိုင်ဘူး၊ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်တဲ့ ယောကျ်ား၊ အတ္တကြီးတဲ့ယောကျ်ား၊ သူ

လိုချင်တာပဲ သိတယ်၊ သူများဖက်ကို ဘယ်တော့မှ ငဲ့ညှာ
ပြီးမတွေးဘူး။

ငါ သိတယ်၊ ငါက နင့်ထက်ပိုပြီးအောင်မြင်နေတာ
ကို နင် မနာလိုမရွံ့စိမ့်ဖြစ်နေတာ၊ ဒါကြောင့် ငါ့ကို ကလေး
မွေးခိုင်းပြီး အနုပညာလောကနဲ့ အဆက်ဖြတ်ခိုင်းနေတာ၊
ငါ မသိဘူးများမှတ်နေလား။”

သူမသည် ပြောရင်းပြောရင်း ဒေါသထွက်လာကာ
စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြင့် အခန်းထဲမှထွက်ကာ အိမ်ပေါ်မှဆင်းခဲ့သည်။
မေမေတို့အိမ်သို့ ခဏပြန်ဖို့ဆုံးဖြတ်ကာ ပေါ်တီကိုအောက်မှာ အ
သင့်ရပ်ထားသော သူမကားပေါ်သို့ တက်လိုက်လေသည်။ ဒေါသ
ထွက်နေချိန်မို့ ဒီအိမ်မှာ သူနှင့်အတူဆက်နေလျှင် တစ်ညလုံး
ပေါက် ရန်ဖြစ်ရဖို့သာရှိသည်။ သူ့ကိုနာအောင် အားပါးတရပြော
ပစ်ခဲ့ပြီမို့၊ အနိုင်ပိုင်းကာ ခဏရှောင်နေမည်။

ကားကို ဘက်(ခ)ဂီယာသွင်းကာ နောက်သို့ဆုတ်
လာခဲ့သည်။ ဘယ်အချိန်ကဘယ်လို အိမ်ထဲမှထွက်ပြေးလာသည်
မသိသော ခွေးကလေး သူမ ကားဘီးအောက်သို့ ပြေးဝင်လာသည်

ကို မမြင်မိ။

တံခါးပိတ်ဖို့လိုက်လာသော မိအေးက

“မမ၊ မမ”

ဟု ပြေးလာပြီး ကားနားရောက်မှ

“မမ၊ ပိ(စ်)ကို ကားကြိတ်မိပြီ”

ဟု အော်လိုက်သည်။ သူမ လန့်ပြီး ကားဘရိတ်

ကို နင်းချလိုက်၏။

“ဘာ၊ တိုက်မိပြီလား၊ သေပြီလား၊ ကြည့်စမ်း မိအေး၊ ဒုက္ခ
ပါပဲ ဒီခွေးကတော့ ပြဿနာရှာပြန်ပြီ”

သူမ ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်။ မိအေးက ကား

ဘီးအောက်မှ ခွေးကလေး ကို ပွေ့ယူလာကာ တစ်ခွံ ငိုချေပြီ။

“သေပြီ မမ၊ လှုပ်ကိုမလှုပ်တော့ဘူး၊

လေးက ကျွန်မနဲ့ ခုနကလေးတင် ကစားနေတာ၊

မမကို တံခါးလိုက်ဖွင့်ပေးတုန်း သူ ပြေးထွက်သွားတာ

မသိလိုက်ဘူး၊ ဒုက္ခပါပဲ၊ အစ်ကိုသိရင်တော့ မီးတောင်

ပေါက်ကွဲပြီ၊ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ မမ ကျုပ်၊ မိအေး

ကြောက်တယ်။ ပိ(စ်)လေးက အစ်ကို့ရဲ့အချစ်တော်”
 “ဘယ်လိုမှ မလုပ်နဲ့၊ ငါလည်း တမင်လုပ်တာမှ မဟုတ်
 ဘာ၊ မတတ်နိုင်ဘူး၊ စကားမရှည်နဲ့ မိအေး၊ လာ ငါနဲ့လိုက်
 ခဲ့၊ ခြံနောက်ဖက်က ကံ့ကော်ပင်အောက်မှာ သူ့ကို သွား
 မြှုပ်ထားလိုက်၊ ဘယ်သူမှ မသိစေနဲ့၊ နင့်အစ်ကိုမေးလည်း
 မသိဘူးပဲဘူးခါ၊ ငါလည်း မသိချင်ယောင်ဆောင်နေမယ်၊
 သူ လုံးဝ မသိစေနဲ့”

သူမနှင့်မိအေးသည် ခြံနောက်ဖက်ဆီသို့ သူ့ခိုးတွေ
 လို ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် လာခဲ့ကြသည်။ မိအေးကို ပေါက်တူးတစ်
 လက်ဖြင့် တွင်းတူးစေပြီး ခွေးကလေးကို တွင်းထဲမြှုပ်စေကာ မြေ
 ပြန်ဖို့ထားလိုက်စေသည်။

“ကဲ ပြီးပြီ၊ သူ ဘာမှမသိဘူး၊ သွား မိအေး၊ ငါ မေမေတို့
 ဆီကို ခဏပြန်မယ်၊ နင် မလိုက်နဲ့တော့၊ မနော်ကို ငါ
 ပြန်ခေါ်သွားမယ်၊ သူ ဘာမေးမေး ဘူးသာခါနော်၊ ဘာမှ
 မသိဘူးပြော၊ ပြဿနာကို ငါဘာသာရှင်းမယ်”

ပြောသာပြောနေရပေမယ့် သူမ တစ်ကိုယ်လုံး တ

ဆတ်ဆတ်တုန်နေလေသည်။ ဒီခွေးကလေးကို သူ ဘယ်လောက်
 ချစ်တယ်ဆိုတာ သူမ အသိဆုံးဖြစ်သည်။ သူမ လစ်တာနှင့် အိပ်
 ရာပေါ်ခေါ်တင်ကာ သူ့ရင်ဘတ်ပေါ်တင်ထားတတ်မြဲ။ သူ့ခွေးက
 လေးကို အမြဲလိုပင် ပွတ်သီးပွတ်သပ်နမ်းရုံ မွှေးကြူနေတတ်မြဲ။
 အို ဘုယ့်နယ့်လုပ်ရပါ။ သူမ စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာ သက်ပြင်းကြီးရိုက်
 ရင်း ကားလီဗာကို တစ်ရိန်ထိုးနင်းပစ်လိုက်လေသည်။

ခြံတံခါးကို Remote နှင့် လှမ်းဖွင့်လိုက်ပြီးနောက်
 ကားကိုတရကြမ်းဆက်မောင်းထွက်လာခဲ့သည်။

မေမေဆီရောက်လျှင် မေမေက တအံ့တဩကြိုဆို
 မည်။ ဘာဖြစ်လာသလဲမေးလျှင် ဘယ်လိုပြောရပါ။ သူနှင့်သူမ
 အိမ်ထောင်ဦးအစကတည်းက တကျက်ကျက်အမြဲဖြစ်ခဲ့ကြတာ၊
 မတည့်အတူနေနေကြတာ၊ ပရိသတ်ရဲ့ချစ်ခင်မြတ်နိုးမှုနှင့် သနား
 ကြင်နာမှုကို အပြိုင်အဆိုင်လိုချင်ကြတာ မေမေ သိပြီးဖြစ်သည်။
 နှစ်ယောက်စလုံး သရုပ်ဆောင်ကောင်းတာလည်း မေမေ အသိ
 ဆုံး။

“သမီးတို့ ရန်ဖြစ်ကြပြန်ပြီ မေမေ၊ သူက သမီးကို ကလေး

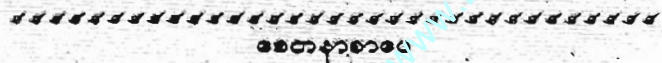
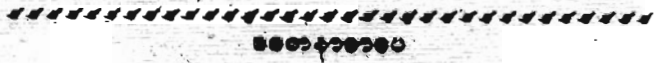
သုန္ဒရီ လူနန်းထားထား (ဆေးကုသရန်)

တွေ့မွေးစေချင်တယ်၊ ဒါ သမီးကို အနုပညာလောကကနေ
ပညာသမားပါပါနဲ့ ကန်ထုတ်ပြီး သူတစ်ယောက်တည်း ပရိ
သတ်ရဲ့ မေတ္တာကို သိမ်းကြိုးပြီးလိုချင်လို့ပေါ့မေမေ
ဟု သူမ တိုင်တန်းဖို့တွေးထား၏။

ညက တစ်ညလုံး သူ အိပ်၍မရချေ။ သူမကို ဒေါ
သထွက်၊ စိတ်ဆိုးနေသည်။ ပဋိပက္ခကလေးပေါင်းများစွာသည်
သူတို့အိမ်ထောင်သက်တမ်းတစ်လျှောက်မှာ ရိုးစင်းနေခဲ့ပြီမို့ အံ
သြစရာမရှိ။ ရန်ဖြစ်ရင်း၊ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အပြန်အ
လှန် ဦးသူကချောက်ချစတမ်း လှည့်စားချောက်ချရင်း၊ ပြန်တည့်
ကာရယ်မောကြရင်း သံသရာလည်နေခဲ့တာ အိမ်ထောင်သက်တမ်း
နှစ်နှစ်ကျော်ခဲ့ပြီ။

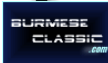
သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး ရုပ်ရှင်လောကတွင် ထိပ်
ထိပ်ကြံအောင်မြင်ကာ ပြည်သူတွေရဲ့ အသည်းနှလုံးဖြစ်ခဲ့ကြခြင်း၊
သိည် သူတို့၏အိမ်ထောင်ရေးဘဝတွင် ဧရာမတံ့ကိုင်းကြီးတစ်ခု

ဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟု သူ ဘယ်တုန်းကမှ မမျှော်လင့်ခဲ့မိ။ သူတို့ နှစ်ယောက်စလုံး ပြည်သူတွေရဲ့ ချစ်ခင်အားပေးမှုဖြင့် အောင်မြင်မှု သရဖူကိုဆောင်းထားနိုင်ကြသည်ဖြစ်ရာ ပြည်သူပရိသတ်က ပို ချစ်ပြီးရင်းချစ်တာကိုပဲ ခံယူချင်လျက် ပို၍ပို၍လောဘကြီးလာခဲ့ တာဖြစ်သည်။ ပရိသတ်ရဲ့ မေတ္တာကို သူ့ရော သူမပါ အာသာငမ်း ငမ်း၊ အပြိုင်အဆိုင် ငတ်မွတ်တောင့်တဆာလောက်မွတ်သိပ်၏။ ရပြီးရင်းပိုချင်၏။ ပရိသတ် ငြိုငြင်သွားမှာ၊ မေတ္တာလျော့သွား မှာကို လုံးဝ မလိုလား။ ထိုစိတ်ဇောများကြောင့်ပင် သူတို့နှစ် ယောက် အပြိုင်အဆိုင်ကြိုးစားခဲ့ကြသည်။ လင်မယားသာဖြစ်ပေ မယ့် အနုပညာနှင့်ယှဉ်လာလျှင် ပရိသတ်ချစ်ခင်မြတ်နိုးမှုကိုယှဉ် ပြိုင်လာလျှင် သူတို့ ဘယ်တော့မှ အလျှော့မပေးခဲ့ကြ။

သူတို့ အမြဲတကျက်ကျက်ရန်ဖြစ်ခဲ့သမျှ ပရိသတ် ရှေ့ရောက်တိုင်း ချစ်စဖွယ်အမှုအရာမျိုးစုံဖြင့် ဖုံးဖိလျှို့ဝှက်ထားခဲ့ ဖြစ်။

အခုတစ်ခါ ပဋိပက္ခကတော့ ဖုံးဖိလျှို့ဝှက်ထားနိုင် ပါဦးမလား။ သူက ကလေးတွေကိုချစ်သည်။ ခွေးကလေး၊ ကြောင်

ကလေးတွေကိုချစ်သည်။ အခုဆို သူ့ကိုယ်ပိုင်သားသမီးကလေး တွေကို အရူးအမူးလိုချင်သည်။ သူမက သူ့ဆန္ဒကို အထင်အမြင် လွှဲစွာယူဆ၏။

တစ်ညလုံး ထိုပြဿနာကို အလူးလူးအလိုမ့်လိုမ့် တွေးကာ သူ အိပ်မပျော်ခဲ့။ သူမ စိတ်ဆိုးပြီး ကားနှင့်ထွက်သွား တာ ပြန်ပင်မလာ။ သူမ ဘယ်ကိုသွားမလဲဆိုတာ သူ ကောင်းစွာ သိပါသည်။ ထုံးစံအတိုင်း ရန်ဖြစ်ပြီးလျှင် သူမက အမေအိမ်သို့ ဆင်းမြဲ။ ပြီးလျှင် ဘာမှမဖြစ်သလို သူမဘာသာ ခပ်တည်တည် ပြန်တက်လာမြဲ။ မျက်နှာကိုမော့ချီကာ

“ပြန်တက်ချင်လို့ ပြန်တက်လာတယ် မထင်နဲ့၊ ဒီအိမ်ဟာ ငါနဲ့ တစ်ဝက်ဆိုင်တယ်၊ နင်နဲ့ငါ စပ်တူဝယ်ထားတာ၊ နင် တစ်ယောက်တည်း မောင်ပိုင်စီးလို့ မရဘူး မှတ်ထား လိုက်ပါ”

ဟူသောစကားကို ပုံသေနည်းရွတ်သလို ရွတ်ဆိုမြဲ။ လွန်ခဲ့သောနှစ်နှစ်က သူတို့စပ်တူဝယ်ခဲ့သော ထိုအိမ်ကြီးသည် အခုအချိန်တွင် သိန်းနှစ်ထောင်ကျော်ဈေးပေါက်နေလေပြီ။ ဒါကို

လည်း သူမက အမြဲ ဂုဏ်ယူမြဲ။ သူမ ရှာတွေ့ခဲ့သောအိမ် ဟု အမြဲပြောတတ်သည်။

အဲ့ဒါတွေ ထားပါတော့လေ။ သူ ငေါင်စီစီဖြင့် အခန်းထဲမှထွက်လာခဲ့ပြီး ထမင်းစားခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။ စားဖိုမှူးက နံနက်ခင်းစာအသင့်ပြင်ဆင်ထားပြီးပြီ။ သူ မျှော်ချရာရာဖြင့် တစ်ယောက်တည်းထိုင်ဆဲ ထုံးစံအတိုင်းပြေးလာနေကျ သူ့အချစ်တော် ပီ(စ်)နဲ့ ဆွီတီ နှစ်ကောင်စလုံးမလာဘဲ ဆွီတီတစ်ကောင်သာ ညောင်ခနဲ အော်ကာ သူ့ပေါင်ပေါ်သို့ ခုန်တက်လာသည်။

“ပီ(စ်)ရော ဆွီတီ၊ ပီ(စ်)၊ ပီ(စ်) ဘယ်လျှောက်သွားနေလဲ၊ ပီ(စ်)၊ ပီ(စ်)”

သူ ပီ(စ်)ပျောက်နေတာကို ထူးဆန်းစွာဖြင့် တစ်အိမ်လုံးအနှံ့လျှောက်ရှာသည်။ တစ်ခါမှ ခုလို ပီ(စ်) မပျောက်စဘူး။

“မိအေး၊ ပီ(စ်)ရော၊ ပီ(စ်) တွေ့မိလား။”

“တွေ့ဘူး အစ်ကို”

မိအေးက ခေါင်းကို တွင်တွင်ခါယမ်း၏။ သူ့စိတ်

ထဲ စနောင့်စနင်းဖြစ်သွား၏။

“ပီ(စ်)၊ ပီ(စ်)၊ ဟာ ဒီကောင် ဘယ်လျှောက်သွားနေတာလဲ ကွာ၊ ပီ(စ်)၊ ပီ(စ်)”

ခြံထဲသို့ ဆင်း၍ရှာသည်။ မတွေ့။ တော်တော်ထူးဆန်းနေပြီ။ သူ့ ရင်တွေ တထိတ်ထိတ်ခုန်လာ၏။ ရွေးတွေ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးချွန်လာသည်။

“အစ်ကို၊ ရွာတင် သွားရတော့မယ်”

သူ့တပည့်ကောင်လေး လာသတိပေးသည်ကို သူ ကန်ပစ်လိုက်၏။

“သွားစမ်းကွာ၊ ငါ ပီ(စ်)ကို မတွေ့မချင်း ရွာတင်မသွားဘူးဟော့ကောင်၊ မင်းတို့အားလုံး ဝိုင်းရှာစမ်း၊ တစ်အိမ်လုံးကို ရှိတဲ့လူတွေ ဘာအလုပ်မှ မလုပ်ကြနဲ့၊ ငါ့ရွေးကလေးပဲ ဝိုင်းရှာပေးကြ”

သူ အော်ပစ်လိုက်သည်။ တစ်ခြံလုံးမှာ ပီ(စ်)၊ ပီ(စ်) သံတွေသာ ဆူညံနေဆဲ၊ သူမ ကား ခြံထဲသို့ဝင်လာသည်ကို သူ

တွေ့ရသည်။ သူ သူမထံသို့ တစ်ဟုန်ထိုးပြေးသွားကာ

“သည်း၊ မင်း ပိ(စ်)ကိုများ ခေါ်သွားသလား”

ဟု အလောတကြီးမေးလိုက်သည်။ သူမက Calvin

Klein မျက်မှန်မည်းကို နဖူးပေါ်သို့ လှန်တင်လိုက်ရင်း တအံ့တဩ
ဟန် မျက်လုံးများကိုဝိုင်းကာ ပခုံးကိုတွန့်ပစ်လိုက်သည်။

“ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ၊ ကြံကြီးစည်ရာ၊ ကျွန်မက အဲဒီခွေး
ကို ခေါ်သွားစရာလား၊ ဘယ်သိပါ့မလဲ၊ ရာရာစစ”

သူက သူမကို စူးရှစွာစိုက်ကြည့်သည်ကို သူမ မခံ
မရပ်နိုင်ဖြစ်သွား၏။

“ရှင်နော်၊ ကျွန်မကို အဲဒီလို မကြည့်နဲ့၊ အဲဒီ အကြည့်ကို
ကျွန်မ သိတယ်၊ ပြဿနာရှာတဲ့အကြည့်”

“မင်း မျက်လုံးတွေကို ငါ ကောင်းကောင်းသိတယ် ယုံ
ကြည်၊ မင်း တခြားလူတွေကိုသာ လိမ်လို့ရမယ်၊ ငါ့ကို
တော့ လိမ်လို့မရဘူး၊ ငါ သိတယ်၊ မင်း ပိ(စ်)ဘယ်မှာလဲ
ဆိုတာကိုသိတယ်၊ မင်း ပိ(စ်)ကို တစ်ခုခုလုပ်ထားတယ်၊
ပြောစမ်း ငါ့ကို”

သူက ပြူးတူးပြုတ် အမောတကော ပြောနေသော
အခါ သူမ ဆက်၍လိမ်ညှာလို့မရနိုင်မှန်း သဘောပေါက်လာ
သည်။

ထို့ကြောင့် လျှာကိုတစ်လစ်ထွက်ကာ မျက်လုံးကို
ပြူးပြီး အသံမထွက်ဘဲ “သေပြီ” ဟု ပြောပစ်ခဲ့ကာ သူ ဘာမှ
မလုပ်နိုင်ခင် သူမ ဦးအောင်ထွက်ပြေးခဲ့လေသည်။ လှေခါးတွေကို
တခုနဲ့တခုပြေးတက်ရင်း သူမ မောကြီးပန်းကြီးဖြင့် အခန်းထဲသို့
ဦးအောင်ဝင်ကာ အခန်းတံခါးကို ဒုန်းခနဲဆောင်ပိတ်ပစ်လိုက်
သည်။

သူ ရှေ့(ခါ)ရသွားပြီးမှ သူမ နောက်သို့ ကမူးရှူး
ထိုးပြေးလိုက်လာခဲ့သည်။

“မေယုံကြည်၊ မင်း ပြောတာ တကယ်လား၊ ပိ(စ်) တကယ်
သေပြီလား၊ မင်း ဘာလုပ်ပစ်လိုက်တာလဲ၊ ဟင် မင်း တော်
တော်ရက်စက်တဲ့မိန်းမ၊ တော်တော်လုပ်ရက်တဲ့မိန်းမ၊ မင်း
ကိုငါ ပြန်သတ်မယ်၊ တံခါးဖွင့်ပေးစမ်း၊ ဖွင့်စမ်း”

သူ တံခါးကို တဝုန်းဝုန်းထုကာ ဝုန်းခိုင်းကြံ

သောင်းကျန်းလျက်ရှိသည်ကို စားဖိုမှူးကြီးနှင့်တကွ ကျန်မိန်းကလေးငါးယောက်တို့က လှေခါးထစ်တွေမှာ အသီးသီးရပ်ရင်း ပွဲကြည့်ပရိသတ်များပမာ အထိတ်တလန့် တအံ့တဩ မော့ကြည့်နေကြလေသည်။

သူ ဟံခါးကို ကိုယ်ခန္ဓာဖြင့် ပစ်ပစ်ပြီး ဝင်တိုက်လျက်ရှိသည်။

“ဖွင့်စမ်း၊ ဖွင့်စမ်း၊ ဖွင့်ဆိုဖွင့်စမ်း၊ ငါ့ရဲ့ပိ(စ်)လေးကို သတ်ပစ်တဲ့မိန်းမ၊ မင်းကို ငါ တစ်ခုခုလုပ်ရမှ ကျေနပ်မယ်”

“ဘယ်တတ်နိုင်မှာလဲ၊ ကျွန်မ တမင်လုပ်တာမှ မဟုတ်တာ၊ ရှင့်ခွေးက သူ့ဘာသာသူ ကျွန်မရဲ့ ကားဘီးအောက်ထဲ ပြေးဝင်တာ၊ ကျွန်မ မမြင်ဘူး၊ မိအေးမြင်တာ၊ ကျွန်မ သူ့ကို ခြံနောက်ဖက်ကကွဲကော်ပင်ကြီးအောက်မှာ ကောင်းကောင်းမြေမြှုပ် အသုဘချပေးခဲ့တယ်၊ သူ ခွေးဘဝက ကျွတ်သွားတာကို ရှင်စိတ်ဖြေပေါ့”

“မဖြေဘူးကွ၊ မဖြေဘူး”

သူ ဝုန်းဒိုင်းကြီနေဆဲ ခြံမှာ ကားဟွန်းသံတွေ

တတိတိကြားရသည်။ မိအေးက ဖျတ်ခနဲပြေးထွက်သွားပြီး ခြံတံခါးကိုသွားဖွင့်၏။ ကားသုံးစီး တစ်ပြိုင်နက်တည်းဝင်လာတာကို အပေါ်ထပ်ဝရန်တာမှ ထွက်ကြည့်၍မြင်ရသည်။

သူတို့နှင့် အခင်မင်ဆုံး ဒါရိုက်တာတွေနှင့် မင်းသမီးတချို့၊ ပန်းစည်းတွေဖြင့် အိမ်ထဲသို့ဝင်လာကြသည်ကို သူ အပေါ်ထပ်ဝရန်တာမှ ငုံ့ကြည့်နေမိသည်။ ဒါရိုက်တာ ကိုယုတိုက ဧရာမကိတ်မုန့်ကြီးတစ်လုံး သယ်လာ၏။

“HAPPY BIRTHDAY TO မေယုံကြည်၊ HAPPY BIRTHDAY TO YOU”

ဆိုသောသီချင်းကို သံပြိုင်ဆိုလာကြသည်။ ကြည့်စမ်း၊ ဒီတော့မှ ဒီနေ့ သူမ အသက်နှစ်ဆယ့်လေးနှစ်မြောက်မွေးနေ့မှန်း သူ သတိရ၏။ အောက်ထပ်မှလူတွေက အပေါ်ထပ်သို့တက်လာသည်။

“ဘာလုပ်နေကြတာလဲ၊ ယုံယုံ ဘယ်မှာလဲ၊ မွေးနေ့ရှင်၊ ကိုယ့်မွေးနေ့တောင်ကိုယ် မမှတ်မိတော့တာလား၊ ငေးညွှးရ မွေးရမှာစိုးလို့ ပုန်းနေတာလား၊ ယုံယုံ HAPPY BIRTH-

ဆုံမယ်နော်၊ သံလျင်မှာသွားရိုက်ရမှာ၊ ဟန်နီ၊ ရှုတင်က
ဘယ်မှာလဲ”

“သူမဂီလာအိမ်မှာ၊ ကိုယ် သည်းကို ဖုန်းဆက်လိုက်မယ်
လေ”

သူမက လူတွေရှိနေဆဲအချိန်ကို 'အခွင့်ကောင်းသံ
ဖွယ် အသုံးချကာ အားလုံးရှေ့မှာ ကြော့ကြော့မော့မော့ကလေး
ထွက်သွားတော့သည်။

သူ့ရဲ့မျိုးသိပ်ထားရသောဒေါသတွေသည် ရင်
တွင်းမှာ ပြောင်းဆန်ဝန်းဒိုင်းကြိုကာ ကျန်ရစ်၏။ စည်သည်တွေ
လည်း အထွေထွေအကြာတွင် နှုတ်ဆက်ပြန်သွားကြလေပြီ။ သူတစ်
ယောက်တည်း ကျန်ရစ်။

ကောင်းပြီ။ သူ့အာလုပ်ရမလဲ။ သူမရဲ့နည်းသား
ကို ကည့်တည့်ပြင်းပြင်းရှု ထိမှန်အောင် အယ်လိုနည်းနဲ့ လှလှ
ပပတလေး လက်စားချေရမလဲ။

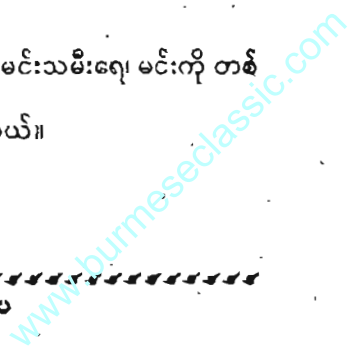
ရှုတင်သို့ မသွားသေးဘဲ သူ အကြံထုတ်၏။ သူ
တန်ဖိုးထားမြတ်နိုးသော ပိ(စ်)ကလေးကို သူမက သတ်ပစ်ခဲ့လျှင်

သူမ တန်ဖိုးထားမက်မောစုံမက်သောအရာတွေကို သူ ပြန်ပြီးအ
လျော်ယူရမည်။ ဟုတ်ပြီ၊ O.K။

တော်တော်လေးအကြံထုတ်ပြီးသောအခါ သူ ဘာ
လုပ်ရမည်ကို ကောင်းစွာနားလည်သဘောပေါက်လာခဲ့၏။

အခန်းထဲရှိ အလှပြမုန်ဘီရိုထဲရှိ အရန်နှစ်ရာကျော်
သော ဖိနပ်အကောင်းစားမျိုးစုံကို သူ အိတ်ကြီးတစ်အိတ်ထဲသို့
တရဟောစုပြုထည့်ပစ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် သူမ၏အဝတ်ဘီရို
ကိုဖွင့်ကာ ဝတ်စုံပေါင်းနှစ်ရာကျော်တို့ကို ချိတ်တွေဖြင့်ချိတ်လျက်
သားပင် အကုန်ဆွဲဖြုတ်ယူပြီး အိတ်ကြီးတွေထဲ ထိုးသိပ်ထည့်ပစ်
လိုက်သည်။ ထို့နောက် ရေမွှေးပုလင်းပေါင်းများစွာ၊ နှုတ်ခမ်းနီ
ထောင့်များစွာ၊ အလှပြင်ပစ္စည်းပေါင်းများစွာ၊ များစွာ များစွာကို
သိမ်းကြိုးထည့်ယူကာ သူ့ကားပေါ်သို့ တစ်ထုပ်ပြီးတစ်ထုပ်ပစ်
တင်လိုက်လေသည်။

ကဲ၊ ပြည်သူ့အချစ်တော် မင်းသမီးရေ၊ မင်းကို တစ်
တိုင်းပြည်လုံး ချစ်သထက်ပိုချစ်စေရမယ်။

အခန်း(၇)

ဖုန်းမြည်သော တီးလုံးကလေးထွက်လာလျှင် နောက်တစ်ခန်းအတွက် အဝတ်အစားလဲရင်းမှ သူမ ကောက်ကိုင်လိုက်၏။ ဖုန်းမှာ ပေါ်နေသောနံပါတ်က သူ့ဆဲလ်ဖုန်းနံပါတ်မှန်းသိတာနှင့် သူမ ချက်ချင်း ပြန်ပိတ်ပစ်လိုက်၏။ မှတ်ထား။

“ယုံယုံရေ၊ အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီလား၊ နောက်တစ်ခန်း ရိုက်မယ်”

ဒါရိုက်တာက လာပြောဆဲ၊ ဒါရိုက်တာရဲ့ ခါးကြားဆီမှ ဖုန်းမြည်လာသဖြင့် ဖုန်းကောက်ထူးရင်း

“ဟယ်လို၊ ဟာ ကိုသိင်္ဂါရလား၊ အမလေး အဖြစ်ကလည်း သည်းပါ၊ အခုမှ တစ်ကဒ်ပဲ ရိုက်ရသေးတယ်၊ ကျွန်တော့် ကို ရိုက်ရက်ပေးဦးလေ၊ ဘယ်တော့ပေးမှာလဲ၊ ဟား ဟား၊ အိုကေ အိုကေ၊ ကျွန်တော်လာခဲ့ပါ့မယ်၊ ကျွန်တော့်မှာ ဇာတ်အသစ်အဆန်းတွေရှိတယ်နော်၊ အရမ်းမိုက်တယ်၊ အိုကေ အိုကေ၊

ယုံယုံ ကိုသိင်္ဂါ ဆီက၊ ယုံယုံ ဖုန်းပိတ်ထားလို့တဲ့၊ ကိုယ့်ဆီဆက်ပြီးခေါ်ခိုင်းနေတယ်”

ဟု ပြောလေသည်။ သူမက မျက်နှာကို ရှုံ့မဲ့ရင်း “အဲဒီ ဟန်နီကလည်းလေ၊ သိပ်သည်းတာပဲ၊ ဒီမှာ အလုပ် လုပ်နေတဲ့ဥစ္စာ”

ဟု ခပ်နဲ့နဲ့ လျှလျတလေး ညည်းညူရင်း ဒါရိုက် တာလက်ထဲမှ ဖုန်းကို မယူချင်ယူချင်ဖြင့် လှမ်းယူလိုက်ရသည်။

“သည်း၊ ဒီမှာ ကိုယ်ပြောတာနားထောင်၊ ကိုယ့်အခု မိဘ မဲ့အမျိုးသမီးဂေဟာက ဆက်နေတာ၊ ကိုယ့်ဘေးမှာ စာ နယ်ဇင်းပပုဂ္ဂိုလ်နစ်ယောက်ပါတယ်၊ ဦးယုယုနဲ့ ဦးခင်မင်

လေ၊ သူတို့ကိုပါ သတင်းထည့်လို့ရအောင် တစ်ခါတည်း ဝင်ခေါ်လာခဲ့တာ၊ သည်းမွေးနေ့ပေမယ့် သည်း မအား တော့ ကိုယ်ကပဲ သည်းကိုယ်စား ကောင်းမှုကုသိုလ်က လေးလုပ်ပေးလိုက်တာ၊ ဒီက မိန်းကလေးတွေကတော့ သည်းကို မြင်ချင်ကြတာပေါ့၊ သူတို့က သည်းကို သိပ်ချစ် ကြတာလေ”

“ဟန်နီ ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ၊ မိဘမဲ့အမျိုးသမီးဂေဟာ မှာ ငွေသွားလှူတာလား၊ အိုး သန့်(ခိ)(စ်)အလော့ ဟန်နီ ရယ်၊ အရမ်းချစ်ဖို့ကောင်းတာပဲ၊ အဲဒီစိတ်ကူးဘယ်လိုရ သွားတာလဲဟင်၊ အလိုက်သိလိုက်တာ၊ အဲဒါလေးတွေ ကြောင့် သည်း ချစ်နေရတာ”

“ငွေလည်း လှူခဲ့မှာပါ၊ ပြီးတော့ သည်းရဲ့အဝတ်အစား တွေ၊ ဖိနပ်တွေ၊ ရေမွှေး၊ မိတ်ကပ်၊ နှုတ်ခမ်းနီတွေ အကုန် လှူပစ်လိုက်တာ၊ ဟဟဟ၊ ကျေးဇူးတင်တယ်မှလား”

“ဘာ”
သူမ လက်ထဲမှ ဖုန်းလွှတ်ကျမလာဟန်ဖြစ်သွားသ

ဖြင့် ကမန်းကတန်းဖမ်းလိုက်ရသည်။

“ဒီမှာ ဦးခင်မင်နဲ့ ဦးယုယက သည်းကို ကွန်ဂရက်ကျူလေးရှင်း(စ်)လုပ်ကြဦးမလို့တဲ့”

“သမီး ယုံယုံ၊ အရမ်း ဂုဏ်ယူလေးစားတယ်ကွယ်၊ ဒါက အမွန်မြတ်ဆုံးအလှူဒါနပါ၊ ဦးတို့ သာဓု ခေါ်တယ်နော်၊ မဂ္ဂဇင်းတွေ၊ ဂျာနယ်တွေမှာလည်း ဝေဝေဆာဆာဖော်ပြပါ့မယ်၊ တခြားမင်းသမီးတွေလည်း အားကျအတုယူရအောင်ပေါ့၊ ဒါမျိုးက မင်းသမီး ထက်ထက်မိုးဦး လှူလေ့ရှိတယ်၊ သမီးကတော့ ရက်ရက်ရောရောကို မဝတ်ရသေးတဲ့အသစ်တွေပါ လှူတာဆိုတော့”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဟုတ်ကဲ့၊ သမီး၊ သမီး ဝမ်းသာလွန်းလို့ ဘာပြောရမှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူး ဦးရယ်”

သူမ အသံမှာ တုန်တုန်ရင်ရင်ဖြစ်နေသည်။ မျက်လုံးထဲ မျက်ရည်တွေ ဝိုင်းလာသည်။ နောက်ရိုက်မယ့် ရုပ်ရှင်ကားက အလွန်ခေတ်ဆန်သော သူဌေးသမီးခန်းတွေ ရိုက်ရမှာမို့ စင်္ကာပူထိထွက်ပြီး ဝယ်ခဲ့သော ဝတ်စုံအသစ်များ၊ ပြီးတော့ ကြော်ငြာ

များအတွက်ပါ ထိုင်ဝမ်ရှိကုမ္ပဏီတစ်ခုဆီမှ လှမ်းမှာဝယ်ယူခဲ့သော ဝတ်စုံများ။

အိတလီဖြစ် ဖိနပ်များ။ နာမည်ကြီး အကောင်းစား ရေမွှေးများ။ မိတ်ကပ်၊ နှုတ်ခမ်းနီများ။ သူမ ဝတ်ပင်မဝတ်ရသေးသော အသစ်စက်စက်ဝတ်စုံများကို မျက်စိထဲ မြင်ယောင်လာသည်။ နှမြောတာသနေရင်လည်း သူမပဲ ငရဲများရဦးမည်။ တွန့်တိုစေးနည်းရာကျမည်။ သို့သော် အဲဒါတွေကို သူမ ချက်ချင်းဘယ်လိုမှ ပြန်စုဆောင်း၍ အလွန်တကူမရနိုင်။ ကားရိုက်တွေ၊ ကြော်ငြာတွေက အဆင်သင့်အချိန် အရမ်းကပ်နေပြီ။ ဝတ်စုံတွေ၊ ဖိနပ်တွေ သူမ ဘယ်လိုပြန်ပြင်ဆင်ရမလဲ။

သူမကို ဟုတ်(ထိ)ထိအောင် သူ ထမင်လုပ်မှန်း သူမ တစ်ဦးတည်းသာလျှင် အသိဆုံးဖြစ်သောကြောင့် သူမဘာသာ ကြိတ်ပြီးမခံချိမခံသာဖြစ်နေရသည်။ ထိုမခံချိမခံသာဖြစ်နေတာကိုလည်း လူမသိအောင် ဟန်ဆောင်ပုံးဖိထားရသည်။ ရင်တွင်းမှာ ဗလောင်ဆူပွက်နေသည်။ တလိုက်လိုက်စားနေသည်။

ငွေဖြင့် ဝယ်ခဲ့တာဖြစ်သော်လည်း ငွေဖြင့်ပြန်လဲ

လှယ်ယူ၍မရသောပစ္စည်းများ။

သူမသည် ရိုက်ကွင်းထဲတွင် အာရုံဝင်စားအောင် မနည်းပဲ ကြိုးစားအားထုတ်နေရသည်။ လူတွေအားလုံးရှေ့မှာ တော့ အပြုံးတလူလူဖြင့် ဘာမှမဖြစ်သယောင် ဟန်ဆောင်ထားရ သည်။ ညနေ ရိုက်ကွင်းမြတ်တာနှင့် သူမသည် အိမ်သို့ တစ်ဟုန် ထိုးပြန်လာခဲ့သည်။ လေခါးများကို တဝန်းဝန်းဖြတ်ကျော်ဖြေ တက်ကာ အပေါ်ထပ်အိပ်ခန်းဆီသို့ တရုန်းသွန်းကားပြေးဝင်ခဲ့၏။

အလှပြထားသောမုန့်ဘီရိုထဲတွင် သူမ၏ အမြတ် နှိုးဆုံး အစုမက်ဆုံးသော ဖိနပ်တွေ တစ်ရံမှပင် မကျန်တော့အောင် ပြောင်သလင်းခါလျက်ရှိသည်။ နံရံကပ်အဝတ်ဘီရိုတွေကို တဝန်း ဝန်းဆွဲဖွင့်သွားစဉ် သူမရဲ့ အင်္ကျီအဝတ်အစားတွေ တစ်ထည်တ လေကလေးပင် မကျန်ချေ။ သူမ၏ ကိုယ်ပေါ်မှာဝတ်ထားသော အဝတ်အစားနှင့် ဒီနေ့ရိုက်ကွင်းကိုယူသွားသော ဆင်းရဲသားခန်း ရိုက်သည့် ချည်ထည်ဝတ်စုံကလေးတွေသာ ကျန်သည်။ အသစ် စက်စက် မဝတ်ရသေးသော ဝတ်စုံအသစ်တွေ အကုန်ပြောင်ပြီ။

မှန်တင်ခုံကြီးပေါ်မှာ တခမ်းတနား လှပခမ်းနားစွာ

ပြင်ဆင်အလှပြထားသော မိတ်ကပ်ပစ္စည်းများ၊ Skin care ပစ္စည်း မျိုးစုံ၊ နှုတ်ခမ်းနီဖူးများ၊ ပုလင်းခေါင်းရာကျော်သည့် ရေမွှေးပုလင်း များ ဘဝမှမကျန်တော့ချေ။

“အမလေး၊ ကုန်ပြီ၊ ကုန်ပြီ၊ သိင်္ဂီရ လုပ်ချလိုက်ပြီ၊ လုပ် ချလိုက်ပြီ။”

သူမ တစ်ယောက်တည်း ရှားရှားရှားရှားတွေဖြစ် လျက်ရှိသည်။ လက်ထဲမှ ဆဲလ်ဖုန်းဖြင့် သူ့ဖုန်းဆီလှမ်းခေါ်လိုက် သည်။ ဖုန်းခေါ်သံဖြည့်နေပြီးမှ သူမ ဖုန်းမှန်းသိတာနှင့် ပြန်ပိတ် လိုက်တာကို ခံရ၏။ ဒါ လက်စားချေတာ။ သင့်၊ ငါ့ကို လက် စားချေတာ။

ညနေခြောက်နာရီကျော်လောက်ထိ သူ့ အိမ်သို့ပြန် ရောက်မလာ။ သူမဆီသို့ တခြားသူများဆီမှ ဖုန်းတွေဆက်တိုက် ဝင်လာသည်။

“မွေးနေ့ရှင် မလာသေးဘူးလား၊ လာတော့လေ၊ ဒီမှာ SEDONA မှာ လူတွေစုံနေပြီ၊ မွေးနေ့ရှင်က နောက်ကျ နေပြီ၊ အမြန်လာတော့လေ။”

စသဖြင့် လှမ်းခေါ်နေကြပြီ။ သူမ ဖုန်းကို ခုတင် ပေါ်လှင့်ပစ်ကာ

“ဝတ်စရာလည်း မရှိဘူး၊ မိတ်ကပ်ပြင်စရာလည်း မရှိဘူး၊ ရေမွှေးလည်း မရှိဘူး၊ ဘယ်လိုသွားမှာလဲ”

ဟု တစ်ယောက်တည်း အော်ဟစ်လိုက်သည်။ မသွားလို့ကတော့ မဖြစ်တော့။ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် အပေါင်းအသင်း တွေကို မနက်က သူမ ကိုယ်တိုင်ဖုန်းဖြင့်ဖိတ်ထားခဲ့တာဖြစ်သည်။ စာနယ်ဇင်းတချို့လည်းပါသည်။ သူမ မသွားလျှင် ထိုသူအားလုံး ကို စော်ကားရာကျမည်။

သူမ၏ ဒီဇိုင်းနာ အနင်းက

“ယုံယုံရယ်၊ ဖက်ရှင်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ဆိုင် ဝင်ပြီးတော့သာ ဝယ်ဝတ်လိုက်တော့၊ မတတ်နိုင်ဘူး၊ မိတ်ကပ်ပြင်ဖို့က မာ မီပြန်လာလိမ့်မယ်၊ သူလည်း မွေးနေ့ပွဲရှိတာ သိတာပဲ”

ဟု ဖျောင်းဖျက်၏။

“နေပစေ၊ မျက်နှာပြောင်နဲ့ သွားမယ်၊ မာနိုကို ဝင်ခေါ်သွား ပြီး SEDONA တန်းသွားကြမယ်၊ လမ်းမှာ ဆိုင်တစ်ဆိုင်

ဆိုင်မှာ ဝင်ဝယ်ပြီးဝတ်လိုက်တာပေါ့၊ TRUE မှာဖြစ်ဖြစ် ဝယ်လိုက်မယ်”

သူမ စိတ်ကိုလျှော့လိုက်ကာ ထိုအစီအစဉ်အတိုင်း ပင် ထွက်ခဲ့ကြ၏။ လောကကြီးများ ဘယ်လောက်တရားကျဖို့ ကောင်းလိုက်သလဲ။ ဝတ်စုံတွေအပေါ်များဆုံးဖြစ်သောသူမထံတွင် သွားခါနီးဝတ်စရာပင်မရှိသောအခြေအနေမျိုး ကြုံရလိမ့်မည်ဟု သူမ ယောင်လို့တောင် မတွေးမိခဲ့ပါ။

ကားပေါ်မှာ မာမိက သူမကို မိတ်ကပ်ကို ဒရော သော့ပါးပြင်ပေးရသည်။ TRUE ဖက်ရှင်ဆိုင်ကလေးဆီမှ ကြိုး တစ်ချောင်းဂါဝန်ရှည်ကလေး ရွေးချယ်ဝယ်ယူကာ ဆိုင်မှာပင် တစ်ခါတည်းဝတ်၊ လည်ပင်းမှာ CRYSTAL ဖဲနံစီကြိုးကလေး ဆွဲလိုက်ရသည်။

SEDONA သို့ သူမတို့ရောက်သွားတော့ သူက လူတွေကြားမှာ ရယ်မောပြုံးရွှင်သော မျက်နှာထားဖြင့် ရောက်နှင့် နေပြီ။

“မင်းသမီး လာပြီ၊ မင်းသမီးလာပြီ”

သူမ ရှိရာဆီသို့ ကန်မရာသမားတွေ၊ ဗီဒီယိုကန်
မရာမန်းတွေ ဝိုင်းအုံရောက်ရှိလာပြီမို့ သူမက အလှပဆုံးအပြုံး
ကလေးကို တပ်ဆင်ထားရသည်။

“အားလုံးပဲ ဖန်ကန်ကျသွားတာ တောင်းပန်ပါတယ်နော်၊
လမ်းမှာ ကားတွေကျပ်နေတာနဲ့ ယုံယုံမွေးနေ့မှာ အား
လုံးလုံး ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နဲ့ စားကြသောက်ကြပါနော်”

ကန်မရာမီးရောင်အောက်မှာ သူမ ပြုံးပြုံးကလေး
နှင့် ချစ်စံဖွယ်အမူအယာကလေးဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“မိစားခင် BIRTHDAY CAKE အရင်ခွဲရအောင်၊ ယုံယုံ
ရှေ့ထွက်လိုက်ပါ၊ တခြား အနုပညာမောင်နှမတွေလည်း
မွေးနေ့ကိတ်ကြီးကို ဝိုင်းပြီးရပ်ပေးကြပါ”

သူမသည် သူ့ကို မကြည့်မိအောင် စိတ်ကို အတော်
ကြီးချုပ်တည်းထားရသည်။ နှုတ်ခမ်းကလေးကတော့ လှပစွာပြုံး
မိ။

မွေးနေ့ကိတ်ခွဲမည့်နေရာတွင် အပေါင်းအသင်းတွေ
စုရုံးရောက်ရှိနေကြသည်။ သူမ ဘေးမှာ သူလာရပ်တာကို သတိ

ထားမိပဲမယ့် မော်ရှီမကြည့်။ သူကတော့ သူမကို ကြည့်နေမှာပဲ။
သူက လက်စားချေထားသူကိုး။

အားလုံး HAPPY BIRTHDAY သီချင်းကို သံပြိုင်
သီဆိုကြစဉ်မှာ သူမက ကိတ်မုန့်ကြီးကိုခွဲသည်။

“ကိုသိင်္ဂါ၊ ယုံယုံကို BIRTHDAY KISS ပေးဦးလေ”

ဟု တစ်ယောက်က စတင်လိုက်ပြီး ကျန်လူတွေက
ဝိုင်း၍အော်ကြသည်။

“အိုကေ၊ ပေးရမှာပေါ့”

သူက အသံချိုချို၊ အပြုံးချိုချိုဖြင့် သူမ ပါးပြင်က
လေးကို နမ်းဟန်ပြုရင်း သူမ နားရွက်ဖျားကလေးကို သွားဖြင့်
ပါကိုက်လိုက်ရာ သူမသည် နာကျင်စွာတစ်ချက်ရှုံ့၍ မျက်နှာက
လေးတွန့်သွားသော်လည်း အားပါးတရပြုံးကာ အသံကျယ်ကျယ်
ဖြင့် ရယ်မောလိုက်သည်။ ဟေးခနဲ အော်ဟစ်အားပေးသံတွေ ဆူ
ညံသွား၏။

“ဟယ်၊ ဟန်နီ ခဏလေး၊ ခဏလေးငြိမ်နေနော်၊ ပါးမှာ
အကောင်ကြီးတစ်ကောင်၊ ဘာကောင်လဲ၊ ခြင်လားမသိ
ဘူး”

ပြောလည်းပြော၊ သူ့ပါးကိုလည်း ခပ်စပ်စပ်ကလေး ဖြန်းခနဲရိုက်ချပစ်လိုက်သည်။ သူ အငိုက်မိခဲလိုက်ရသော်လည်း အပြုံးမပျက်ချေ။ တခြားလူတွေကလည်း ခြင်ကိုပဲရိုက်သည်ဟုထင်ပုံရသည်။ နှစ်ယောက်စလုံးကလည်း အပြုံးတွေဝေနေတာမို့ သူမ ပါးရိုက်တယ်လို့မထင်။ ခြင်ရိုက်ပေးတယ်လို့ပဲထင်မှတ်ကြလေသည်။

“ကိတ်မုန့်ခွဲမယ်”

သူမက အော်ကာ ကိတ်မုန့်အတုံးခပ်ကြီးကြီးတစ်တုံးလုံးကို သူ့ပါးစပ်ထဲသို့ အကုန်ထိုးသိပ်သွင်းပစ်လိုက်ရာ သူပါးလုပ်ပါးလောင်းကြီးဖြစ်လျက်နှင့်နေတော့သည်။ သူ့ကိုကြည့်ကာ သူမအပါဝင် ကျန်လူများက ဝါးခနဲဝိုင်းရယ်ကြလေသည်။ သူမက လူတိုင်းကို အမြဲ နောက်ပြောင်ကျီစယ်နေကျမို့ သူ့ကိုလည်း တမင် ချစ်စနိုးကျီစယ်နေသည်ဟု ထင်ကြလေသည်။ အားလုံးတပျော်တပါးဖြင့်ပင် စားကြသောက်ကြ၊ ရယ်ကြမောကြ၊ နောက်ပြောင်ကျီစယ်ကြရင်းဖြင့် မွေးနေ့ပွဲကိုကျင်းပလိုက်ရသည်။

စာနယ်ဇင်းသမားတချို့က သူမရဲ့ ရက်ရောလှ

သည့် အလှူအကြောင်းကိုသာ တဖွဖွချီးကျူးစကားလာပြောကြကိုင်၊ သူမသည် ကြိုးစား၍ပြုံးရွှင်နေသောမျက်နှာဖြင့်

“ဟုတ်ကဲ့ ဦး၊ ယုံယုံ မဝတ်ရသေးတဲ့အသစ်တွေရော၊ မိတ်ကပ်တွေ၊ ရေမွှေးတွေရော အကုန်လှူပစ်လိုက်တာပါ။ ယုံယုံလည်း အရမ်းဝမ်းသာပါတယ်၊ တကယ်ဆို ယုံယုံ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျလိုက်ပြီး သူတို့နဲ့တွေ့ပြီးလှူချင်တာပါ။ ရိုက်ကွင်းကရှိနေတော့ မအားလို့လေ၊ ဟန်နီကိုယ်တိုင် သွားလှူပေးတာပါ။ သူက တကယ့်ကို အဖိုးတန်၊ အလိုက်သိတဲ့ ခင်ပွန်းကောင်းတစ်ယောက်ပါ”

ဟု ပြောရသည်။

“ကိုသိင်္ဂါရနဲ့ ယုံယုံက အရမ်းကို ရှေ့သွားနောက်လိုက်ညီတာပဲနော်၊ နှစ်ယောက်စလုံး သဒ္ဒါတရားလည်းကောင်းတယ်၊ ရက်လည်းရက်ရောကြတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ ဒီလို လှူပစ်ပြီးတော့လည်း ယုံယုံ အသစ်တွေထပ်ရတာပေါ့ရှင်”

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ယုံယုံမွေးနေ့မှာ ဒီအလှူကတော့ တ

ကယ်မွန်မြတ်ပါတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ နောင်နှစ်နှစ်နှစ်တွေလည်း ယုံယုံ လှူ
မှာပါရှင်”

ဤသို့ဖြင့် မွေးနေ့ပွဲ အောင်မြင်စွာပြီးဆုံးသွားခဲ့
လေသည်။ နှစ်ယောက်သား ကိုယ့်ကားကိုယ်စီဖြင့် အိမ်သို့အသီး
သီးပြန်လာကြသည်။

အပေါင်းအသင်းတွေရှေ့၊ ကန်မရာမမီးတွေရှေ့မှာ
အစွမ်းကုန်ပြုံးရယ်ဟန်ဆောင်ခဲ့သလောက် ကိုယ့်အိမ်သို့ကိုယ်ပြန်
ရောက်မှပင် သူမတို့နှစ်ယောက် အခန်းတံခါးပိတ်ကာ ဝက်ဝက်ကွဲ
ပေါက်ကွဲတော့လေသည်။

“ပြော၊ ရှင် ဘာအချိုးချိုးတာလဲ၊ ရှင် သက်သက် ကျွန်မ
ကို လက်စားချေတာမှလား၊ ဟင်၊ ယောက်ျားတန်မဲ့ အရှက်
ကို မရှိဘူး၊ အောက်တန်းကိုကျတယ်၊ ရှင် မှတ်ထား၊ ရှင်
အလှည့်လည်း ကြိုဦးမှာပဲ”

“မင်း ဘာဖြစ်လို့ ငါသိပ်ချစ်တဲ့ ငါ့ခွေးကလေးကို သတ်
ပစ်လိုက်သလဲ၊ မင်းကိုငါ တစ်သက်မကျေဘူး နားလည်

လား၊ ဘယ်နှယ်လဲ သိပ်အရသာရှိတယ်မှလား၊ ကိုယ်မြတ်
နိုးတဲ့အရာတွေကို ဆုံးရှုံးခံရရင် ဘယ်လိုခံစားရသလဲဆို
တာ မင်း ကိုယ်ချင်းစာတတ်ပြီလား”

“သွား၊ ရှင် ကျွန်မခုတင်ပေါ်မှာ လာမအိပ်နဲ့၊ တခြားနေရာ
မှာ သွားအိပ်၊ ရှင်မျက်နှာကို ကျွန်မ မကြည့်ချင်ဘူး၊ ရှင်
မှတ်ထားစမ်းပါ၊ အလှည့်ကျရင်တော့ မနွဲ့စတမ်းပေါ့
ဟုတ်လား”

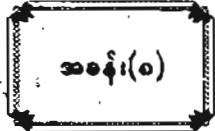
“မနွဲ့ဘူး၊ မနွဲ့ဘူး၊ ငါ ယောက်ျား၊ ငါလည်း တုံ့ပြန်တတ်
တယ်၊ မင်းလည်း အဲ့ဒါကို မှတ်ထား”

သူမသည် စိတ်ဆိုးလာကာ သူ့မျက်နှာကို ခေါင်း၊
အုံးဖြင့် ပိတ်ရိုက်စဉ် သူကလည်း ခေါင်းအုံးဖြင့် ပြန်ရိုက်စဉ် တစ်
ယောက်ကိုတစ်ယောက်မထိကြဘဲ ခေါင်းအုံးချင်းသာ ရိုက်မိကြ
ပြီး မွေ့ရာဖော်မှာ ခေါင်းအုံးစစ်ပွဲကို ဆင်နွဲ့လျက်ရှိသည်။

ကြာလာတော့ ခေါင်းအုံးချုပ်ရိုးက ခံနိုင်ရည်မရှိ
တော့ဘဲ ပွင့်ထွက်ကုန်ကာ အထဲမှ ဘဲမွေးတွေလွင့်ပျံထွက်လာ
သည်။ ခဏအကြာတွင် တစ်ခန်းလုံးမှာ ဘဲမွေးတွေ ပလုပ်ပျံကာ

ဖွေးဖွေးလှုပ်နေတော့သည်။ နှစ်ယောက်စလုံးလည်း ခြေကုန်လက်
ပန်းကျ၍မောလာကာ တဟားဟား အော်ဟစ်ရယ်မောမိကြတော့
သည်။

သူမတို့နှစ်ယောက်က အဲဒီလိုဖြစ်လေသည်။ တစ်
ယောက်ကိုတစ်ယောက် အနိုင်မခံ၊ အရုံးမပေးတတ်သော စိတ်
ဓာတ်ချင်း၊ စရိုက်ချင်း တူညီနေခဲ့ခြင်းကိုက သူတို့နှစ်ယောက်၏
ထူးခြားချက်ပင်ဖြစ်တော့သည်။

ထိုနေ့က သူ အိမ်တွင်မရှိချေ။ နယ်သို့ ကားရိုက်ထွက်နေချိန်
ဖြစ်သည်။ သူမကတော့ ရန်ကုန်မှာပဲ ရိုက်နေရတာမို့ အိမ်မှာ
ကျန်ခဲ့သည်။ ထိုရက်ပိုင်းအတွင်း သူမ၏ ညီမနှစ်ယောက်ဖြစ်
သော မေယုယနှင့် မေလိမ္မာတို့က Beauty saloon ဖွင့်ရန် သူမဆီ
မှာ အရင်းအနှီးထုတ်ပေးဖို့ ပူဆာနေခဲ့ကြသည်။ သူမကလည်း
အားလုံးစိုက်ထုတ်ပေးဖို့ ကတိပေးထားခဲ့ဖူးတာမို့ ထိုအချိန်မှာပဲ
တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပင် သူ့အတွက်သရုပ်ဆောင်ကြေးကို ဂျယ်ယာ
အဖြစ်ထည့်ထားသော ရုပ်ရှင်ကားတစ်ကားရုံတင်ပြီးသွားချိန်ဖြစ်

ကာ အကျိုးအမြတ်တွေကို ထုတ်လုပ်သူက အိမ်သို့လာရောက်၍ ပေးခဲ့လေသည်။

“ကိုသိင်္ဂါအတွက် ရှယ်ယာအမြတ်တွေ လာခဲ့ပေးတာပါ ယုံယုံ၊ ဒီကားကတော့ တော်တော်ပေါက်သွားတော့ သူ လည်း တော်တော်ရပါတယ်၊ နောက်ကားတစ်ကားရိုက်ဖို့ လည်း ကျွန်တော်တို့ စီစဉ်ထားပါတယ်၊ ဒီတစ်ခါတော့ ကိုသိင်္ဂါနဲ့ယုံယုံ အတွဲပေါ့၊ ပြီးတော့ မော်ဒယ်လ်တွေ အများကြီးပါမယ်၊ ချောင်းသာမှာသွားရိုက်မှာ၊ ဒီမှာ စာတ် အကျဉ်း ကျွန်တော်ပေးထားခဲ့မယ်၊ ကိုသိင်္ဂါပြန်လာမှပဲ ကျွန်တော် တစ်ခေါက်ထပ်လာခဲ့ပါမယ်”

“ကောင်းပြီ ဦးလှနိုင်၊ ထားခဲ့လိုက်ပါ၊ ကျွန်မ လက်ခံထား လိုက်ပါမယ်၊ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် အတူတူပါပဲ”

သူမက ပိုက်ဆံတွေကို လက်ခံယူထားလိုက်ကာ ထိုငွေအားလုံးကို ညီမနှစ်ယောက် Beauty saloon ဖွင့်ဖို့ အရင်း အနှီးအဖြစ်ပေးပစ်လိုက်လေသည်။ ဆိုင်နာမည်ကို ‘သိင်္ဂါရယုံ ကြည်’ ဟုပါ ပေးလိုက်၏။

ထို့နောက် ခင်မင်နေသော အင်တာဗျူဝါ တစ် ယောက်ကို ဖိတ်ခေါ်ကာ ထိုဆိုင်အကြောင်းကို အင်တာဗျူးထဲ တွင် ထည့်ဖြေလိုက်၏။

“ဆိုင်နာမည်က ‘သိင်္ဂါရယုံကြည်’ ဆိုပေမယ့် ကျွန်မတို့ ဖွင့်တာတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုသိင်္ဂါက သူ့ညီမတွေအ တွက် အရင်းအနှီးထုတ်ပေးတဲ့ဆိုင်ကလေးနဲ့ ညီမတွေက ကျေးဇူးတင်တဲ့အနေနဲ့ သူ့နာမည်နဲ့ ကျွန်မနာမည်ကို ပေါင်းပြီးယူထားလိုက်တာပါ”

ကဲ မှတ်ထား ဟု သူမ စိတ်ထဲက ဝမ်းသာအားရ ရယ်မောကြိုးဝါးပစ်ခဲ့၏။ သူမတုန်းက သူ အလွဲသုံးစားလုပ်ခဲ့သ လို သူ့ငွေတွေကိုလည်း သူမက ကလဲ့စားချေသည့်အနေနှင့် အလွဲ သုံးစားပြန်လုပ်ခြင်းဖြစ်သည်။

သူ ခရီးကပြန်လာတော့ ထိုဂျာနယ်ထဲက အင်တာ ဗျူးကိုဖတ်ကာ တအံ့တဩဖြစ်လျက်

“သည်း၊ မင်း ဘာတွေလျှောက်ဖြေထားတာလဲ၊ မင်းညီမ တွေကို ငါလည်း အရင်းအနှီးထုတ်မပေးရပါလား၊ အဲဒီလို

လိမ်တာကြီးကတော့ မကောင်းပါဘူးကွာ”

ဟု ပြောလေသည်။

“မလိမ်ပါဘူး၊ ကျွန်မ အမှန်အတိုင်းပြောတာ၊ လိမ္မာနဲ့ ယုယတို့ဖွင့်တဲ့ဆိုင်ကအရင်းအနှီးတွေက ရှင့်ငွေတွေချည်းပဲ”

“ဘာ၊ မင်း ငါ့ငွေတွေခိုးပြီး မင်းညီမတွေကို ပေးပစ်တယ်ပေါ့လေ”

“မခိုးပါဘူး၊ ဘာကိစ္စ ကျွန်မက ခိုးရမှာလဲ၊ ရှင့်ငွေတွေကို ဦးလှနိုင်က ကျွန်မ လက်ထဲလာပေးတာ၊ နွေမိုးဆောင်းကုမ္ပဏီကလေ၊ ရှင့်သရုပ်ဆောင်ခကို ရှယ်ယာပြန်သွင်းထားတဲ့ကားအတွက် ပိုက်ဆံတွေလာပေးတာနဲ့ ကျွန်မ ယုယတို့ကို ပေးလိုက်တာ”

သူ့ မျက်နှာနီသွားကာ ရှူးရှူးရှားရှားဖြစ်သွားတော့လေသည်။

“ဒါဆို မင်း ငါ့ငွေတွေကို အလွဲသုံးစားလုပ်တာပဲကွ၊ မင်းလည်း မရှာနိုင်တာမဟုတ်ဘူး၊ မင်းမှာလည်း ပိုက်ဆံတွေ

ရှိရက်နဲ့ ငါ့ပိုက်ဆံတွေကို တမင်သက်သက်သုံးပစ်တာကတော့ မတရားဘူးကွာ၊

ဒီပုံအတိုင်းဆိုရင်တော့ ငါ့အတွက် assistant တစ်ယောက်ထားဖို့ လိုလာပြီ”

“အမယ်လေး ကြီးကျယ်နေလိုက်တာ၊ ကိုယ့်ယောက်ျားပိုက်ဆံကို မိန်းမက သုံးခွင့်မရှိတော့တူးလား၊ ကျွန်မ ရှာနိုင်တယ်ဆိုတာနဲ့ပဲ ရှင်က ကျွန်မအတွက် ဘာမှ အကုန်အကျ မခံချင်တော့ဘူးပေါ့၊ ဒီလိုဆို ကျွန်မက ရှင့်မိန်းမဖြစ်ရတာ ရှုံးနေပြီပေါ့၊ ကိုယ့်ပိုက်ဆံနဲ့ကိုယ် သူများမိန်းမဖြစ်နေရတာတော့ ဘယ်တရားပါ့မလဲ၊ ရှင်ယူထားတဲ့မိန်းမဟာ နယ်နယ်ရရမှ မဟုတ်တာ၊ ပြီးတော့ ကျွန်မက အပေါ့စားမိန်းမလည်း မဟုတ်ဘူး သိလား”

“ဟာ၊ မင်း အဲဒါတွေ တွက်ချက်ပြမနေနဲ့၊ မင်းလည်း ရှာနိုင်နေရက်နဲ့ ငါ့ပိုက်ဆံတွေကိုမှ သုံးဖြုန်းချင်တာကတော့ မင်း သက်သက်တင်စီးတာပဲ”

“တင်စီးသင့်ရင် တင်စီးရမှာပဲ၊ ရှင် ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မကို

၁၃၁ ဦး လှိုင်အောင်(ဆေးကုသရေး)

ယူထားသေးလဲ”

“ကိုယ် assistant တစ်ယောက်တော့ ထားရတော့မယ်၊ နီ၊
မို့ဆို မင်းချယ်လှယ်ချင်တိုင်းချယ်လှယ်နေလိမ့်မယ်”

“အောင်မာ၊ ဂရုစိုက်လို့၊ ထားပေါ့”

သူမက ခပ်ပေါ့ပေါ့ပြီးစလွယ်သွား ပြောလိုက်ခြင်း
ဖြစ်သော်လည်း နောက်တစ်ပတ်အကြာတွင် သူမက အမှန်တကယ်
ပင် assistant တစ်ယောက် ငှားလိုက်လေသည်။

သူ့ရဲ့ assistant နှင့် သူမကို မိတ်ဆက်ပေးစဉ်က
သူမသည် အသက်ရှုပြင်မှားကာ မိုက်ခနဲဖြစ်သွား၏။ သူ ဒီအခွင့်
အရေးကို ဘယ်အချိန်ကတည်းက ရောင်းမြောင်းနေခဲ့သည်မသိ။

သူ့ assistant က အရပ်မြင့်မြင့်၊ ခန္ဓာကိုယ်ကျစ်
လျစ်သွယ်လျလှပကာ မင်းသမီးတစ်ယောက်ထက်ပင်လှပသေး
သည်။ ကိုယ်နေဟန်က လှပကြော့ရှင်းကာ ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံက
လည်း ခေတ်ရှေ့ပြေးသေး၏။ အမူအယာက ယဉ်ကျေးပါးနပ်ကာ
သေသပ်လှပလွန်းလေသည်။ ဒီလောက်လှတဲ့ assistant အမျိုး
သမီးကိုသာ သူ တကယ်ငှားလိုက်လျှင် ပတ်ဝန်းကျင်ပရိသတ်က

ဘာပြောကြမလဲ။ သူကရော ထိုမိန်းကလေးအပေါ် မပြစ်မှား၊
မဖောက်ပြန်ဘူးဟု ဘယ်သူ အာမခံမည်နည်း။ သူမ ရင်ထဲတွင်
သဝန်တိုစိတ်တွေ တဖွားဖွားလှုံလာခဲ့လေသည်။

“ကိုယ့်အတွက် စာတ်လမ်းတွေဖတ်ပေးဖို့၊ ရှာပေးဖို့၊ စာတ်
တွေလက်ခံပေးဖို့၊ ရိုက်ရက်တွေ စီစစ်ပေးဖို့၊ ငွေရေးကြေး
ရေးကိစ္စတွေအားလုံး သူပဲ တာဝန်ယူပေးလိမ့်မယ်၊ အဝတ်
အစားတွေကအစပေါ့၊ ကိုယ်ဘာမှခေါင်းလှုပ်စဉ်းစားစရာ
မလိုတော့ဘူး၊ သူပဲ အားလုံး စီစဉ်ပေးလိမ့်မယ်၊ သည်းက
လည်း သည်းအလုပ်တွေနဲ့ အားတာမဟုတ်တော့ သည်းကို
လည်း တာဝန်မပေးရက်ဘူးလေ”

ဟု သူမရှေ့တွင် ချိုချိုကလေး သူမ ပြောလေ
သည်။ သူ တမင်လုပ်လာတာကို သူမ ကောင်းစွာနားလည်၏။
ဒေါသလည်ပြင်းစွာ ထွက်လျက်ရှိသည်။ အဲဒီမိန်းမကို ဘယ်လို
ပထုတ်ရမလဲ စဉ်းစားနေမိသည်။ ထိုမိန်းမ မမြင်အောင် သူမက
အသံမထွက်ဘဲ ပါးစပ်ပဲလှုပ်ပြကာ သူ့ကိုရန်ထောင်၏။ သူက
သိသိကြီးနှင့် မသိချင်ဟန်ဆောင်နေသည်။ သူမ ဘာမှမတတ်

၁၇၂ နေ့ ဂျွန်ထားထား(ဆေးတက္ကသိုလ်)

နိုင်။

သူမ တမင်တကာလုပ်ယူထားသော အစွမ်းကုန်

အပြုံးကို နှုတ်ခမ်းမှာ တပ်ဆင်လိုက်ကာ

“ညီမလေး နာမည်က ဘယ်သူ”

“သက်ကြွဆင်း ပါ မမ၊ ကျွန်မက ကိုသိင်္ဂါကိုရော မမ
ကိုပါ crazy အရမ်းဖြစ်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ကိုသိင်္ဂါ
assistant လုပ်ဖို့ ဝမ်းသာအားရပဲလက်ခံလိုက်တာပါ”

“ဪ ဪ ကောင်းတာပေါ့၊ ကောင်းတာပေါ့၊ မမ သူ့
ကို အရမ်းချစ်တာတော့ ညီမလေးသိတယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ သိပါတယ်၊ မမတို့နှစ်ယောက် အရမ်းချစ်ကြ
တာ လူတိုင်းသိကြတာပဲ၊ အရမ်းလည်းလိုက်ဖက်တဲ့စုံတွဲ
ကလေးလေ၊ ကျွန်မ သိတာပေါ့”

“အိုကေ၊ အဲ့ဒါကို သိရင် ပြီးတာပါပဲ”

သူမ ဘာမှဆက်မပြောတော့ဘဲ ထ၊ထွက်လာခဲ့
သည်။ သူသည် အလွန်လှပသော assistant တစ်ယောက်ကို ငှား
ထားလိုက်ကြောင်းသာ သတင်းလောကသို့ ပေါက်ကြားသွားလျှင်

လူတွေက ဘယ်လို ထင်ကြမည်နည်း။ assistant ပင် ထားရ၊
လောက်အောင် သူမက သူ့အပေါ် တာဝန်မကျေသော၊ အသုံးမကျ
သော မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်သွားတော့မည်။ သူမသည် ထိုမိန်း
ကလေးကို လှလှပပ၊ ညင်ညင်သာသာကလေးပင် ပ၊ထုတ်နိုင်ရ
မည်။ သူမသည် အကြီးအကျယ် အကြံထုတ်လျက်ရှိသည်။

“ကဲ သက်ကြွရော ဒီနေ့ ကိုယ့်ရှုတင်ဆီသာ လိုက်ခဲ့လိုက်
တော့၊ မှတ်တမ်းစာအုပ်တစ်အုပ်ထားပါ၊ ပြက္ခဒိန် ဒိုင်ယာ
ရီစာအုပ်တစ်အုပ်ထားပါ၊ ဘယ်ရက်ဘယ်ရက်မှာ ဘာကား
ရိုက်ရမယ်ဆိုတဲ့ management diary စာအုပ်တစ်အုပ်ထား
ပါ၊ ရော့ ဒီစာအုပ်တွေက သက်ကြွ ဖတ်ပေးရမယ့်စာအုပ်
တွေပဲ၊ ကိုယ်ရိုက်ရမယ့်ဇာတ်တွေ လာပေးဖတ်ထားတာ၊
အဲ့ဒီဇာတ်တွေထဲက ဆန်းသစ်ပြီး ကိုယ်လုပ်လို့ကောင်း
မယ့်ဇာတ်မျိုးကို ရွေးပေး၊ ပြီးရင် ကိုယ့်ကို ပြန်ပြောပြ၊
ဇာတ်ရွေးဖို့ဆုံးဖြတ်တာကတော့ ကိုယ်ပဲဆုံးဖြတ်မှာပါ၊ ဒါ
ပေမယ့် သက်ကြွလည်း အကြံပေးလို့ရတယ်၊ ဟုတ်ပြီ
လား၊ အိုကေ”

“အိုကော၊ စိတ်ချပါ ကိုသိင်္ဂါ၊ သက်ကြွ အစွမ်းကုန် ဆောင်
ရွက်ပေးပါ့မယ်”

“ကဲ ဒါဖြင့် သွားဖို့၊ သည်းရေ ကိုယ် သွားပြီနော်၊ သည်း
က ကြော်ငြာရိုက်ဖို့ ရှိတယ်မှလား၊ ကိုယ် သွားတော့မယ်”

“ကောင်းပါပြီရှင်၊ assistant နဲ့ဘာနဲ့ဆိုတော့ တို့ယောက်ျား
ကတော့ ပျံလန်နေတာပဲ၊ စတိုင်လ်ကတော့ အထွားစားပဲ၊
Holywood က မင်းသား ဘရက်(ဒ်)ပစ်(ထ်)လို ဘာ
လိုလိုနဲ့၊ ဟင်းဟင်းဟင်း”

သူမက သရော်တော်တော်ပြောလျှင် သူကလည်း
ခနိုးခနိုးပင် ပြန်လည်ရယ်မောရင်း နှစ်ယောက်သား သူ့တပည့်
လေးက အဝတ်ခြင်းကိုမကာ ကားပေါ်သို့ တက်သွားကြ၏။

ဒါ သူမကို သူ ကြောသွားတာ၊ တင်စီးသွားတာ၊
တွေ့ကြသေးတာပေါ့ကွယ်။ သူမသည် ဒရိုင်ဘာမောင်ထွေးကို
ခေါ်ကာ

“မောင်ထွေး၊ အစ်မ ပြောတာ သေချာနားထောင်၊ အဲ့ဒီ
သက်ကြွဆင်းအကြောင်း အစ်မကို စုံစမ်းပေးစမ်း၊ အကုန်

သိချင်တယ်၊ သဘောပေါက်တယ်နော်၊ သူ ဘယ်မှာနေ
တယ်၊ ဒီကပြန်ရင် ဘာတွေလုပ်တယ်၊ ဘယ်တွေသွား
တယ်၊ ဘယ်သူနဲ့တွေ့တယ်၊ အဲ့ဒါတွေ အကုန်စုံစမ်းပေး၊
မင်းကို ဘောက်ဆူးပေးမယ်၊ နောက်ဆုံးဟာ၊ သူ့မှာ ရည်း
စားတို့ဘာတို့ရှိမရှိပါ ငါ သိချင်တယ်၊ ဟုတ်ပြီလား၊
ကြိုက်သလိုသာစုံစမ်း၊ နင် သူတို့နှစ်ယောက်နောက်ကနေ
ကက ကားတစ်စင်းနဲ့လိုက်ချောင်း၊ ဘယ်မှာရှိတယ်၊ ဘာ
တွေလုပ်တယ်ဆိုတာကို ဖုန်းနဲ့ ငါ့ဆဲလ်ဖုန်းဆီအကြောင်း
ကြား၊ ရော၊ ဒီ C.D.M.A ခြင်းဖုန်းကို သွားလေရာသယ်
သွား၊ ကားခကို မနမြောနဲ့၊ ကုန်ကျစရိတ်အားလုံး ငါ ရှင်း
ပေးမယ်၊ အချက်အလက်တွေ ငါလိုချင်တာ အကုန်ရပစေ၊
ဟုတ်လား”

ဟု စုံထောက်လုပ်ခိုင်းလိုက်သည်။ မောင်ထွေးက
ဝမ်းသာအားရပင်

“စိတ်ချ မမလေး၊ ကျွန်တော် အဲ့ဒါမျိုးဆို သိပ်ဝါသနာပါ
တယ်၊ အကုန်စုံစမ်းပေးမယ်၊ မမလေးရဲ့ကားကို မောင်းဖို့

ရော”

“မပူနဲ့၊ ငါ့ဘာသာမောင်းမယ်၊ ရော၊ ကားခယူထားလိုက်”

ငါးရာတန်တစ်အုပ် ထုတ်ပေးလိုက်သည်။ ထိုနောက် ကြော်ငြာရိုက်ကွင်းဆီသို့ ကားကိုယ်တိုင်မောင်း၍ထွက်ခဲ့လေသည်။ စိတ်ထဲမှာ ဇနောင်ဇနင်းနှင့် ခိုးလိုးခုလုဖြစ်၍နေသည်။

သူ့ကို တန်ပြန်တိုက်ကွက်ဆင်ဖို့ သူမ အမြဲတွေးတောနေခဲ့၏။

ထိုနေ့က ကြော်ငြာရိုက်ကွင်းသည် စောစီးစွာပြီးသွားသဖြင့် သူမ အိမ်သို့တန်းမပြန်ဘဲ သူ့ရိုက်ကွင်းရှိရာဆီသို့ ကူးလာခဲ့သည်။ ခြံထဲမှာ ရိုက်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။ သူမ ရောက်သွားချိန်တွင် သူက သက်ကြွဆင်းနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်ကာ ရယ်ရယ်မောမော၊ ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်စကားတွေဖောင်ဖွဲ့နေသော မြင်ကွင်းသည် သူမ နှလုံးသားထဲသို့ စူးစနဲ ထွင်းဖောက်ဝင်ရောက်လာလေသည်။ ကြည့်စမ်း၊ ဖြစ်နေလိုက်တာ။ သူမ ရောက်လာတာကိုပင် သူ မမြင်။

သူမသည် လက်ထဲမှာ COKE ဗူးကိုလျက်သား

ဖြင့် ထုံးစံအတိုင်းပင် ရိုက်ကွင်းမှလူများကို လိုက်နောက်ပြောင်ကျီစယ်ရင်း COKE ဗူးကို သူ့ခေါင်းတည့်တည့်ဆီသို့ ချိန်ရွယ်ပြီးပစ်ပေါက်လိုက်၏။ လက်အချိန်အဆကလည်း အလွန်ကောင်းစွာ သူ့နားထင်တည့်တည့်ဆီသို့ ခွပ်ခနဲမြည်အောင်ပင် ထိမှန်သွားလေသည်။

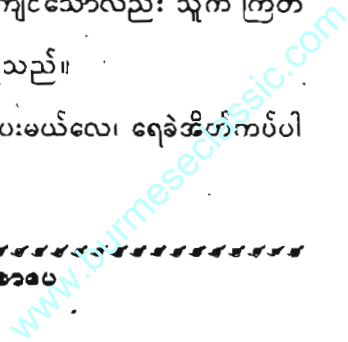
“အောင်မလေးဗျာ၊ အားလားလား”

သူ နာကျင်စွာ အော်ဟစ်သည်။ ညှုလိုက်သံနှင့် မရှေးမနှောင်းပင် သူမက သူ့ရှိရာဆီသို့ ကပျာကယာပြေးသွားပြီး

“ဟယ်၊ ဟန်နီ့ကို ထိသွားပြီလား၊ အို ဆောရီး ဆောရီး၊ သည်းက ခြံထောင့်ကို ပစ်လိုက်တာ၊ နာသွားလားဟင်၊ ဘယ်နား နာသွားလဲ”

ဟု သည်းသည်းလှုပ်အောင်ပြောပြီး သူ့နားထင်ကို ပွတ်သပ်ပေးသလိုလိုနှင့် ဆံပင်တိုငုတ်စီကလေးများကို လူမသိအောင် ဆွဲနှုတ်လိုက်သေး၏။ နာကျင်သော်လည်း သူက ကြိတ်ခံကာ မနာချင်ဟန်ဆောင်လျက်ရှိသည်။

“သက်ကြွ ရေခဲသွားယူပေးမယ်လေ၊ ရေခဲအိတ်ကပ်ပါလား”

သက်ကြွေက ပြောပြောဆိုဆို အိမ်ထဲသို့ ဝင်သွားလေသည်။ သူမက သူ့ဘေးတွင်ထိုင်ချလိုက်ကာ သူ့ပခုံးကိုဖက်ထားရင်း မျက်နှာထားကတော့ ချိုရွှင်စွာပြုံးနေကာ အသံတိုးတိုးဖြင့်

“ဘယ်လိုလဲ၊ တော်တော်မှ အိမ်ထဲသွားရဲ့လားဟင်”

ဟု မေးလိုက်၏။ သူကလည်း ခပ်ပြုံးပြုံးမျက်နှာပေးဖြင့်ပင် ဘယ်သူမှမကြားရအောင် ခပ်တိုးတိုးပြန်ဖြေသည်။ မသိသူတွေ အဝေးကနေကြည့်လိုက်လျှင် သူတို့နှစ်ယောက်ကို ကြည့်ကြည့်နူးနူးဖြင့် ချစ်စကားဆိုနေသည် ဟု ထင်ပေလိမ့်မည်။

“မင်း တမင်ပေါက်လိုက်တာ မဟုတ်လား”

သူက သူမရဲ့ဆံပင်လေးတွေကို သပ်ပေးရင်း ပြန်မေး၏။ သူမက သူ့ပခုံးဇက်ကြောများကို ဆွဲပေးရင်း

“ဒါပေါ့ရှင်၊ ရှင် အကြည်ဆိုက်နေတာ မရှက်ဘူးလား၊ စာနယ်ဇင်းသမားတစ်ယောက်ယောက်လာလို့ တွေ့သွားရင် ရှင် အိမ်ကလီထုနေတဲ့သတင်းတွေ စာမျက်နှာပေါ် ရောက်သွားလိမ့်မယ် နားလည်လား”

ဟု ပြုံးပြုံးကလေး ပြော၏။

“မင်း မနာလို သဝန်တို့ ဖြစ်နေတယ်မှလား”

သူ ပြုံးဆဲပင်။

“ဘာကိစ္စ မနာလိုဖြစ်ရမှာလဲ၊ ဝေးပါသေးတယ်”

ထိုအချိန်တွင် သက်ကြွေဆင်းက ရေခဲထုပ်တစ်ထုပ်ဖြင့် ပြန်ရောက်လာသည်။

“ပေး ပေး သက်ကြွေ၊ မမ လုပ်ပေးလိုက်မယ်၊ သက်ကြွေ ပြန်ချင်ပြန်တော့လေ ရပြီ၊ မမ အားနေပြီ၊ သက်ကြွေရဲ့ တာဝန်ကို မမ ဆက်ယူလိုက်မယ်”

သူမက ပကတိအပြစ်ကင်းစင်သော အပြုံးချိုချိုကလေးဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ကိုသိင်္ဂါ၊ သက်ကြွေ ပြန်ရတော့မလား”

“အေးအေး၊ ပြန်ချင်လည်း ပြန်တော့လေ၊ ကိုယ့်ဒရိုင်ဘာကို လိုက်ပို့ခိုင်းလိုက်၊ မနက်ဖြန် စောစောလာခဲ့ပေါ့”

“အိုကေ ကိုသိင်္ဂါ၊ မမ သွားတော့မယ်နော်”

“ကောင်းပြီ ညီမလေး၊ ဘိုင့်ဘိုင့်”

သက်ကြွဆင်းပြန်သွားတော့ သူနှင့်သူမသည် အပြုံးမျက်နှာဖုံးအောက်က စကားလုံးစစ်ပွဲကို ဆက်လက်ဆင်နွှဲကြသည်။

“ရှင် တစ်နေ့လုံး သက်ကြွဆင်းကို ဘေးမှာခေါ်ထားပြီး ရိုက္ကယူနေတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား၊ အရှက်သိက္ခာက နည်းနည်းမှမရှိဘူး၊ မိန်းမ ချောချောလှလှမြင်ရင် ဗီကော ပြလာပြီ”

“ကိုယ့်ကုသိုလ်နဲ့ကိုယ်ဖြစ်တာဟေ့၊ ဂျေဝင်မနေနဲ့”

“ဂျေဝင်စရာမလိုပါဘူး၊ အိမ်ထောင်ရှိယောက်ျားဖြစ်စေ၊ မိန်းမဖြစ်စေ၊ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရမယ့် ဂုဏ်သိက္ခာတွေ၊ စည်းတွေကတော့ ရှိတာပဲ၊ အဲဒီ စည်းမရှိရင် ရှင်ဟာ နွားပဲ”

“ငါက နွားဆို မင်းလည်း နွားရဲ့မိန်းမ၊ နွားမကြီးပေါ့ကွာ၊ အမျိုးတူချင်းမှ ပေါင်းလို့ရတာ လုပ်မနေနဲ့”

“ရုပ်ကိုက ကျက်သရေကို မရှိဘူး”

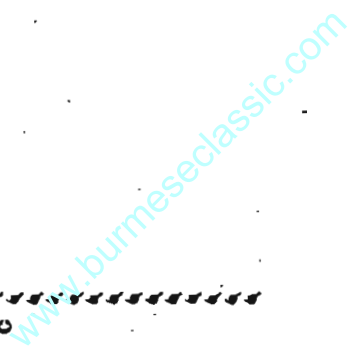
“မင်းကရာ ဘယ်လောက်ကျက်သရေရှိနေလို့လဲ”

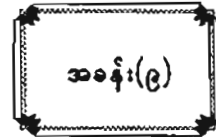
သူတို့မျက်လုံးတွေ တဖြည်းဖြည်း အရောင်တလက်လက်ထွက်လာကြသည်။ ထိုခဏတွင် ဒါရိုက်တာက သူတို့နားသို့ရောက်လာကာ

“ဘယ်လိုလဲ၊ မင်းသားနဲ့ မင်းသမီး အိမ်မှာချစ်လို့တောင် မဝဘူးပေါ့လေ၊ ရိုက်ကွင်းထိ လိုက်ချစ်နေကြတယ် ဟုတ်လား၊ ချစ်လည်းချစ်နိုင်ကြပါပေဗျာ၊

ကိုသိင်္ဂါ နောက်တဆင်း(နံ)ရိုက်တော့မယ်နော်၊ ဒီမှာ ဒိုင်ယာလော့(ခံ)၊ အမူအရာကတော့ ကျွန်တော် သင်နေစရာ မလိုပါဘူး၊ ကျွန်တော်လိုချင်တာ အနင့်ကလေးနော်”

ဟု ပြောရင်း ဒိုင်ယာလော့ခံစာရွက် လာပေးသွားတာမို့ သူ ငြိမ်သွားသည်။ သူမလည်း ဘာမှဆက်မပြောတော့။

အခန်း(၉)

နောက်တစ်ပတ်အကြာတွင် သူ့ရဲ့လှည့်ကွက်ကို သူမ သိခွင့်ရ
လိုက်လေသည်။ သက်ကြွဆင်းအကြောင်းစုံစမ်းခိုင်းထားသော
မောင်ထွေးက သူမထံသို့ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာလာ၍

“မမလေး၊ ကျွန်တော် သိပြီဗျ၊ အဲဒီ သက်ကြွဆင်းက
ကိုသိဂါ့ညီ ကိုဝီရရဲ့ချစ်သူဗျ၊ ကိုသိဂါ့ရဲ့ assistant ဆို
တာ အင်(န်)ကြီး၊ မမလေး မခံချင်အောင် သူ တမင်သက်
သက်လုပ်ပြနေတာ”

ဟူသော အဖြေကိုပေး၏။ သူမအတွက် မတော်တော်

စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းသော အဖြေတစ်ခုဖြစ်ပါသည်။

“ဪ၊ သင်းက ဒီလိုလား၊ ကောင်းပါလေ၊ ကောင်းပါလေ ကွယ်၊ တွေ့ကြသေးတာပေါ့”

သူမက သိင်္ဂါညီ ဝီရထံသို့ မိနစ်မဆိုင်ပင် ဖုန်းဆက်ခေါ်လိုက်သည်။

“ဝီရ၊ အခု ဘာအလုပ်လုပ်နေလဲ”

သူမက မေးစဉ် ဝီရက တအံ့တဩ

“ကျွန်တော် စင်္ကာပူထွက်ဖို့ လုပ်နေတယ်လေ၊ ဟိုမှာ ကျောင်းသွားတက်မလို့ engineering လေ”

“ဘယ်တော့လောက် ထွက်မှာလဲ”

“နှစ်လ၊ သုံးလ လောက်တော့ လိုပါသေးတယ် မမယ့်၊ ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“အေး မထွက်ခင် မမကို အကူအညီတစ်ခုလောက် ပေးစမ်း ကွယ်၊ မမဆီမှာ assistant ခဏလောက် လာလုပ်ပေးပါ လား၊ ခုတလော မမမှာ အလုပ်တွေများလွန်းတော့ မနိုင် ဘူးဖြစ်နေတယ်”

“ကိုကြီးက မကူဘူးလား”

“အမလေး၊ သူက မမကို ကူဖို့နေနေသာသာ၊ သူကတောင် assistant ပြန်ငှားထားသေးတယ်၊ ဘယ်သူလဲဆိုတာရော ဝီရ သိသလား”

“သိတယ်လေ မမယ့်၊ ကျွန်တော့်ကောင်မလေးလည်း အလုပ်မရှိတာနဲ့ ကိုကြီး ခေါ်ခန့်ထားတာ၊ သက်ကြွက ကျွန်တော့်ခွင့်ပြုချက်ရမှ လုပ်တာပါ”

“ထားလိုက်ပါတော့၊ ထားလိုက်ပါတော့၊ အဲ့ဒါတွေ မမ စိတ်ဝင်စားပါဘူး၊ မမကို ဝီရ မသွားခင် နှစ်လလောက် မကူညီပေးနိုင်ဘူးလား၊ သက်ကြွနဲ့လည်း မင်း အမြဲတွေ့ခွင့်ရတာပေါ့”

“ကောင်းပြီ မမယ့်၊ ကျွန်တော် ကူညီပေးမယ်”

သူမက ဖုန်းပိတ်ပြီးတာနှင့် ကြိတ်၍ရယ်မောလေသည်။ ဝီရကတော့ အားလုံးရိုးရိုးသားသားပဲ ထင်မှတ်နေပုံရသည်။ သူ့အစ်ကို မရိုးသားတာ သူသိပုံမပေါ့။

“ဟန်နီရေ၊ ကျွန်မလည်း assistant တစ်ယောက်လောက်

လိုလိမ့်မယ်လို့ ရှင် မထင်ဘူးလားဟင်”

ဟု သူမက အထက်စီးနင်းမျက်နှာပေးဖြင့် စတင် လိုက်လျှင် သူက သိပ်အလေးအနက်မထားသော မျက်နှာမျိုးဖြင့်

“မင်းမှာ အခြေအရံပေါင်း ငါးယောက်အပြင် ဘာ assistant လိုသေးလို့လဲ၊ အပိုတွေ”

ဟု တုံ့ပြန်သည်။

“လိုလိုငှားတာပေါ့ကွယ်၊ ခန့်တောင် ခန့်လိုက်ပြီ၊ မကြာ ခင် သူ ရောက်လာတော့မယ်”

“ယောက်ျားလား၊ မိန်းမလား၊ ငါ သိတယ်၊ မင်းရဲ့မျက်နှာ ပေးကြီးက ငါ့ကို အရွဲ့တိုက်တော့မယ်”

“မရွဲ့ပါဘူးရှင်၊ မရွဲ့ပါဘူး၊ ကျွန်မမှာ ကားရိုက်တွေ၊ ကြော် ငြာတွေ များလွန်းလို့ ရွေးချယ်ရတာ၊ စဉ်းစားရတာ ဦး နောက်စားလာပြီ၊ အဲဒီတော့ ကျွန်မကိုယ်စား အကောင်း အဆိုး တိုင်ပင်ဆုံးဖြတ်ပေးမယ့် assistant လိုတယ်လေ၊ ဟန်နီကလည်း အားတာမဟုတ်ဘူးမှလား”

“မင်း ငါ့ကို ပြန်မရွဲ့နဲ့နော်၊ ငါက တကယ်လိုလို့ ခန့်တာ”

“ကျွန်မ ရောပဲ”

မကြာပါ။ နောက်တစ်နေ့တွင် ဝီရနှင့်သက်ကြွေက အတူတူလက်ချင်းတွဲကာ သူမတို့အိမ်သို့ ရောက်ချလာတော့၏။

“ဟေ့ကောင် ဝီရ၊ မင်းက ဘာလို့ ပါလာတာလဲ”

သူက ဝီရကိုမြင်တော့ တအံ့တဩမေးသည်။ ဝီရ မဖြေခင် သူမက ပြောင်စပ်စပ်မျက်နှာပေးဖြင့်

“အဲဒါ ကျွန်မရဲ့ assistant လေ၊ assistant”

ဟု ကဲကဲဆတ်ဆတ်ကလေး ဖြေလိုက်လျှင် သူ အတော်စိတ်ဓာတ်ကျသွားပုံပေါ်ပါသည်။ ကဲ သူမ မပိုင်ဘူးလား။ အနည်းဆုံးတော့ သူ့ညီရှေ့တွင် ညီ၏ရည်းစားကို သူ အခွင့်အ ရေးတွေပေးကာ ပရောပရည်နေလို့မရတော့။ သူမ သဝန်တိုအောင် ဖြားယောင်းသွေးဆောင်လို့လည်း မရတော့။ ပိုင်ရှင်ရှိသောမိန်း ကလေး ဟု သက်ကြွေဆင်းကို သိသွားကြလျှင် ဖာယ့်သို့ကမှ လည်း သူနှင့်သမုတ်လို့ရတော့မည်မဟုတ်တော့။

သူ assistant နှင့် စိတ်မချ၊ သဝန်ကိုရသော ပြ သာနာလည်း သူမအတွက် အလိုလိုပြေလည်သွားတော့လေသည်။

“ဟာကွာ၊ အိပ်တာတောင် မင်းက အရင်အိပ်မယ်၊ ကိုယ့်ကို မင်းအိပ်ပျော်မှအိပ်ဆိုတာကြီးကကွာ၊ မတရားသဖြင့် ကြီးပဲ၊ မအိပ်နိုင်ဘူးကွာ၊ အဲဒါဆို ဘာဖြစ်မလဲ”

“ဘာဖြစ်မလဲဆိုတော့ သည်းတို့ အိပ်ရာခွဲအိပ်ရုံပေါ့ကွယ်၊ အဲဒီ ဟန်နီဟောက်သံကြီးကို သည်းညည်းမခံနိုင်ဘူး”

“မင်း သက်သက်ဘို ကျတာကွာ၊ ဘာကိစ္စ အိပ်ရာခွဲအိပ်ရမှာလဲ၊ မခွဲနိုင်ဘူး၊ မင်းကို ငါ ကြည့်နေတယ်နော်၊ လက်ထပ်ပြီးတဲ့အချိန်ကစပြီးတော့ မင်း လိုချင်တာ၊ မင်းဖြစ်ချင်တာတွေချည်းပဲ မင်း ဇွတ်ဖန်တီးယူခဲ့တယ်၊ ကိုယ်လိုချင်တာကို မင်း ဘာတစ်ခုမှ မပေးခဲ့ဘူး၊ မင်း တော်တော် အတ္တကြီးတဲ့မိန်းမ၊ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်တဲ့မိန်းမ”

သူ့ မကျေမချမ်းတွေ ပြောခဲ့ပေမယ့် နောက်ဆုံးတော့လည်း သူကပဲ အရှုံးပေးခဲ့ရတာပါပဲ။

အခုလည်း သူမက သူ မအိပ်ခင် ဦးအောင်ဝင်အိပ်နှင့်လို့ အိပ်မောပင်ကျနေပြီ။ သူက အိပ်ချင်စိတ်မရှိသေး၊ ဒီနေ့မှ ကော်ဖီ၊ လက်ဖက်ရည်သောက်တာများပြီး သူ မျှော်လင့်ကြောင်

သူသည် မွေ့ရာပေါ်တွင် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်မောကျနေသော ယုံကြည်မှုမျက်နှာလှလှကလေးကို အကြာကြီးပင် ထိုင်၍ကြည့်နေမိသည်။ အလွန်ချစ်စရာကောင်းသလောက် အလွန်လည်းညစ်များကာ မာယာဂရိယာယ်ကြွယ်သော မိန်းမလေး။ သူ့အပေါ်လည်း အလွန် လွှမ်းမိုးဘိုကျချင်သော မိန်းမကလေး။
အခုဆိုလျှင် အိပ်တာတောင် သူမက ချုပ်ချယ်ကန့်သတ်ထား၏။

“ဟန်နီ အရင် မအိပ်ကြေး လုပ်ရအောင်ကွာ၊ သည်း အရင်အိပ်မယ်၊ နို့မို့ဆို ဟန်နီ အရင်အိပ်သွားရင် ဟောက်သံကြီးကြောင့် သည်းက တစ်ညလုံး အိပ်လို့မပျော်တော့ဘူး”

နေကာ အိပ်လို့မရ။ သူမကို ဒေါသထွက်ဆွေ့ဆွေ့ ခုန်အောင် သူ စချင်နောက်ချင်လာခဲ့လေသည်။ လူတွေရှေ့ရောက်ရင် ဘယ် လောက်ဟန်ဆောင်ကောင်းပြီး ချစ်စဖွယ်ကောင်းအောင် ကယုက ယင်နေတတ်။ ဟန်ဆောင်တတ်သော သူမရဲ့ ဒေါသတကြီးအော် ဟစ်သောင်းကျန်းတတ်သောပုံကို သူ ဗီဒီယိုကန်မရာဖြင့်မှတ်တမ်း တင်ထားနိုင်လျှင် သူမအပေါ် အနိုင်ရမည်ဖြစ်လေသည်။

ခဏနေတော့ သူ စိတ်ကူးရသွား၏။ ထိုစိတ်ကူး ကို တွေးကြည့်မိရုံဖြင့်ပင် သူ့ဘာသာသူ တစ်ယောက်တည်းကြိတ် ၍ အသံထွက်အောင် ရယ်မိ၏။ ဒီတစ်ညတော့ အိပ်လို့မရတဲ့ အတူတူ သူ့အပေါ် အလွန်ဘိုကျစိုးမိုးချင်သော သူ့မိန်းမကို သူ အနိုင်ပိုင်းရမည်။

သူ့စိတ်ကူးထဲကအကြံအစည်အတိုင်း အသုံးချဖို့ အတွက် နိုင်လွန်ကြိုးခွေကို သူရှာဖွေရသည်။ သိပ်မရှာရဘဲ သူ တွေ့ပါသည်။ သူ စိတ်ရှည်လက်ရှည်ပင် နိုင်လွန်ကြိုးဖြင့် သူမ လက်ကောက်ဝတ်မှာ မလျှော့ပေးဘဲ ခင်းကလေးချည်ကာ ကြိုးကိုတော့ ခိုင်မြဲအောင်အထပ်ထပ်ချည်လေသည်။ ထို့နောက် ထိုကြိုးစကို

တစ်ဖက်စွန်းရှိ ပြတင်းပေါက်သံတိုင်မှာ သွားချည်ထား၏။ ထို ပုံစံအတိုင်း လက်နှစ်ဖက်၊ ခြေထောက်နှစ်ဖက်မှာ ကြိုးအသီးသီး ချည်ကာ ကြိုးစလေးစကို လေးဖက်လေးတန်မှာ ဆွဲ၍ချည်ထား လိုက်သည်။

သူမသာ နိုးလာလို့ကတော့ ဘယ်လောက်တောင် ဒေါသအိုးပေါက်ကွဲလိုက်မလဲလို့။

ထို့နောက် သူက ဗီဒီယိုကန်မရာကို အဆင်သင့် ပြင်ဆင်ထုတ်၍ သူ့နံဘေးတွင်ထားလိုက်သည်။ ကြိုးလေးတန်း ဖြင့် ပင့်ကူတစ်ကောင်လို အိပ်မောကျနေသော သူမထံမှ ဟောက် သံမှန်မှန်ထွက်လျက်ရှိတာကို ပထမဆုံး ဗီဒီယိုရိုက်ယူမှတ်တမ်း တင်ထားလိုက်သည်။

ခဏကြာတော့ သူလည်းအိပ်ချင်စိတ်ပေါ်လာကာ သူမ နံဘေးတွင် ဝင်အိပ်နေလိုက်သည်။ ကြိုးလေးချောင်းက ရွပ် နေသဖြင့် လွတ်လွတ်လပ်လပ်တော့ မအိပ်ရ။ သူမဖက်သို့ လှည့် ကြည့်မိတိုင်း သူ့ခန္ဓာကိုယ်တသိမ့်သိမ့်ခါလာသည်အထိ ရှိသမျှ မိလေသည်။

လေးဖက်လေးတန် ကြိုးလေးဖက်ဖြင့် မက်မက်

မောမော အိပ်မောကျနေသော ပြည်သူ့အချစ်တော် ရွှေမင်းသမီး။

“သိင်္ဂီရ”

စူးရှကျယ်လောင်သော အသံနက်နက်ကြီးကြောင့်
သူ ဖျတ်ခနဲ လန့်နှိုးလာခဲ့လေသည်။ မျက်လုံးများဝင်းဝင်းတောက်
လျက်ရှိကာ ကြိုးလေးစ၏ ဆွဲနှောင်တုပ်ချည်ထားမှုကြောင့် အိပ်
ရာပေါ်မှထ၍မရသော သူမသည် ဒေါသအမျက်ချောင်းချောင်း
ထွက်လျက်ရှိ၏။

“ဒါ ရှင်လုပ်ထားတာမှလား၊ ဟင် ရှင် တော်တော်လက်
အားနေသလား၊ ဟုတ်လား၊ လူယုတ်မာ၊ လူယုတ်မာ၊ ထ
စမ်း၊ ခုထစမ်း၊ ကြိုးတွေ ဖြည်ပေးစမ်း”

သူမ အသံကုန်အော်ဟစ်နေတာကို သူ့က ဗီဒီယို

၁၅၄ နှစ် ဝန်ထမ်း (ဆေးကုသရန်)

ကန်မရာ အသင့်ဆွဲကိုင်လျက် သူမပုံကို Close-up တွေတာတွေ ဆွဲပြီး ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ရိုက်ယူလျက်ရှိသည်။

“ကြည့်စမ်း၊ အဲဒါ ဘာလုပ်နေတာလဲ ဟင်၊ ကြိုးတွေဖြည့်ပေးလို့ ပြောနေတာ မကြားဘူးလား၊ နားလေး၊ နားထိုင်းကြီးရဲ့”

သူက ဘာမှမပြော မတုံ့ပြန်ဘဲ သူမကိုသာ ဝီဒီယိုကန်မရာဖြင့် ရှုထောင့်အမျိုးမျိုးမှ ဆွဲရိုက်နေလေသည်။ သူက အဲဒီလိုလုပ်လေ၊ သူမ ဒေါသမီးက ဟုန်းဟုန်းတောက်လေ။ မီးကုန်ယမ်းကုန် မြည်တမ်းကျိန်ဆဲလေပင် ဖြစ်တော့သည်။

“အဲဒါ အစစ်ပဲ၊ မေယုံကြည်ရဲ့ သရုပ်မှန်ပါပဲခင်ဗျား ကျွန်တော် မှတ်တမ်းတင်ထားပါတယ်”

သူမက ဖျတ်ခနဲ ခဏငြိမ်ကျသွားပြီးမှ ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်မောတော့လေသည်။

“ဪ၊ ဟန်နီက နောက်နေတာလား၊ ပြောပြောကစားပါတော့လားနွယ်၊ ဟိဟိဟိ”

ထို့နောက် သူမ ချက်ချင်းပင် အမူအရာပြောင်းလဲ

သွားတော့၏။ ဒေါသဟူ၍မြူတစ်မှုန်မျှပင်မရှိတော့ဘဲ အမူအရာတွေ ပုံစံအမျိုးမျိုးလုပ်ကာ ပြောင်စပ်စပ်မျက်နှာပေးတွေဆီ ပြောင်းလဲသွားတော့သည်။ သူမက အဲဒီလောက်တော်သော သရုပ်ဆောင်ကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

သူ ကန်မရာကိုပိတ်ပစ်လိုက်ပြီးလျှင် သူမကို ကြိုးတွေသွား၍ဖြည့်ပေးလိုက်သည်။ လက်တွေခြေတွေလွတ်မြောက်သွားသည်နှင့် သူမသည် သူ့ကို ဝုန်းခနဲခုန်အုပ်ကာ အချက်ပေါင်းများစွာ ထုနှက်တော့လေသည်။

“အကြင်နာတရားမရှိတဲ့လူ၊ မင်းသားခေါင်းဆောင်းထားတဲ့ ဘီလူးကြီး၊ ပေး၊ အဲဒီ ကန်မရာကို ငါ ကိုင်ပေါက်ခွဲပစ်မယ်၊ ငါ့ကိုများ လုပ်ကြံချင်သေးတယ်၊ လာမစမ်းနဲ့ မရဘူး မှတ်ထား၊

မေယုံကြည်ကို လူတိုင်းက နှင့်ထက်ပိုချစ်ကြတာ သိလား၊ ဒါကို နှင်က ယောက်ျားကြီးတန်မဲ့ မနာလိုဖြုတ်နေတာ၊ ဟုတ်တယ်မှလား”

“သွားစမ်းပါ၊ မင်း ဟန်ကြီးပန်ကြီးနဲ့ ဟန်တောင်လွန်းတာ

ကို ကြည့်မရလို့၊ မင်းရဲ့ ဝိအေမှန်ကို ဖော်ထုတ်လိုက်တာ၊
တော်ပြီ၊ မင်းနဲ့ ငါ ရန်မဖြစ်ချင်တော့ဘူး၊ Exercise သွား
လုပ်မယ်”

သူက စက်ကိရိယာတွေထားရာ Exercise လုပ်
သောအခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။ မနက်အိပ်ရာကနိုးလျှင် ရေမ
ချိုးခင် သူ ပုံမှန်လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်နေကျဖြစ်၏။ အခန်းထဲတွင်
သူ့ရော သူမအတွက်ပါ စက်ကိရိယာအစုံတပ်ဆင်ထားခဲ့သည်။
သူက ပြေးလမ်းနဲ့လမ်းလျှောက်လေ့ကျင့်စက် (Tread Mill) ပေါ်
တွင် နာရီဝက်လောက်ပြေးလိုက်ပြီးမှ ရင်ဘတ်ကြွက်သား လေ့
ကျင့်စက် (Chest Press Machine) ထဲတွင် အလေးပြားတချို့ထည့်
ပြီး ကူရှင်ပြားပေါ်တွင် ပက်လက်အိပ်လျက် အလေးမသည်။ ထို
အချိန်တွင် သူမအခန်းထဲ ရုတ်တရက်ဝင်လာတာကို သူ မမြင်
လိုက်။

လက်တန်းနှစ်ခုကို အပေါ်သို့မတင်ယူပြီး အောက်
သို့ပြန်ချခါနီးတွင် ချလို့မရတော့ဘဲ မတန်တဆကြီးလေးနေတာ
ကို ခံစားရသည်။ အဲ့ဒီတော့မှ သူမလက်ချက်မှန်း သူ သဘော

ပေါက်၏။

“ဟ ဟ ပြန်ချလို့မရတော့ဘူး၊ ဘာလို့ ဒီလောက်လေးကုန်
ရတာလဲ၊ ယုံကြည်၊ မင်း ငါ့ကို သေကြောင်းကြံနေတာ
လားကွ၊ အလေးပြားတွေ မင်း ထပ်ထည့်လိုက်တယ်မှလား
ပြန်လျှော့ပေးစမ်း”

“မလျှော့ပေးဘူး၊ အဲ့ဒီအတိုင်းသာ မထား”

“ဟာ မင်းနော်၊ ငါ လက်အံ့သေလာပြီကွ”

“သေလိုက်၊ သေလိုက်”

သူမက တမင်တကာပင် ခိုးခိုးခမ်းခမ်းရယ်မော
လျက်ရှိသည်။

“မေယုံကြည်၊ မင်း မယုတ်မာနဲ့နော်၊ ဟေ့ ဘယ်သူတွေရှိ
ကြလဲ၊ ငါ့ကို အလေးတွေလာလျှော့ပေးဦး၊ ဒီမှာ ငါ့ရင်
ဘတ်ပေါ်ပိကျတော့မယ်”

သူ တအားကြီးအော်မှ အိမ်ရှိလူတွေ အကုန်ပြေး
ဝင်လာကြကာ အလေးပြားတွေကို လျှော့ချပေးရ၏။ သူ အသက်
ထွက်လုမတတ် မောပန်းကာ ခြေကုန်လက်ပန်းကျနေသလို သူမ

၁၃၈ **၉** လှိုင်းထွား(ဆေးတူချိတ်)

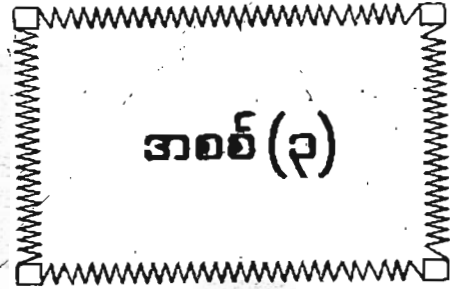
ကို စိတ်လည်းဆိုးလျက်ရှိသည်။

“ယုံကြည်၊ မင်း မှတ်ထားဦးပေါ့ကွာ၊ အလှည့်ကျတော့

မနွဲ့စတမ်းပေါ့ ဟုတ်လား”

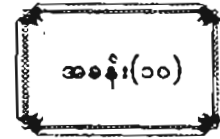
သူ အော်ဟစ်ကြုံးဝါးပစ်လိုက်သည်။ သူမက တ

မင်လုပ်ယူထားသော ရယ်သံအကျယ်ကြီးဖြင့် ရယ်မောလျက်။

အစစ် (၃)

အခန်း(၁၀)

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အလိုလိုနေရင်း ကြည့်မရဖြစ်လာ
သော လစ်ရင်လစ်သလို လက်ဦးသူကဦးအောင်ချောက်ချအနိုင်ယူ
တတ်လာသော သူမတူအောင်မှင်သေ၍သရုပ်ဆောင်ကောင်းလွန်း
သော သူတို့နှစ်ယောက်ကြားတွင် နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ပဋိပက္ခတွေ့
ဖြစ်ပေါ်လျက်ရှိလေသည်။

တချို့ပဋိပက္ခတွေ့က ရယ်မောခြင်းဖြင့် ပြီးဆုံးသွား
တတ်ပေမယ့် တချို့ပဋိပက္ခမျိုးတွေကျတော့ အငြိုးအခုများအဖြစ်

အလိုလို ကိုယ်စီသိမ်းဆည်းစုပုံထားစရာတွေဖြစ်လာသည်။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မခံချင်အောင် နောက်ပြောင်ကျီစယ်တတ်သလောက်၊ သည်းညည်းမခံတတ်သောအကျင့်စရိုက်သည် သူနှင့်သူမမှာ တူညီစွာရှိနေခဲ့ကြသည်ကို အိမ်ထောင်သက်ရင့်ကြာလာသည်နှင့်အမျှ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး သိမြင်လာခဲ့ကြသည်။ အဲဒီလို သိမြင်လာပြီးနောက် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ညှိနှိုင်းကြ၊ အလျှော့ပေးကြမလားဆိုတော့လည်းမဟုတ်ကြ။ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးမှာ တစ်ယောက်ယောက်ကတော့ အမြဲ အနိုင်လိုချင်စိတ်က ထက်သန်ဆဲဖြစ်လေသည်။ ထိုအနိုင်ယူလိုစိတ်တွေ၊ ယှဉ်ပြိုင်ချင်စိတ်တွေ နှစ်ယောက်စလုံးမှာ ကိန်းအောင်းစွဲမြဲသမျှ သူတို့နှစ်ယောက် ဘယ်တော့မှ သင့်မြတ်နိုင်မည်မဟုတ်။ သင့်မြတ်လည်း ခဏပင်။

သို့သော် သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး တစ်စထက်တစ်

စ ပို၍ပို၍ အောင်မြင်ကျော်ကြားလာခဲ့ကာ သူတို့စုံတွဲသည် မြန်မာပြည်ပရိသတ်၏ အချစ်တော်ဖြစ်မြဲ။ သူတို့နှစ်ယောက်ပေါင်း ရိုက်သောကားတိုင်းသည် သူနှင့်သူမ တစ်ယောက်ချင်းစီ ခွဲ၍ရိုက်

သောကားတွေထက် အဆပေါင်းများစွာ ပိုအောင်မြင်တတ်မြဲမို့ ထုတ်လုပ်သူ၊ ဒါရိုက်တာတိုင်းကလည်း သူတို့နှစ်ယောက်တွဲကိုသာ အငှားများကြသည်။ သူနှင့် သူမတို့၏ assistant များဖြစ်သော ဝီရနှင့် သက်ကြွေတို့ကလည်း သူနှင့်သူမ နှစ်ယောက်တွဲကားတွေကိုသာလက်ခံလေ့ရှိတာမို့ သူတို့တပူးတွဲတွဲ သရုပ်ဆောင်ရမြဲ။

ထိုသို့ သရုပ်ဆောင်ကြတိုင်းလည်း နှစ်ယောက်

သား သူနိုင်ကိုယ်နိုင်အစွမ်းကုန် ယှဉ်ပြိုင်သရုပ်ဆောင်ကြစမြဲ။ သရုပ်ဆောင်သည့်နေရာတွင် နှစ်ယောက်စလုံးက သူ့ထက်ငါပိုတော်အောင် ကြိုးစားကြစမြဲမို့ ဒါရိုက်တာတိုင်းကလည်း သူတို့နှစ်ယောက်စုံတွဲနှင့်သာ ရိုက်ချင်ကြသည်။

ရလဒ်ကတော့ သူတို့နှစ်ယောက်၏ အပြိုင်အဆိုင်

စိတ်တွေသည် ပို၍ပြင်းထန်အားကောင်းလာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုအပြိုင်စိတ်ကို ရိုက်ကွင်းမှာသရုပ်ဆောင်နေချိန်သာမက ပြင်ပဘဝအထိပါသယ်ဆောင်လာခြင်းသည် သူတို့အိမ်ထောင်ရေးကို အက်ကြောင်းထင်စေစေ၊ ပြုမှန်း သူတို့ တော်တော်နှင့် သတိမထားမိခဲ့။

“အခုရိုက်မယ့်ကဒ်က ယုံယုံက ဒီခုံတန်းကလေးမှာ ချစ်သူအလားကို အမြဲထိုင်စောင့်နေရတဲ့ မိန်းကလေး၊ ကိုသိင်္ဂီက ချိန်းတိုင်းအမြဲ နောက်ကျတတ်တဲ့လူ၊

ဒီနေ့အခန်းရိုက်ဖို့ ခုံတန်းကလေးမှာရော၊ မြေပြင်မှာပါ ပရွက်နီတွေအုံခဲနေတော့ တခြားတစ်နေရာကို ရွှေ့မှဖြစ်မယ်”

နေရာက အင်းလျားကန်ဆောင်းပန်းခြံထဲက ရေစပ်ရှိခုံတန်းကလေးဖြစ်သည်။ ပရွက်နီတွေ ထိုင်ခုံမှာရော၊ အောက်ခြေမြေပြင်မှာပါ အုံခဲနီရဲနေသဖြင့် ဒါရိုက်တာက နေရာရွှေ့ဖို့ပြောခြင်းဖြစ်သည်။ သူက ဝင်၍

“မရွှေ့နဲ့၊ ဒီခုံကလေးမှာပဲ ရိုက်မယ်၊ ဒါမှ စောင့်ရလို့ နာကျင်စိတ်တိုနေတဲ့မျက်နှာအစစ်ကို ရမယ်၊ ပရွက်နီကိုက်တာကိုတော့ နည်းနည်းသည်းညည်းခံရမှာပေါ့၊ ဒါ အနုပညာလုပ်နေတာ၊ နေရာရွှေ့လို့မရဘူး၊ ဒီနေရာလေးပဲကောင်းတယ်၊ မရွှေ့နဲ့တော့”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် သူမ မျက်နှာ ပျက်ခနဲတစ်ချက်

တင်းသွားပြီးမှ ချက်ချင်းဟန်ဆောင်ပစ်လိုက်သည်။

“ရပါတယ်၊ ယုံယုံ ဒီခုံမှာပဲ ထိုင်လိုက်ပါ့မယ်၊ ရိုက်သာရိုက်၊ ပရွက်နီကိုက်တာက အရေးမကြီးပါဘူး၊ ရတယ်၊ ရတယ်၊ ရိုက်မယ်”

သူမက ဘာမှမဖြစ်သလို ပြောလိုက်ပေမယ့် ရင်ထဲမှာမျက်ရှုသွားပြီ။ ဒါ သူ တမင်သက်သက် သူမကို ချောက်ချတာ။ ပရွက်နီတွေကြောင့် မရိုက်ချင်ဘူး၊ နေရာရွှေ့မယ်ဆိုလျှင် သူမ သတ္တိနည်းရာကျမည်။ သူက အနုပညာကို တန်ဖိုးထားဦးစားပေးရှေ့တန်းတင်သူဖြစ်သွားမည်။ ဒါမျိုးတော့ မရ။ သူမက ပရွက်နီအကိုက်ခံပြီးတော့ကို အနုပညာကိုချစ်ပြမည်။

သူမ ထိုင်ခုံတန်းကလေးတွင် ဝင်ထိုင်နေလိုက်ပြီ။ အင်းလျားရေပြင်ဆီသို့ ငေးငေးရီရီကလေးကြည့်နေသည်။

ရင်ထဲမှာ နာကျင်ခံခက်ခြင်းတွေ ရုံးစုတွန်းထိုးလျက်ရှိသည်။ သူ ဘာကြောင့် ဒီလိုလုပ်ရတာလဲ။ ဒါ အနုပညာသက်သက်အတွက်မဟုတ်။ သူမကို ပညာပြခြင်း၊ ကြောမြင်းသာဖြစ်သည်။

ပရွက်နီကောင်တချို့ သူမ လက်တွေ့၊ ခြေထောက်တွေပေါ် တက်လာပြီး ခြေထောက်မှာ အကိုက်ခံရသဖြင့် နီရဲစပ် ဖျဉ်းလာသည်။

“အိုကေ၊ ရိုက်မယ်၊ ကဲနီမရာမဲန်းရေ၊ ပရွက်နီတွေကိုပါ အစစ်ထည့်ရိုက်မယ်၊ ကလို့(စ်)အပ်(ပ်)ဆွဲပေး၊ တဖြည်းဖြည်း မျက်နှာဆီယူမယ်၊ မျက်လုံးတွေမှာ နာကျင်ရိပ်တွေ၊ မျက်ရည်ဝဲတက်လာမယ်၊ ဟုတ်ပြီ အားလုံးကောင်းတယ်၊ အိုကေ၊ စရိုက်မယ်၊ ဆင်း(န်) ဆဲဗဲန်း၊ ကဒ် သရီး၊ ဖိုက်ဖိုး သရီး တူး ဝမ်း၊ အက်ရှင်”

သူမ တစ်ယောက်တည်းစောင့်နေရတာကို အကြာကြီးဆွဲရိုက်နေသည်။ ခြေထောက်မှာ ပရွက်နီတွေ ကိုက်လှပြီ။ မျက်ရည်တွေ တကယ်ဝဲတက်လာလေသည်။ စိတ်ဆိုးသော၊ နာကျင်သော မျက်ရည်အစစ်တကယ်ဖြစ်သည်။

“ကိုသိင်္ဂါ ဝင်လို့ရပြီ၊ ဝင်မယ်”

သူ သူမ နားသို့ ရောက်လာသည်။ ရောက်လာပုံက ပျာယိပျာယာဟန်မျိုး။ တကယ်ရိုက်ရမှာက သူ့ကို သူမက နာကျင်

စွာ မော့ကြည့်ရုံသာ။

“ဆောရီး ငုဝါရယ်၊ စောင့်နေတာ ကြာပြီလား၊ ကိုယ် နောက်ကျသွားတယ်၊ လာခါနီး”

သူ့စကားပင် မဆုံးလိုက် သူမသည် ထိုင်နေရာမှ ဆုတ်ခနဲထကာ သူ့ရင်ဘတ်ကို တအားဆောင့်တွန်းပစ်လိုက်တော့သည်။ သူက လုံးဝမျှော်လင့်မထားတာမို့ ကိုရိုက်ကားယားဖြင့် ကန်ထဲသို့ ဗွမ်းခနဲမြည်အောင်ပင် ပြုတ်ကျသွားတော့သည်။

“ဟာ ယုံယုံ၊ ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ”

“ဆက်ရိုက်၊ ဆက်ရိုက်၊ အဲဒီအခန်းတကယ်လှတယ်၊ သူ့ရေထဲကျသွားပုံကို သေချာရိုက်ရဲ့လား၊ ဟင်းဟင်း အဲဒါ အစစ်တစ်ခုပေါ့ရှင်၊ ဒီလောက် ပရွက်နီတွေအကိုက်ခံပြီး စောင့်နေရတဲ့မိန်းကလေးက အဲဒီလို ရေကန်ထဲတွန်းချချင် စိတ် မပေါက်ဘဲနေမလား၊ အဲဒီအကွက်ကလေးလှတယ်၊ ခုဏက မရလိုက်ရင် ပြန်ရိုက်ချင်ရိုက်”

သူ ရေကန်ထဲမှ ရွဲရွဲစိုစွာပြန်တက်လာသည်။ သူမ ထံသို့ မျက်လုံးနီနီဖြင့် စိုက်ကြည့်၍ အနားသို့ လျှောက်လာသည်။

“သည်း၊ မင်း ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ”

“အနုပညာအရ လုပ်လိုက်တာလေ၊ ဆောရီး ဟန်နီရယ်၊ သိပ်လန့်သွားလားဟင်၊ ရေစိုသွားတာတွေ သည်း သုတ် ပေးပါ့မယ်၊ သည်း ဈာန်ဝင်သွားလို့ပါ”

သူမက ဘာမှမဖြစ်သလိုပင် ရွန်းရွန်းဝေဝေပြော လျက် သူ့ခေါင်းနှင့်မျက်နှာဆီသို့ သဘက်တစ်ထည်ဖြင့် သုတ်ပေး လေသည်။ သူက ဘာမှထပ်မပြောတော့။ သူမကလည်းမပြော။ လူအများရှေ့မှာ ရေကန်ထဲသို့ တွန်းအချခံလိုက်ရကာ ပုံပျက်ပန်း ပျက် ပြုတ်ကျသွားသောသူ့ပုံစံကို မော်နီတာမှာပြန်ကြည့်ပြီးချိန် ကစပြီး သူမကို သူ စကားမပြောတော့ခြင်းဖြစ်သည်။

ရိုက်ကွင်းရှိ လူအများရှေ့မှာ ဟန်မပျက် ဆက်သ ရုပ်ဆောင်နေကြပေမယ့် အိမ်ပြန်ရောက်တာနှင့် သူက ပစ္စည်းတွေ ကို အသံမြည်အောင် ဆောင့်အောင်ချကာ သူမကို စကားမပြော။

သူမကလည်း လုံးဝအရေးမလုပ်သည့်ပုံစံဖြင့် သူ ကို စပြီးစကားပြောဖို့မကြိုးစားဘဲ ဘာသိဘာသာနေလိုက်သည်။ မျက်နှာချင်းမဆိုင်မီအောင် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ရှောင်နေ

ကြသည်။ ထမင်းစားချိန်ကျတော့လည်း အတူတူမစား။ သူက အပြင်ထွက်သွားကာ ဟိုတယ်လ်မှာသွားစားသည်။

ညအိပ်ချိန်ကျတော့လည်း သူက တခြားအခန်းတွင် ပြောင်း၍အိပ်လေသည်။

“အမလေး ကောင်းလိုက်တာ၊ အခုမှပဲ ဟောက်သံအန္တရာယ် က ကင်းလွတ်သွားတော့တယ်”

သူမက တစ်ကိုယ်တည်း ကျေနပ်စွာပြောသည်။ ထိုရက်ပိုင်းများအတွင်း စကားပြောစရာရှိလျှင် တိုက်ရိုက်မပြောဘဲ assistant ကိုယ်စီကနေတစ်ဆင့် ပြောခိုင်းကြသည်။

တကယ်တော့ ပြဿနာသည် ဘာမှမဟုတ်သော အသေးအမွှားကလေးသာဖြစ်သည်။ သူကစပြီး ဦးအောင် မခေါ် မပြောလုပ်လာသောအခါ သူမကလည်း မာနခပ်ကြီးကြီးဖြင့် တင်း ခံထားခဲ့သည်။

ထိုရက်ပိုင်းအတွင်း ပရိဂျူဆာတချို့က သူနှင့်သူမ စုံတွဲရိုက်ဖို့ လာငှားသမျှကို သူက ငြင်းပစ်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော်တို့စုံတွဲကားတွေက သိပ်များနေပြီဗျာ၊ ပရိသတ်

ရိုးအိပြီး ငြီးငွေ့သွားမှာ စိုးရိမ်တယ်၊ ကျွန်တော် တခြား
မင်းသမီးနဲ့ပဲ တွဲမယ်”

ဟုဆိုကာ သူက ‘စန္ဒာယုန်’ ဟူသော ဘုရားစူပါ
မင်းသမီးတစ်လက်ကိုသာ သူ့နဲ့တွဲဖက်ရိုက်ဖို့ တောင်းဆိုခဲ့သည်။
သူနှင့် စန္ဒာယုန် တွဲတွဲဖြစ်လျက်ရှိတာကို သူမက တစ်စက်မှ
ကြည့်၍မရ။

သူ တင်ပေးသောကြောင့် စန္ဒာယုန်သည် တရိပ်ရိပ်
တက်လာကာ ပို၍နာမည်ကြီးလာသည်ကို သူမ မခံနိုင်။ ပြီးတော့
စန္ဒာယုန်သည် သူမထက် ပို၍အသက်ငယ်ပြီး ပို၍လည်းချော
သည်။ မော်ဒယ်လ်ဘဝမှ ကူးပြောင်းလာသူပီပီ ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံ
တွေက အလွန်ခေတ်ရှေ့ပြေးလေသည်။

သူမသည် စန္ဒာယုန်ကို အကြီးအကျယ် မနာလိုဖြစ်
လာသည်။ အလွန်လည်သော၊ သွက်သော၊ ညှို့ယူဖမ်းစားတတ်
သော စန္ဒာယုန်နှင့် သူ ငြိသွားမှာကို စိုးရိမ်လျက်ရှိသည်။ သူနှင့်
စန္ဒာယုန်တွဲခုတ်နေသောသတင်းသည် ဟိုကတစ်စ၊ ဒီကတစ်စ
ထွက်ပေါ်လာခဲ့လျှင် သူမ မခံမရပ်နိုင်အောင် ဆွေ့ဆွေ့ခုန်တော့

သည်။ သူမ ငြိမ်နေ၍မဖြစ်တော့။ လက်တုံ့ပြန်ရတော့မည်။

တစ်ရက်တွင် သူမသည် သူတို့နှစ်ယောက် ရိုက်
ကွင်းသို့ လိုက်သွားသည်။ မန်းခြံထဲမှာ သူတို့နှစ်ယောက်၏
LOVE SCENE ရိုက်နေချိန်နှင့် တညီတညွတ်တန်းတိုးလျှင် သူမ
သည် စိတ်မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ သူတို့နှစ်ယောက်ရှိရာဆီသို့ ကား
ကို တစ်ရှိန်ထိုးမောင်းဝင်သွားလေသည်။

“ဟာ ဟာ လုပ်ကြပါဦး၊ အဲ့ဒါ ယုံယုံကားကြီး မဟုတ်
လား၊ ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ဘာဖြစ်တာလဲ”

ရိုက်ကွင်းတစ်ခုလုံး ဖရိုဖရဲ ပွက်လောရိုက်သွားခဲ့
လေသည်။ သူမကားက အရှိန်ပြင်းပြင်းဝင်လာတာတွေ့ရစဉ် သူ
က စန္ဒာလက်ကိုဆွဲကာ ကားလမ်းကြောင်းဆီမှ မြက်ခင်းဘေးသို့
ခုန်ရှောင်ပစ်လိုက်ရလေသည်။ သူမက ဘာရိတ်ကို အသံမြည်
အောင်ဆွဲပစ်လိုက်ပြီး

သူမက တဟားဟားအော်ရယ်ကာ
“ဟား ဟား ဟား၊ ဘယ်လိုလဲ၊ သိပ်လန့်သွားကြသလား၊
မလန့်ပါနဲ့ကွယ်၊ နောက်တာပါ”

ဟု အော်ပြောလိုက်မှပင် သူတို့အားလုံး သက်ပြင်း ချနိုင်တော့သည်။

“ယုံယုံကွာ၊ အရမ်း ဘရုတ်ကျတာပဲ၊ အဲဒီလောက်တောင် နောက်ရသလားဟ၊ ငါတို့အားလုံး လန့်သွားတာပဲ”

ဒါရိုက်တာက သူမ နောက်ပြောင်ကျီစယ်သည်ပင် တမင်ထင်မှတ်ကာ ရိုက်ကွင်းပြန်စကြသည်။ ခါတိုင်းလည်း သူမ က အစအနောက်သန်နေကျမို့ ရိုက်ကွင်းထဲအထိ ကားနှင့်တိုက် မည့်ပုံဝင်ချလာတာကို တစ်ဖွဲ့သားလုံးက နောက်ပြောင်ခြင်းဟု သာ မှတ်ယူလိုက်ကြလေသည်။

သူမ နောက်ပြောင်ခြင်းမဟုတ်ဘဲ တကယ်လုပ်ခဲ့ သည်ဆိုတာကို သူ တစ်ဦးတည်းသာသိသည်။ စန္ဒာယုန်ပင် မသိ။

“အဲဒီ မယုံကတော့ အရမ်း အနောက်သန်တာပဲ၊ စန္ဒာဖြင့် လန့်သွားတာပဲ၊ တကယ်”

ဟု ရင်ဘတ်ကလေးဖိကာ ပြော၏။ သူကတော့ သူမကို ဘာမှမပြောဘဲ စူးရှစွာပင် စိုက်ကြည့်နေခဲ့သည်။ သူရော သူမပါ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်မရဖြစ်ခဲ့ကြတာကြာပြီ။

လူအများရှေ့တွင်သာ ချစ်ဟန်ဆောင်ကြလျက် နှစ် ယောက်ချင်းသာသိသော အေးစက်တင်းမာမှုသည် ဘယ်သူမှ မသိ နိုင်လောက်အောင်ပင် လျှို့ဝှက်တိတ်ဆိတ်လှလေသည်။

ခါတိုင်းဆိုလျှင် သူမ လုပ်ခဲ့တာအတွက် သူမက က ပြန်လည်တုံ့ပြန်လေ့ရှိသော်လည်း ဒီတစ်ခါ သူ အသုံးပြုသော နည်းက ဥပေက္ခာပြု၊ လျစ်လျူရှုသောနည်းဖြစ်၏။ ထိုနည်းက သူမနှလုံးသားကို ခပ်ဆတ်ဆတ်ရိုက်လိုက်သလို ခံစားရလေ သည်။

သူ သူမအပေါ် တကယ်အေးစက်နိုင်ပြီလား၊ ငြီး ငွေ့စိတ်ပျက်သွားပြီလား၊ ဒါမှမဟုတ် အသစ်တွေ့နေပြီလား။ သူမ သည် သံသယတွေ၏ ဖိစီးနှိပ်စက်ခြင်းကို စတင်ခံစားလာရသည်။

“ယုံယုံ၊ ကိုသိင်္ဂါ ရိုက်ကွင်းမှာ ဒဏ်ရာရလို့တဲ့၊ ပုန်းဝင်
လာတယ်၊ ဆေးရုံလိုက်ခဲ့ပါတဲ့”

ဒါရိုက်တာလာပြောစဉ် သူမက ကြော်ငြာရိုက်ဖို့
အတွက် အဝတ်အစားလဲနေစဉ်ဖြစ်သည်။

“ဟုတ်လား၊ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဟင်၊ ဘာဖြစ်သွားသေး
လဲ”

သူမ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ မေးလိုက်သည်။

“ဆောက်လက်စ တိုက်ပျက်ကြီးပေါ်မှာ ဖိုင်တင်ခန်းရိုက်
ရင်း အားလွန်ပြီး ပြုတ်ကျသွားတာတဲ့”

“အမလေး၊ ဟန်နီ ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ၊ မြန်မြန်သွားမယ်၊

မြန်မြန်သွားမယ်၊ ယုံယုံပြန်လာပါ့မယ်နော်၊ ခဏလေးပါ”

သူမသည် ကမူးရှူးထိုးဖြင့် ကားပေါ်သို့ တက်လေ
သည်။ မောင်ထွေးက ကားပေါ်မှာအဆင်သင့် စောင့်နေသည်။

“ဘယ်ဆေးရုံလဲဟင်၊ ဘယ်ဆေးရုံလဲ”

“ဆေးရုံကြီး အရေးပေါ်ဌာန”

“မြန်မြန်မောင်း၊ မောင်ထွေး”

သူမ စိုးရိမ်စိတ်ပူစွာ လိုက်လာခဲ့သမျှ ဆေးရုံကြီး
အရေးပေါ်ဌာနရှေ့တွင် လူတွေကြိတ်ကြိတ်တိုးအောင်စည်ကားနေ
သည်ကြားမှ သူမ အထဲသို့ ရောက်သွားချိန်တွင် သူ့ဘေးမှာ စန္ဒာ
ယုန်ကို တွဲ၍တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် မနာလိုဝန်တို့မူဖြင့် ဒေါသ
ထွက်သွားလေသည်။ သူမကို မြင်တော့ သူက လူတွေရှေ့မှာ
မကောင်းတတ်၍ ပြုံးပြန့်တစ်ဆက်သောအပြုံးဖြင့်ပြုံးပြသောအခါ
သူမ ရင်ထဲမှာ အောင့်သက်သက်ဖြစ်သွား၏။ စန္ဒာယုန်ကကျ
တော့ သူ့ဘေးမှာ

“ကိုသိင်္ဂါရက အောက်ကိုပြုတ်ကျချိန်မှာ လက်ဖုတ်ဖက်နဲ့
ထောက်ချလိုက်တော့ လက်ကောက်ဝတ်နားက အရိုးက

ကျိုးသွားတယ်။ တံတောင်ဆစ်နားက အရိုးက အက်သွား
တယ်။ နှစ်ဖက်စလုံး အဲ့ဒီအတိုင်းကို ကျိုးတာ၊ ဒီမှာ ဓာတ်
မှန်တွေရပြီ။ ကဲ နှစ်ဖက်စလုံးကို ကျောက်ပတ်တီးကိုင်ရ
မယ်”

ဟု ဆရာဝန်က သူရော သူမကိုပါ သေသေချာချာ
ရှင်းပြလေသည်။

“ဟာ၊ လက်နှစ်ဖက်လုံး ကျောက်ပတ်တီးကြီးနဲ့ဆိုတော့
ဒုက္ခပဲ။ ကျွန်တော် ထမင်းဘယ်လိုစားရမလဲ၊ အိမ်သာ
တက်ပြီးရင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ”

သူက အရေးထဲ အရွန်းအနောက်တွေပြောနေသ
ဖြင့် ဝိုင်းအုံကြည့်နေကြသော ပရိသတ်က ဝါးခနဲရယ်မောကြ
သည်။

“မင်းသားက တော်တော်ပျော်တတ်ပုံရတယ်။ လက်နှစ်
ဖက်စလုံးကတော့ အနားယူရဦးမှာပေါ့ဗျာ၊ ဝေယျာစွာတွေ
ကတော့ မယုံကြည်တစ်ယောက်လုံးရှိသားပဲ။ သူ့တာဝန်
ပေါ့”

ဆရာဝန်က ပြန်လည်နောက်ပြောင်ရင်း သူ့လက်
နှစ်ဖက်စလုံးကို ကျောက်ပတ်တီးကိုင်ပေးနေသည်။ စန္ဒာယုန်က
သည်းထိတ်ငြုပ်ငြုပ်ဖြစ်ခဲ့သော ရိုက်ကွင်းအကြောင်း သူမကို ပြန်
လည်ပြောပြနေသည်။

“တိုင်ပင်လွဲသွားတာ မမယုံရဲ့၊ ကိုသိင်္ဂါက ခုန်တော့ခုန်
ချရမှာ၊ ဒါပေမယ့် နောက်တစ်ခန်းကျမှ အပေါ်က ခုန်ချ
ရမှာ၊ အောက်မှာ မွေ့ရာပိုက်ကွန်နဲ့ အဆင်သင့်စောင့်မှာ၊
အဲ့ဒါကို ထိုးရင်းနဲ့ အရှိန်လွန်ပြီး ပြုတ်ကျသွားတာ၊ စန္ဒာ
တော့ ကြိုးအော်တာပဲ။ သွားပြီလို့၊ အထပ်က နှစ်ထပ်လေ
မမယုံရဲ့၊

တော်သေးတယ်။ ကိုသိင်္ဂါက သတိရှိတယ်။ ဒါ
ကြောင့် ခေါင်းတွေဘာတွေတော့ မထိတာ၊ ဒါပေမယ့်
လက်နှစ်ဖက်နဲ့ သွားထောက်ချမိတော့ နှစ်ဖက်စလုံး ကျိုး
တာပဲ”

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ”

ဆရာဝန်က သူ့လက်နှစ်ဖက်ကို ကျောက်ပတ်တီး

ကိုပေးပြီးသောအခါ အိမ်ပြန်အနားယူဖို့ မှာလိုက်သည်။ သူက လည်း သူ့ကားနှင့်၊ သူ့မကလည်း သူ့မကားနှင့် အသီးသီးအိမ်သို့ ပြန်လာကြသည်။ လက်နှစ်ဖက်လုံး ကျောက်ပတ်တီးဖြူဖြူဖွေးဖွေးနှစ်ဖက်ဖြင့် ချက်ချင်းပင် လူမမာဘဝပြောင်းလဲသွားသော သူ့ကို သူ့မက သနားလည်းသနားသလို အမြင်လည်းကပ်မိသည်။

သူ့ဘေးမှာ စန္ဒာယုန်က တစ်ချိန်လုံး တောက်တဲ့ လို တွယ်ကပ်နေသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

“ကိုသိင်္ဂါ မရှိတော့ရင် ရွာတင်လည်းပျက်ပြီ၊ စန္ဒာ အိမ် လိုက်ခဲ့ပေးမယ်လေ၊ လိုအပ်တာ လုပ်ပေးမယ်၊ ကိုသိင်္ဂါ က လက်နှစ်ဖက်စလုံးမှ သုံးလို့မရတော့တာ၊ မမယုံက ကြော်ငြာရိုက်ကွင်းရှိတယ်မဟုတ်လား။”

ဟု စန္ဒာယုန်က ပိုင်စိုးပိုင်နင်းစီစဉ်ချယ်လှယ်နေ တာကို အမြင်ကပ်စွာ၊ နားကြားပြင်းကပ်စွာဖြင့်

“ဟုတ်တယ်၊ ဟန်နီ ဘယ်လိုနေသေးလဲ၊ အိမ်မှာ အေး အေးဆေးဆေးပဲ နားနေလေ၊ ကောင်မလေးတွေလည်း ရှိ သားပဲ၊ လိုတာရှိရင် ခိုင်းပေါ့၊ သည်း စောစောပြန်လာခဲ့

မယ်လေ၊ ကြော်ငြာလေး ပြေးရိုက်ပေးလိုက်ဦးမယ်၊ ဟိုမှာ အားလုံးအဆင်သင့်စောင့်နေကြလို့။”

“သွားပါ၊ သွားပါ၊ သည်းမရှိလည်း ဖြစ်ပါတယ်၊ ဒီမှာ စန္ဒာ ရှိသားပဲ”

ဟု သူ ပြန်ပြောလိုက်သောစကားက သူ့မရင်ကို တူနှင့်နှက်လိုက်သလို အောင့်မျက်သွားစေပါသည်။ ထို့ကြောင့် ဘာမှမပြောတော့ဘဲ သူ့မ ချာခနဲလှည့်ထွက်ကာ ရိုက်ကွင်းဆီသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ စန္ဒာယုန်ကိုလည်း အပျိုကလေးတန်မယ့် အနေ အထိုင်မတတ်သူမို့ မုန်းတီးမိကာ သူ့ကိုလည်း သူ့မကို အရေး မလုပ်သလိုအချိုးချိုးနေတာကို ကြည့်မရ။

ကြော်ငြာရိုက်ကွင်းပြီးချိန်တွင် ည ခုနစ်နာရီထိုး နေပြီ။ ရိုက်ကွင်းအဖွဲ့သားတွေကို ခါတိုင်းလိုပင် နောက်ပြောင် ကျီစယ်မအားတော့ဘဲ အိမ်သို့တန်းပြေးပြန်လာခဲ့သည်။ စန္ဒာယုန် က ခုထက်ထိမပြန်သေး။ သူ့မ အတော်မျက်စိနောက်မုန်းတီးလာ လေသည်။

သူတို့ ဘာဖြစ်လို့ဒီလောက်လောင် အဖြစ်သည်း

အကဲပိုနေကြတာပါလိမ့်။ သူ့သတင်းကြားလို့ လာမေးကြသူတွေက သူနှင့်စန္ဒာယုန်ကို ဘယ်လိုထင်ပြီးဘယ်လိုတွေ သမုတ်ကြမလဲ။ သူ့ assistant ဖြစ်သူ သက်ကြွေးဆင်းလည်း ရှိနေပေမယ့် သူမက စန္ဒာကို ကြိမ်ဖန်ကြည့်မရဖြစ်နေသည်။ သူမရဲ့ assistant ဝီရကတော့ စင်္ကာယု ထွက်သွားခဲ့တာကြာပြီ။ သို့ပေမယ့် ထိုအချိန်ကတည်းက သူမက နောက်ထပ် assistant ထပ်မရှာဖြစ်တော့ဘဲ သူမအတွက်ပါ သက်ကြွေးက assistant အဖြစ် ကူလုပ်ပေးနေသောကြောင့် သက်ကြွေးမှာ နှစ်ယောက်စလုံးရဲ့ assistant ဖြစ်နေလေပြီ။

“သက်ကြွေး ပြန်တော့လေ၊ နားလိုက်တော့၊ စန္ဒာကရော မပြန်သေးဘူးလား၊ ဒီလောက် ဂရုစိုက်ပေးရတာ ပင်ပန်းရောပေါ့၊ ကျေးဇူးလည်းတင်ပါတယ်ကွယ်၊ တကယ်ဆို မမ ပြုစုရမှာပါ”

သူမက စိတ်ထဲက မကျေနပ်တာတွေ၊ မလိုလားမုန်းတီးတာတွေ၊ မနာလိုငြူစုတာတွေကို မျိုသိပ်ထားပြီး ဟန်ဆောင်ပြုံးကလေးဖြင့် ချိုချိုသာသာကလေး ပြောလိုက်သည်။ သက်ကြွေးကတော့ တကယ်ပင်ပန်းနေပြီမို့ ခပ်သွက်သွက်ပင် နှုတ်

ဆက်ကာပြန်သွား၏။ စန္ဒာက တော်တော်နှင့်စကားအမျှင်မပြတ်။ သူမက သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးကို တော်တော်မုန်းကာ ကြည့်မရဖြစ်လျက်ရှိသည်။ ရှစ်နာရီလောက်မှပင် စန္ဒာယုန်ပြန်သွား၏။ သတင်းလာလာမေးကြသူများလည်း စဲသွားပြီ။

ကောင်မလေးတွေလည်း အနားယူခိုင်းလိုက်ပြီမို့ သူမတို့အခန်းထဲတွင် သူနှင့်သူမ နှစ်ယောက်တည်းသာကျန်ရစ်တော့၏။

“ဘယ်လိုလဲ၊ ဒီညရော အခန်းခွဲအိပ်မလို့လား”

သူမက ခပ်ရွဲ့ရွဲ့မေးလိုက်သည်။ သူက သူမကို မျက်စောင်းထိုးကာ

“ဘယ်လိုလုပ်အိပ်မလဲ၊ ဒီမှာ လက်နှစ်ဖက်စလုံးမှ မအားတဲ့ဥစ္စာ၊ မင်း တော်တော်အကြင်နာတရားမရှိတဲ့မိန်းမပါလား၊ မင်း မပြုစုချင်လည်း ရတယ်၊ ငါ စန္ဒာကို ခေါ်လိုက်ရဲ့ပဲ”

ဟု ဒေါသတကြီးဖြင့် စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုး ပြောလေသည်။

“သိပ်ခေါ်ချင်နေသလား၊ ဟုတ်စ၊ တော်တော် ချစ်မြတ်နိုး အားကိုးနေတယ်ပေါ့လေ၊ အရှက်ကို မရှိကြဘူး၊ နှစ်ယောက်စလုံး ဖောက်ပြန်နေကြတာ၊ ရှင် လက်နှစ်ဖက်ကျိုးတာတောင် နည်းသေးတယ် သိလား၊ ခြေထောက်နှစ်ဖက်ပါ ကျိုးဖို့ကောင်းတယ်၊ ဟိုမိန်းမကလည်း မယားရှိလင်မှန်းဘာမှန်း ဂရုကို မစိုက်တော့ဘူး၊ သာယာနေလိုက်တာ၊ ငါ မပြောလိုက်ချင်ဘူး”

“တော်စမ်းကွာ၊ နားငြီးတယ်၊ မင်းက ဂရုစိုက်ရကောင်းမှန်း မသိလို့ ကိုယ့်ယောက်ျားတစ်ယောက်လုံး လက်နှစ်ဖက်ကျိုးသွားတာတောင် မပြုစုနိုင်ဘဲ ကြော်ငြာပြေးရိုက်နေလို့ သူများက ဂရုစိုက်ပြုစုပေးတာကို မနာလိုသဝန်တိုပြီး သမုတ်မနေနဲ့၊

မင်းကိုက ခုတ်နေတာ၊ ငွေကြေးနဲ့ အောင်မြင်မှုနဲ့ ပတ်သက်လာရင် မင်း ဘယ်သူ့ကိုမှ ငဲ့ညှာတာ ထောက်ထားတာ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းလောက် အတ္တကြီးတာ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်တာ မရှိတော့ဘူး”

“အံ့မယ်၊ အံ့မယ်၊ စွာနေလိုက်တာ၊ ကြော်ငြာရိုက်ကွင်းကို ဖျက်ပစ်လိုက်လို့ရတယ်ဟဲ့၊ ငါ့မှာတော့ စိုးရိမ်တကြီးနဲ့ အမောတကော လိုက်လာခဲ့တယ်၊ ဆေးရုံရောက်တော့ နင့်ဘေးမှာ နင့်ဟာမက ကပ်နေတာ၊ ငါက ဘာလုပ်နေရမှာလဲ၊ နင်ကိုက အဲ့ဒီဟာမကို သာယာနေတာ၊ စိတ်က ဖောက်ပြန်နေတာ”

“မင်း တော်တော့လို့ ပြောနေတယ်နော်၊ ငါ့ ငါ့နှာခေါင်းထဲက ယားလာပြီ လုပ်ပါဦး၊ အား နှာခေါင်းအရမ်းယားတယ်၊ ယုံယုံ၊ ယုံယုံ လုပ်ပေးဦး၊ ဒီမှာ လုပ်ပေးဦး”

သူ့မျက်နှာကြီးတွန့်လိမ်ယိမ်းထိုးကာ နှာခေါင်းကြီး ရှုံ့ပွရှုံ့ပွလုပ်နေတာကို သူမ တအားရယ်ချင်လာသဖြင့် မထိန်းနိုင် မသိမီးနိုင် ရယ်မောမိလေသည်။

“မရလ်နဲ့၊ နှာခေါင်းကို ကုတ်ပေးစမ်းပါ၊ ဒီမှာ ငါ ကုတ်လို့မရဘူး၊ နှာခေါင်းအထဲက ယားတာ၊ ဟာ ငါ မနေနိုင်တော့ဘူးကွ ယုံယုံ၊ မင်း ဒီအတိုင်းကြည့်မနေနဲ့”

“ရှင့်နှာခေါင်းထဲကို ကျွန်မက ဘယ်လိုလုပ် လက်ထည့်

ပြီး ကုတ်ပေးရမှာလဲကွ၊ ရွံစရာကြီး၊ ဟားဟားဟား၊ ရှင်
ဘာသာရှင် နှာခေါင်းနှိုက်တာတောင် တော်တော်ရွံစရာ
ကောင်းတာ၊ ကျွန်မက ဘာလုပ်ပေးရမှာလဲ”

သူမသည် သူ့မျက်နှာကြီးရှုံ့တွနေတာကိုပဲ ထိန်း
ချုပ်မခိုင်ဘဲ ရယ်မောမိသည်။ သူမက အဲဒီလိုရယ်လေ သူက ပို
ဒေါသထွက်လေ၊ ဒေါသထွက်လေ နှာခေါင်းအတွင်းထဲက စူးပြီး
ယားလာလေ၊ ကုတ်လို့မရလေပိုယားလေနှင့် သူသည် ခုတင်ပေါ်
မှာ လက်နှစ်ဖက်ကို ဆန့်တန်းကာ တစ်ကိုယ်လုံး တွန့်လိမ်နေ
တော့သည်။

“မရယ်နဲ့၊ မရယ်နဲ့၊ မင်း ဝဋ်လည်မယ်၊ ငါ သည်းမခံနိုင်
တော့ဘူးကွ”

“နေဦး၊ နေဦး၊ ကျွန်မ ကြိုးစားကြည့်မယ်”

သူမသည် အခန်းထဲမှာ ဟိုဟိုဒီဒီရှာဖွေရင်း ကြက်
တောင်မွေးနှစ်ခုကို ရှာတွေ့လာသည်။

“ဒီမှာ ဒီကြက်တောင်မွေးကို ဟောဒီလို နှာခေါင်းထဲထည့်
ပေးမယ်၊ ဒါဆို သက်သာမလား၊ ပြန်တော့ထုတ်မပေးချင်

ဘူး၊ ရွံတယ်၊ ဝေါ အော့”

သူမက သူ့နှာခေါင်း နှစ်ဖက်စလုံးထဲသို့ ကြက်
တောင်မွေးနှစ်ဖက်စလုံးကို ထိုးထည့်လိုက်ကာ ပြန်ထုတ်မပေးဘဲ
ခုန်ဆွခုန်ဆွလုပ်နေရင်း ရင်ဘတ်ကိုဖိ၍အော့အန်ချင်ဟန်ပြုလေ
သည်။

“တောက်၊ မင်း ငါ့ကို ဘာလုပ်ထားတာလဲကွ၊ ကိုယ်ချင်း
ကို မစာဘူး၊ တောက်၊ ကြက်တောင်မွေးတွေ နှာခေါင်းထဲ
က ထုတ်ပေးစမ်း”

“ထုတ်ပေးဘူး၊ ရှင် စန္ဒာယုန်ကို ထုတ်ခိုင်း”

သူမသည် အခန်းထဲမှ လှစ်ခနဲထွက်ပြေးစဉ် သူ
လည်း ခုတင်ပေါ်မှ ကြိုးထလာကာ သူမနောက်မှ တစ်ဟုန်ထိုး
ပြေးလိုက်လာသည်။ သူ ဘယ်လောက်ဒေါသထွက်နေမလဲဆိုတာ
ကို သူမ တွေးကြည့်ရုံဖြင့်သိနိုင်ပါသည်။ သူ့နှစ်ခေါင်းမှာ ကြက်
တောင်စနှစ်စက တန်းလန်း။

သူမက လှေခါးထစ်တွေဆီမှ တဝန်းဝန်းပြေးဆင်း
လာခဲ့သည်။ သူကလည်း တဝန်းဝန်း ပြေးလိုက်လာလေသည်။

သို့သော် သူ့ရဲ့ကံစာတာသည် ဘယ်လောက်နိမ့်ကျနေသည်မသိ။ လှေခါးတစ်ဝက်လောက်အရောက်တွင် ခြေချော်ပြီး ဒလိမ့်ကောက်ကွေး ပြုတ်ကျလိမ့်ဆင်းလာတော့သည်။

“ဟင် ဟန်နီ၊ ဟန်နီ လိမ့်ကျပြီ၊ လာကြပါဦး၊ အိမ်ကလူတွေ လာကြပါဦး။”

သူမ သူ့ကိုပြေးပွေ့ကာ တစ်အိမ်လုံးရှိလူတွေကို အသံကုန်ဟစ်လျက်အော်ခေါ်လိုက်သည်။ အိမ်ကလူတွေအကုန်ပြေးထွက်လာကြ၏။

သူက သူမ လက်ထဲမှာ သတိလစ်လျက်ရှိပြီ။
“ဆေးရုံအမြန်ပို့မှ ဖြစ်မယ်၊ ဒီတစ်ခါ ခေါင်းကွဲသွားတာ သွေးတွေထွက်နေတယ်”

သူမ အော်လိုက်သည်။ သူ့ကို စားဖိုမှူးကြီးနှင့် ကျန်မိန်းမများက ဝိုင်းချီပွေ့မကွာ ကားပေါ်တင်လိုက်ကြ၏။ ဒံရိုင့်ဘာမောင်ထွေးက အိမ်ပြန်သူမို့ ကားကို သူမကိုယ်တိုင်မောင်းကာ အနီးဆုံးရှိဆေးခန်းကြီးဆီသို့ ထစ်ရိန်ထိုးမောင်းလာခဲ့လေသည်။

ခေါင်းကွဲသွားသည်ကို ချုပ်ပေးပြီး ပတ်တီးစည်း

လိုက်သောအခါ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ပတ်တီးတွေဖြူဖွေးသွားတော့၏။

“ခေါင်းကတော့ ကွဲရုံကွဲသွားတာပါ၊ ဒါပေမယ့် လူနာက သတိလစ်နေတော့ အခြေအနေသိရအောင် ဒီဆေးခန်းမှာပဲ အခန်းပူပြီးနားနေစေချင်ပါတယ်၊ လက်နှစ်ဖက်ကလည်း ကျိုးထားတော့ ဒီမှာ ပိုစိတ်ချရပါတယ်၊ orthosurgeon ကိုလည်း on call ခေါ်လို ရပါတယ်”

ဟု သူ့ခေါင်းကိုချုပ်ပေးသောဆရာဝန်က အကြံပေးသဖြင့် သူမက သူ့ကို ထိုဆေးခန်းကြီးပေါ်မှာပဲ သီးသန့်ခန်းယူကာ တင်ထားပေးဖို့ သဘောတူလိုက်သည်။ ထိုညကတော့ သူပြန်နိုးမလာ။ အိပ်ပျော်နေတာ ဟု ဆရာဝန်ကပြောသဖြင့် သူမအနည်းငယ် စိတ်သက်သာရာရလေသည်။

လူအားလုံးကိုပြန်လွှတ်လိုက်ကာ သူမတစ်ယောက်တည်း သူ့ကိုစောင့်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

တကယ်တော့ သူမ အကျီစားလွန်သွားခြင်းဖြစ်ပါသည်။ သူ့ကို ဆွေ့ဆွေ့ခုန်ဒေါသထွက်စေရုံလောက်သာ ရည်ရွယ်

၂၂ နေ့ လွန်ထားတာ၊ (ဆေးကုသရန်)

ခဲ့သည်။ သူ ဤသို့ထပ်ပြီး ဒဏ်ရာအနာတရရဖို့ မရည်ရွယ်ခဲ့ပါ။

သူ့ကိုစောင့်ရင်း တစ်ဖက်ရှိခူတင်ပေါ်မှာ တက်လှဲရင်း သူမ တကယ်အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်။ မနက်မိုးလင်းတော့ အရင်းနှီးဆုံးသော ဒါရိုက်တာတွေ၊ မင်းသားမင်းသမီးတွေ အလှူ၊ လှူပေးပေးချလာကြလေသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဟယ်၊ သူ တော်တော် ကံနိမ့်နေတယ် ထင်တယ်၊ ယတြာလေးဘာလေးချေမှပဲ”

“လှေခါးပေါ်က လိမ့်ကျတာဆို”

“ဟုတ်တယ်၊ အိပ်မက်မက်ရင်း လမ်းထညှောက်တယ်နဲ့ တူပါတယ်”

သူမကလည်း ပေါက်ကရတွေဖြစ်၏။

ဧည့်သည်တွေရှိနေဆဲမှာ သူ နိုးလာသည်။

“ဟော နိုးလာပြီ၊ နိုးလာပြီ”

သူမကို မြင်တာနှင့် သူ့မျက်လုံးတွေ တလက်လက် တောက်ပဝင်းလက်လာကြသည်။ ကျောက်ပတ်တီးစည်းထားသဖြင့် လက်ချောင်းကလေးတွေသာပေါ်နေသောလက်ဖြင့် လက်ယပ်

ခေါ်သဖြင့် သူမက သူ့နားသို့ တိုးကပ်သွားကာ မျက်နှာကိုကပ်လိုက်ပြီး

“ဟန်နီ ဘာပြောချင်လို့လဲ၊ ပြောလေ”

ဟု မေးလိုက်သည်။ သူမက မပီမသဖြင့်၊ ပြီးတော့ နှစ်ကိုယ်ကြားသာရုံလောက်သော လေသံ သဲ့သဲ့ဖြင့်

“ကွာရှင်းကြမယ်”

ဟု ပြောလေသည်။ ဧည့်သည်အပေါင်းအသင်းတွေက သူ ဘာပြောသလဲဆိုတာ သိချင်ကြသောမျက်လုံးတွေဖြင့် အားလုံးဝိုင်းကြည့်နေကြရာ သူမက ကိုယ်ကို ဖျတ်ခနဲပြန်မတ်လိုက်ပြီး အားလုံးကို အားပါးတရပြုံးပြလိုက်ကာ သူ့စကားကို ဘာသာပြန်ပြလိုက်လေသည်။

“ကွာစေစားမယ် တဲ့”

“ဟာ”

တခြားလူတွေက ပြုံးစိစိတွေဖြစ်ကုန်သည်။

“ကွာစေစားမယ် ဟုတ်လား၊ ကျွန်တော် သွားဝယ်ပေးမယ်”

သူမက လက်ချောင်းကလေးတွေ လှုပ်ပြပြန်လေ

သည်။ သူမက မျက်နှာကလေးကို အကြည့်လင်ဆုံးကလေးပြုံး
ထားလိုက်ရင်း သူ့မျက်နှာနားတွင် နားကိုကပ်ပေးလိုက်ပြန်လေ
သည်။

“အိုဗာအက်တင်တွေလုပ်မနေနဲ့”

သူ့အသံ ခုနကထက် နည်းနည်းပိုကျယ်လာရာ သူ
များတွေကြားသွားမှာကို သူမ စိုးရိမ်သည်ကြားမှပင်

“အိုဗာတင်း မလုပ်နဲ့တဲ့၊ သူက အိုဗာတင်းမှ မကြိုက်တာ”

ဟု သူမက ပြောကာပြုံးလိုက်လေသည်။ သူ မကျေ

မချမ်းနှင့် ခြေထောက်ကိုဆောင်ကာ

“သွား”

ဟု အော်ပြန်သည်။

“ဪ၊ သွားတိုက်ချင်လို့လား ဟန်နီ၊ ရမယ်၊ ရမယ်၊
သည်း တိုက်ပေးမယ်”

သူမက သူ ပါးစပ်ပိတ်သွားအောင် သွားဖွတ်ကံကို
သူ့ပါးစပ်ထဲသို့ ထိုးထည့်ပေးလိုက်ကာ သွားတိုက်ပေးနေလိုက်
သည်။ ခဏကြာတော့ သတင်းမေးသူတွေလည်း ရှုတင်တွေရှိကြ

သေးတာမို့ နှုတ်ဆက်ပြီးပြန်သွားကြလေသည်။

ဆေးရုံအခန်းလေးထဲမှာ သူ့ရယ်၊ သူမရယ်၊ သက်

ကြွဆင်းရယ် သုံးယောက်သာ ကျန်တော့သည်။

“ကွာရှင်းကြမယ်၊ တော်ပြီ၊ တော်လောက်ပြီ၊ ဒီလောက်

အကြင်နာတရားမရှိတဲ့မိန်းမနဲ့ ဆက်မပေါင်းနိုင်တော့ဘူး၊

မနေ့ညက စိတ်အနာဆုံးပဲ၊ ငါ့မှာ ဒဏ်ရာတွေများနေပြီ၊

ဆက်ပြီးသည်းမခံနိုင်တော့ဘူး၊

သက်ကြွ၊ ကိုယ့်ကို အားလုံးစီစဉ်ပေးစမ်း၊ ရှေ့နေ

ငှားဖို့လုပ်”

သူက စိတ်လိုက်မာန်ပါပြောကာ မျက်လုံးတွင်

မျက်ရည်များဝဲနေသည်။ သူမသည် မခံချင်စိတ် မာနဖြင့် ရင်ထဲ

တင်းခနဲဖြစ်သွားကာ ဆေးရုံအခန်းတံခါးကို ချက်ချင်းထပ်တံ၍

လော့(ခံ)ချလိုက်သည်။

“အောင်မယ်၊ ကြီးကျယ်လိုက်တာ၊ ဒီစကားကို ငါကစပြီး

ပြောရမှာ၊ နင်က ဘာဖြစ်လို့ စမပြောရတာလဲ၊ ဘယ်သူက

ရော နင့်ကို ငမ်းငမ်းတက်ပေါင်းချင်နေလို့လဲ၊ လုပ်မနေနဲ့၊

ကွာမယ်၊ ငါကလည်း ကွာချင်ပြီးသား၊ နင်သာ စန္ဒာယုန် ကိုလိုချင်လို့ ငါ့ကို ကွာတာ၊ ငါ မသိဘူးများမှတ်နေလား”
“မဆိုင်တာတွေ လျှောက်ပြောမနေနဲ့.”

“တော်ကြပါတော့၊ တော်ကြပါတော့၊ ဒီနေရာကြီးမှာ ဒီစကားတွေ ပြောလို့မကောင်းဘူး ကိုသိင်္ဂါနဲ့မဲမယ့်၊ နှစ်ယောက်စလုံးက ပြည်သူ့အချစ်တော်တွေဆိုတာလည်း သတိထားပါဦး၊ စိတ်လိုက်မာန်ပါတွေ ပြောမနေကြပါနဲ့ဦး၊ အချိန်ခဏကလေး စောင့်လိုက်ပါ၊ စိတ်တွေလျှော့ထားလိုက်ပါဦး၊ ဒီကိစ္စကို အိမ်ပြန်ရောက်မှ ညှိနှိုင်းကြတာပေါ့၊ ဘာမှ ဆက်မပြောပါနဲ့တော့နော်၊ သက်ကြွေ တောင်းပန်ပါတယ်၊ ဒီသတင်း ပေါက်ကြားသွားလို့ လုံးဝ မကောင်းလို့ပါ”

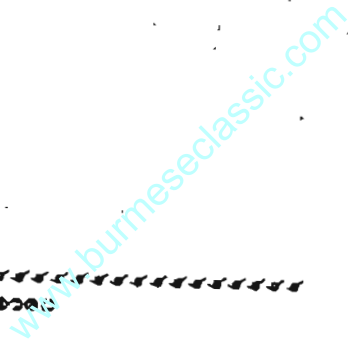
သက်ကြွေက နှစ်ယောက်စလုံးရဲ့ assistant ပီသစွာ ပါးပါးနပ်နပ်၊ ညင်ညင်သာသာဖြင့်ပင် ပြဿနာကိုဖြေရှင်းသွားပါသည်။ သူ့ရော သူမပါ သက်ကြွေစကားကို နာခံကာ ဘာမှ ဆက်မပြောတော့ဘဲ မကျေနပ်ချက်တွေကို မျိုသိပ်ထားလိုက်

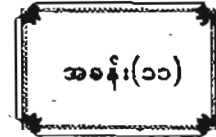
သည်။

မကြာခင် စန္ဒာယုန် ရောက်ချလာလေသည်။ သူမက ရိုက်ကွင်းဆီသို့ စိတ်မပါစွာဖြင့်ပင် ထွက်ခဲ့ရသည်။

တကယ်တော့ သူမတို့ မင်းသား၊ မင်းသမီးတွေရဲ့ ဘဝလောက် ထွက်ပေါက်မရှိတာ၊ အားလပ်ရက်မရှိတာ မရှိတော့။ ရိုက်ရက်တွေက နေ့တိုင်းအဆက်မပြတ်ရှိနေသည်ဖြစ်ရာ သူ့လို ဒဏ်ရာအနာတရ ရမှပင် နားခွင့်ရတော့သည်။ နို့ဖို့ကတော့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာခံစားချက်တွေအားလုံးကို လျစ်လျူရှုကာ မှန်မှန် သရုပ်ဆောင်ရမြဲဖြစ်လေသည်။

ရိုက်ကွင်းမှာ ဒီနေ့လောက် စိတ်မပါတာ မရှိတော့။ မျက်နှာကလေး ကြည်လင်ရွှင်ပျနေရသလောက် ရင်ထဲမှာ မှိုင်းညှို့ဆွေးမြည်ကာ နာကျင်နေလျက်ရှိလေသည်။

အခန်း(၁၁)

ဆေးရုံတွင်တစ်ရက်နားနေခဲ့ပြီးနောက် သူ အိမ်သို့ပြန်လာခဲ့ကာ
နားနေလျက်ရှိသည်။ သူ ရိုက်လက်စကားကိုရပ်ထားရသည်။
ခေါင်းမှာပတ်တီးဖြူဖြူနှင့် လက်နှစ်ဖက်မှာ ကျောက်ပတ်တီးဖြူ
ဖြူနှင့် ချက်ချင်းလူမမာလုံးလုံးဖြစ်သွားသောအခါ စိတ်ဓာတ်ကျ
မှု၊ အလိုမကျမှု၊ ပြဿနာရှာလိုမှု၊ ပေါက်ကွဲလိုမှုတို့ဖြင့် အဆင်
သင့်ဖြစ်လျက်ရှိလေသည်။

သူမသည် ရိုက်ကွင်းတစ်ရက်လောက်ဖျက်ပြီး သူ
နံဘေးမှာ ရှိမနေသင့်ဘူးလား။ ဘယ်အရာက သူ့ပေါက် ပိုအရေး

ကြီးနေသလဲ။ သူသည် သူမ၏ချစ်လှစွာသောခင်ပွန်းယောက်ျား
တစ်ယောက် မဟုတ်ဘူးလား။ ဒါကို ထုတ်ဖော်ဖွင့်ပြောမှ သူမ
သိတာထက် သူမဘာသာအလိုက်တသိဖြင့် သူ့ကို ပြုစုယူယစေ
ချင်သောစိတ်ဆန္ဒသည် သူ့ရင်တွင်းမှာ ပြင်းပြလျှို့ဝှက်စွာကိန်း
အောင်းလျက်ရှိတာကို သူမ ရိပ်မိပုံမရ။

သူမအတွက် သူမ၏ ကျော်ကြားမှု၊ ပြည်သူအ
ပေါင်း၏ ချစ်ခင်စွဲလမ်းခြင်းကိုရယူလိုမှု၊ နာရီနှင့်အမျှသဲ့ယူသလို
ရနေသော ငွေကြေး၊ ထိုအရာများထက် အဖိုးတန်တာ ဘာမှမရှိ။

“ကဲ သက်ကြွေ ကိုယ် ဆေးရုံကဆင်းလာပြီ၊ ယုံကြည်နဲ့
ပြဿနာကို ကိုယ် ဒီနေ့ရှင်းမယ်၊ သူ ပြန်လာတာနဲ့ကို
ရှင်းမယ်။

သူ ဘယ်လောက်ဝတ္တရားကျေသလဲ သက်ကြွေ
အမြင်ပဲ၊ ကိုယ် ဆေးရုံရောက်ရတာ သူ့ကြောင့်၊ ဒါတောင်
သူ ကိုယ့်နားမှာမနေနိုင်ဘူး၊ အခု ကိုယ်ဆေးခန်းကနေ
ဆင်းလာတာကို သူ မသိဘူး၊ သူ ဘာတာဝန်မှ မယူဘူး၊
လူရှေ့သူရှေ့ရောက်ရင်သာ ဟန်နီ ဘာဖြစ်တယ်၊ ညာဖြစ်

တယ်၊ ဗလား ဗလားဗလားနဲ့၊ Lip service ကတော့
ကောင်းတယ်၊ ကိုယ့်ကို သူ့လောက် ဂရုစိုက်တာ၊ အသည်း
ပိုတာမရှိတော့ဘူး။”

“မမယ့် ခမျာလည်း ရိုက်ရက်တွေကပြည့်သိပ်ကျပ်ညပ်နေ
တာ သူ နားချင်တာတောင် မနားရရာပါဘူး ကိုသိင်္ဂါရယ်၊
ပရိသတ်ရဲ့တောင်းဆိုမှု၊ ပရိုဂျူဆာ၊ ဒါရိုက်တာတွေရဲ့လို
လားမှုအခဲရဆုံးမင်းသမီးဖြစ်နေတော့ သူ့ကိုယ်သူ မပိုင်ပါ
ဘူး၊ ကိုသိင်္ဂါ နားလည်ရမှာပေါ့။”

“တော်ပါပြီ၊ နားလည်မှုဆိုတာ ကုန်သွားပြီ၊ ရင်ထဲမှာ ကျန်
ကိုမကျန်တော့ပါဘူး၊ သူကရော ကိုယ့်အပေါ် ဘယ်
လောက်နားလည်ခဲ့လို့လဲ၊ အိပ်ခါနီးတိုင်း ရေမချိုးချင်
လည်းအတင်းချိုးရ၊ ဟောက်သံထွက်လို့ သူက အရင်ဦး
အောင်အိပ်ချင်တာနဲ့၊ ဒီခေါင်းနှိုက်ရင်နှိုက်ပြန်ပြီ၊ ဒူးနုနု
ရင်နုနုပြန်ပြီ၊ နေရာတကာ လိုက်ချုပ်ချယ်လွှမ်းမိုးနေတာ၊
ကိုယ့်အမေတောင် သူ့လောက် ကိုယ့်အပေါ်မချုပ်ချယ်ဘူး။

နေရာတကာ ဘိုကျလိုက်တာလည်း လွန်ရော၊ အ

ရာရာတိုင်းမှာ သူ့စိတ်အလိုဆန္ဒချည်းပဲ”

ဟု ပြောလိုမှမဆုံးသေးခင် သူမကားသည် ပေါ်တီ
ကိုအောက်တွင် ထိုးဆိုက်လာကာ သူမ၏အသံတဆာဆာကို အ
ရင်ဆုံးဦးအောင်ကြားရ၏။ ကောင်မလေးတွေကို တစ်ယောက်တစ်
မျိုးခိုင်းစေနေသောအသံဖြစ်၏။

“မနေဘဲ ငါ့ကို နှိပ်စက်အားလုံးပြင်ဆင်၊ ညောင်းလိုက်တာ
အရမ်းပဲ၊ တစ်ကိုယ်လုံး ကိုင်ရိုက်ထားသလိုပဲ၊ မိအေးက
ရေနွေးကန်ပြင်ပေး၊ ရေအရင်ချိုးမယ်၊ ပြီးရင် နှိပ်မယ်၊
ပြီးမှ ထမင်းစားမယ်၊ ဟန်နီဆီလည်း သွားကြည့်ရဦးမယ်၊
ဟင်၊ ဟန်နီက ပြန်ရောက်နေပြီ၊ ဘယ်အချိန်က
ပြန်ဆင်းလာတာလဲ”

သူ့ကိုမြင်တော့ ဧည့်ခန်းထဲသို့ ကမန်းကတန်းဝင်
လာလေသည်။

“ကွာရှင်းဖို့ကိစ္စ ဒီနေ့ဆွေးနွေးမယ် ယုံကြည်”

“ဪ၊ ဒီတိစ္ဆာအတွက် စောင့်နေကြတာပေါ့လေ၊ ကောင်း

ပြီ၊ ဒီလိုဆို ကျွန်မ အရင်ပြောမယ်”

သူမ၏အမူအရာမှာ ချက်ချင်းပြောင်းလဲသွားကာ

ဆိုဖာပေါ်သို့ ကိုယ်ခန္ဓာကို ဝှန်းခနဲပစ်ချလိုက်သည်။

“မင်းအရင် မပြောနဲ့၊ ငါက ပြောလက်စ၊ ငါ အရင် ပြော
မယ်”

“ကျွန်မ အရင်ပြောမှ ဖြစ်မယ်”

သူမက မျက်လုံးပြူးကာ ပြန်အော်သည်။ သက်
ကြွေက စိတ်ရုပ်ထွေးလာဟန်ဖြင့် ခေါင်းကိုတဖျင်းဖျင်းကုတ်
လျက်ရှိသည်။

“ငါ အရင် ပြောမယ်”

“မလိုဘူး၊ ကျွန်မ အရင်ပြောမယ်၊ ဒီမှာ သက်ကြွေ၊ သင်း
အကြံကို ယုံယုံ မသိဘူးများမှတ်နေလား၊ သူ စန္ဒာယုန်ကို
လိုချင်နေတာ၊ အဲ့ဒါကို မွန်နေတာ၊ ယုံယုံက ဂရုလုံးဝ
မစိုက်ဘူး”

“မင်း တာဝန်မကျေတဲ့ကိစ္စတွေ၊ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်တာ
တွေ၊ အတ္တကြီးတာတွေ၊ ဘိုကျလွန်းတာတွေ”

“ရှင် ညစ်ပတ်တာတွေ၊ ညံ့ဖျင်းတာတွေ၊ ဖျင်းတာတွေ၊

လူပါးဝတာတွေ”

သူ့ရော သူမပါ အလှအယက်အပြိုင်အော်ပြောနေကြခြင်းဖြစ်သည်။ တစ်ယောက်အသံကိုတစ်ယောက်က လွှမ်းမိုးနိုင်အောင် အော်ဟစ်နေရသဖြင့် နှစ်ယောက်စလုံးအသံတွေ လုံးထွေးကာ ဆူညံလျက်ရှိ၏။

“တော်ကြပါတော့၊ ဘယ်သူမှ ဘာမှ မပြောနဲ့ဦး၊ သက်ကြွ ပြောတာ နားထောင်ပေးပါ”

သက်ကြွက သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး၏ အသံတွေကိုဖောက်ကာ အသံကုန်အော်ပစ်လိုက်မှ သူ့ရော သူမပါ ရုတ်တရက် အသံတိတ်သွားတော့သည်။

“ဒီလောက် နာမည်ကြီးတွေဖြစ်ပြီး ကလေးလေးတွေကျနေတာပဲနော်၊ သက်ကြွ စိတ်ညစ်လာပြီ။

သက်ကြွပြောတာကို သေချာနားထောင်ပေးပါ၊ ကဲ ကွာရှင်းကြပြီဆိုပါတော့၊ နောက်ဆက်တွဲပြဿနာတွေက အများကြီးပဲ၊ ပထမဆုံးက ဒီအိမ်ပေါ်က ဘယ်သူဆင်းမှာလဲ”

သူနှင့်သူမသည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်စူး

လက်စွာ အပြိုင်စိုက်ကြည့်လိုက်ကြသည်။ နှစ်ယောက်စလုံးဆီမှ ပြိုင်တူအသံထွက်လာခဲ့ကြ၏။

“သူ ဆင်းပေါ့၊ ဒါ ယုံယုံအိမ်”

“မင်းဆင်းပေါ့၊ ငါ ငွေပြန်အမ်းမယ်”

“ဟာဟာဟ၊ အဲဒီလို ရယ်လိုက်ချင်သေးတယ်၊ ဒီအိမ်ကို ရှာတွေ့တာ ဘယ်သူလဲ၊ ကျွန်မရှင် ကျွန်မ၊ ဒီအိမ်ကြီးကို လိုချင်လွန်းလို့သာ ရှင်နဲ့ကျွန်မ ပေါင်းဖို့ဖြစ်လာတာ၊ ရှင်ကိုသာ ကျွန်မက ငွေပြန်အမ်းမယ်၊ ကဲ၊ ရှင် ဘယ်လောက် လိုချင်သလဲ ပြောစမ်း၊ ရှင်မျက်ခွက်ကို ငွေနဲ့ပေါက်ပြီး ဆင်းခိုင်းမယ်”

နှစ်ယောက်စလုံး၏မျက်လုံးတွေဆီမှ အစိုးအလျှံတွေ တထောင်းထောင်းထလာကြသလို တလက်လက်ပြောင်လာကြသည်။

“အောင်မယ်၊ မင်းကများ ငါ့ကို၊ မင်းလိုများမှတ်လို့လား၊ ငါ့ မမက်ဆုံးက ငွေပဲ နားလည်လား၊ ငါ့မှာရှိတဲ့ ပိုက်ဆံ

တွေနဲ့ မင်းကို ဖို့သတ်ပစ်လို့ရတယ်။ နားလည်လား၊ မင်း နှာခေါင်းတောင်မဖော်နိုင်အောင် မင်းကို ငွေတွေပုံဖြိုးဖိ သတ်ပြမယ်။ ငါ့ကို ငွေစကားလာမပြောနဲ့၊ မင်းချမ်းသာ သလောက် ငါလည်းချမ်းသာတယ်။ မင်းအောင်မြင်ကျော် ကြားသလောက် ငါလည်း အောင်မြင် ကျော်ကြားတယ်။ ဘာကိုမှ ငါ ဂရုမစိုက်ဘူး။

ဒီအိမ်ပေါ်ကနေတော့ ငါ မဆင်းနိုင်ဘူး။ ဒါ ငါ အိမ်ပဲ”

“အို အို၊ ပြောရဲလိုက်တာ၊ ရင်နာလိုက်တာနော်၊ ငါ့ရင်ဘတ် ရယ် နောက်မှာနေစမ်းပါ။ ရင်နာလွန်းလို့၊ ဒါ ငါ့အိမ်ဟဲ့ သိင်္ဂါရရဲ့၊ ငါ ရှာထားတဲ့အိမ်၊ နင်သာ ဆင်းပေး။”

“မင်း ဆင်း။”

“နင် ဆင်း။”

သူတို့နှစ်ယောက် ဒေါသမုန်တိုင်းထန်လာကြပြန် သည်။ ဘယ်လိုမှ ညှိနှိုင်း၍မရနိုင်သော တင်းမာပေါက်ကွဲမှုဆီသို့ ဦးတည်လျက်ရှိကြလေသည်။

“ကဲ ကဲ တော်ကြပါတော့၊ သက်ကြွ ပြောမယ်၊ ကိုသိင်္ဂါ ရော၊ မမယုံပါ သက်ကြွစကားကို သေသေချာချာနား ထောင်ပေးပါ။ သက်ကြွက နှစ်ယောက်စလုံးရဲ့ ကောင်း ကျိုးကိုပဲလိုလားတဲ့ assistant ပါ။

သက်ကြွ ပြောမယ်၊ ဒီနေ့ ပရိသတ်က ကိုသိင်္ဂါ ကိုရော၊ မမယုံကိုပါ အရမ်းချစ်ကြတယ်။ တစ်ယောက်ချင်း ထက် နှစ်ယောက်ပေါင်းကို ပိုချစ်တာ၊ သေသေချာချာစဉ်း စားကြည့်ရင် မမယုံတို့နှစ်ယောက်လက်ထပ်ပြီးမှ အရင် ကထက်အများကြီးပိုအောင်မြင်လာခဲ့ကြတာ၊ ကိုသိင်္ဂါနဲ့ မမယုံကို လိုက်ဖက်လွန်းလို့ သူတို့က စုံတွဲလိုက်ကို ချစ် ကြတာ။

ဥပမာပဲကြည့်၊ ရုပ်ရှင်ကားပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကြော်ငြာတစ် ခုခုပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကိုသိင်္ဂါနဲ့မမယုံ-နှစ်ယောက်ပေါင်းပြီးစုံတွဲ ကြော်ငြာတာနဲ့ တစ်ယောက်ချင်းစီ ရိုက်တာနဲ့ ဘယ်ဟာ ပိုအောင်မြင်သလဲ၊ လူတိုင်း သိတယ်နော်၊ စုံတွဲလိုက်က ပိုအောင်မြင်တယ်၊ ပိုလူကြိုက်များတယ်၊ ပရိဂျူဆာတွေ

ကိုက ပြောတာ၊ ကိုသိင်္ဂါနဲ့ မမယုံဆိုရင် တခြားလူတွေ ထက် ပိုသေချာတယ်၊ ကားတိုင်းပေါက်တယ်၊ လူကြိုက် ကြတယ်၊ အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ အပေးအယူအရမ်းမျှလို့၊ အရမ်းလိုက်ဖက်လို့ပါ။

ခုနေသာ ကွာရှင်းလိုက်ကြမယ်ဆိုရင် ပရိသတ်က ဘယ်လောက် စိတ်ထိခိုက်ကြမလဲ၊ ကိုယ့်ခံစားချက်တစ်ခု တည်းကို ဦးစားမပေးကြပါနဲ့၊ ပရိသတ်ရဲ့စွဲလမ်းငြိတွယ် မှုကိုလည်း တန်ဖိုးထားပေးပါ”

“သက်ကြွေ၊ ကိုယ်ပြောနေတာ ကွာရှင်းဖို့နော်”

သူက ဖျတ်ခနဲ ဝင်ပြောလေသည်။

“ကိုသိင်္ဂါတို့နှစ်ယောက် ကွာရှင်းကြတာကို ပရိသတ်က သိရင် ဘာတွေဖြစ်မလဲ၊ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အပြစ်တင်မယ်၊ အပုပ်ချမယ်ဆိုရင်လည်း ပရိသတ်က မုန်း သွားတာကိုပဲ ခံရမယ်၊ ခုခေတ်ပရိသတ်က မင်းသား မင်း သမီးတွေဆို အနုပညာကိုတင်ချစ်တာမကဘူး၊ လူပုဂ္ဂိုလ် စွဲပါ ရှိကြတာ၊ သူတို့ချစ်နေတဲ့ ဒီနှစ်ယောက်တွဲကြီး ကွဲ

သွားရင် ဘာတွေဖြစ်မလဲ”

“သက်ကြွေ၊ ယုံယုံတို့နှစ်ယောက် ကွာရှင်းတာနဲ့ပဲ ပရိ သတ်က မုန်းမယ်ဆိုတာ လုံးဝအဓိပ္ပါယ် မရှိဘူး၊ ခုခေတ် ပရိသတ်က ဒီလောက်အမြင်မကျဉ်းပါဘူး၊ စိတ်သဘော ချင်းမတိုက်ဆိုင်လို့ ကွဲကြတယ်ပေါ့၊ ဆက်ပြီး မိတ်ဆွေ သူငယ်ချင်းတွေလို ဆက်နေကြမှာပါ လို့ ပြောထားလိုက် ရုံပေါ့၊ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အပုပ်မချကြေး၊ သူ လွန်တာ၊ ကျွန်မမှာအပြစ်မရှိပါဘူးလို့ မပြောကြေးပေါ့”

“ကောင်းပြီ မမယုံ၊ ခုပဲ ညှိလို့ရလို့လား၊ အိမ်ကို တစ် ယောက်နဲ့တစ်ယောက် လုနေတာ ဘယ်လိုအဆုံးသတ်မှာ လဲ၊ အဲဒီကနေ ရန်ဖြစ်ကြတော့မယ်၊ မုန်းရတော့မယ်၊ ရှေ့ နေငှားရ၊ တရားရုံးမှာ စကားပြောရတာတွေ ဖြစ်တော့မယ်၊ မမုန်းဘဲနေမလား၊

ဒီတော့ သက်ကြွေက ကြားကနေ buffer လုပ်ပေး ချင်တယ်၊ သိပ်ကွာရှင်းချင်သပဆိုလည်း နှစ်ဦးသဘော တူသာ တိုးတိုးတိတ်တိတ်ကွာရှင်းထားလိုက်ပါ၊ အပြင်ကို

မပေါက်ကြားပါစေနဲ့၊

အိမ်ကိုလည်း နှစ်ယောက်စလုံးက စုံမက်နေကြ တော့ ဘယ်သူမှ ဆင်းမပေးပါနဲ့၊ နှစ်ယောက်စလုံးပိုင်ကြ တာမို့ နှစ်ယောက်စလုံး ဆက်နေကြပါ။ အိမ်ခန်းတွေ၊ ဧည့် ခန်းတွေ၊ အားကစားခန်းတွေကို share လုပ်ပြီးသုံးပါ၊ ဟန် မပျက်ဆက်နေပေးကြပါ”

“ဟာ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ပြတ်ပြတ်စဲစဲဖြစ်ချင်လို့ ကွာရှင်းပါ တယ်ဆိုမှကွာ၊ သက်ကြွေကည်း ဘယ်လို idea ကြီးလဲ၊ ဘယ်လောက်ထိ ဆက်နေရမှာလဲ”

“အခိုက်အတန့်ကလေးပါပဲ ကိုသိင်္ဂါ၊ ကိုသိင်္ဂါနဲ့ မမယုံတို့ စုံတွဲ ရုပ်ရှင်ကားတစ်ကား ရုံတင်တော့မယ်၊ ‘အစစ်’ ဆိုတဲ့ ကားလေ၊ မှတ်မိသေးလား၊ အရမ်းကောင်းတဲ့ကား၊ နှစ် ယောက်စလုံးကို အဲ့ဒီကားနဲ့ အကယ်ဒမီမှန်းထားကြတယ် လေ”

“အင်း ယုံယုံသိတယ်၊ နှစ်ယောက်စလုံး စကားမပြောတတ် ကြဘူး၊ အဲဒါနေကြတာ၊ မျက်လုံးတွေနဲ့ပဲ လက်ဟန်ခြေဟန်

အမူအရာတွေနဲ့ချည်း တစ်ကားလုံးသရုပ်ဆောင်ခဲ့တာ”

“အင်း ဟုတ်တယ် မမယုံ၊ နှစ်ယောက်စလုံး တစ်ယောက် ကိုတစ်ယောက် သိပ်ချစ်ကြပြီးတော့ သိပ်အနစ်နာခံကြ တာတွေလေ၊ အဲ့ဒီကားရိုက်တုန်းက အခန်းတိုင်း၊ အခန်း တိုင်း နင့်လွန်းလို့ သက်ကြွေ အပါအဝင် ရိုက်ကွင်းတစ် ကွင်းလုံးကလူတွေ ငိုကြရတယ်လေ၊ မှတ်မိတယ်မှလား”

“အဲ့ဒီကားနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

သူ ထိုကားကို မှတ်မိပါသည်။ သူနှင့်သူမ အဲ့ဒီ တုန်းက အပြိုင်သရုပ်ဆောင်ခဲ့ကြတာ။ သူ မှတ်မိသလောက် သူ ရိုက်ခဲ့သမျှကားတွေထဲမှာ အကောင်းဆုံးရုပ်ရှင်ကားတစ်ကားဖြစ် န်။

“အဲ့ဒီကားက အခု ရုံတင်တော့မှာ၊ ၂၀၀၀ပြည့်နှစ်ရဲ့ နောက်ဆုံးကားလည်းဖြစ်တယ်၊ အဲ့ဒီကားက အကယ်ဒမီ စာရင်းမှာ နောက်ဆုံးအပိတ်ကားပေမယ့် ထိပ်ဆုံးက တစ် ပြေးနေတယ်၊

သက်ကြွေပြောချင်တာက အဲ့ဒီကားရုံတင်ပြီး အ

ကယ်ဒမီပေးပွဲအချိန်ထိ ကိုသိင်္ဂါနဲ့ မမယ့်တို့ တရားဝင် လူသိရှင်ကြား မကွာရှင်းစေချင်တာပါ။ အဲဒီအချိန်လေး အထိ သည်းခံပြီး စောင့်ပေးကြပါ။ အဲဒီအချိန်အတော်အတွင်းမှာလည်း နှစ်ယောက်စလုံး အပြန်အလှန်စဉ်းစားဆင်ခြင်စေချင်ပါတယ်။

ပြဿနာတစ်ခုကို ကျေးပူနေတုန်းဆုံးဖြတ်တာထက် အချိန်ယူပြီး သွေးအေးမှ ဆုံးဖြတ်တာက ပိုပြီး အမှားနည်းတယ်လေ။ ဒါကြောင့် သက်ကြွက အချိန်ယူစေချင်တာပါ။

နှစ်ယောက်စလုံး တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်ကာ ငြင်းဖို့ပြင်ဆဲ သက်ကြွက ဦးအောင်

“အဲဒါလေးကိုတော့ မငြင်းပါနဲ့။ သက်ကြွကို အခွင့်အရေး တစ်ခုအနေနဲ့ ကူညီပေးပါ။

အဲဒီအချိန်ရောက်ရင်တော့ ကြိုက်သလိုဆုံးဖြတ်ပါ။ ရပါတယ်။ အဲဒီကားလေးကိုတော့ ပရက်ရှိုးပဲဖြစ်ဖြစ် နှစ်ယောက်အတူကြည့်ပေးကြပါဦး။ နှစ်ယောက်စလုံး အ

ကယ်ဒမီ ရချင်ရမယ်။ ဒါမှမဟုတ် တစ်ယောက်ယောက် ဖို့ရမယ်ဆိုရင်လည်း အဲဒီအချိန်မှာ နှစ်ယောက်တွဲလေး ရှိစေချင်လို့ပါ။”

ဟု တောင်းဆိုသောအခါ နှစ်ယောက်စလုံး ငြိမ်သက်သွားကြသည်။ သူက သက်ကြွ၏စေတနာကို နားလည်သောကြောင့်

“အိုကေ၊ သက်ကြွဘာလို့ အဲဒီလိုတောင်းဆိုတာလည်း ကိုယ် အရင် သိချင်တယ်”

“သက်ကြွ ဖြေပါ့မယ်။ သက်ကြွကိုယ်တိုင်က ကိုသိင်္ဂါနဲ့ မမယ့်တို့ရဲ့ အမာခံပရိသတ်တစ်ယောက်ဖြစ်နေလို့ပါ။ ကိုယ်သိပ်ချစ်တဲ့ အနုပညာစုံတွဲကလေးကို ဟိုးအရင်က တည်းက သဘောတူခဲ့တာပါ။ ကွဲမသွားစေချင်တဲ့ဆန္ဒဟာ သက်ကြွရင်ထဲမှာအပြည့်အသိပ်ရှိတာမို့ တခြားပရိသတ်တွေကလည်း ဒီဆန္ဒမျိုးပဲရှိမယ်ဆိုတာ ကိုယ်ချင်းစားလို့ပါ။ ဒါကြောင့် ပရိသတ်အားလုံး ကိုယ်စား သက်ကြွက တောင်းဆိုပေးတာပါ။”

သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးသည် အနုပညာသမားများ ပီပီ ဘယ်နေရာမှာမဆို ထိရှခံစားလွယ်လွန်းသူများမို့ သက်ကြွ စကားတွေကြောင့် စိတ်နှလုံးပျော့ပျောင်းနူးညံ့စွာ ငြိမ်သက်သွား ကြလေသည်။

သူမက သက်ကြွပခုံးကို ပွေ့ဖက်လိုက်ပြီး

“ကောင်းပြီ သက်ကြွ၊ ယုံယုံ သဘောတူတယ်၊ အစစ်” ကား ရုံတင်တဲ့အထိ ယုံယုံ သည်းခံနိုင်မှုတွေကို ဆွဲဆန့် ထားပေးမယ်၊ ပြီးရင်တော့ ကွာရှင်းမယ်၊ ကွာရှင်းတာက တော့ ကွာရှင်းမှာပဲ၊ အနေနဲ့အမြန်ပဲ ကွာမယ်”

ဟု စတင်ပြီး တင်တင်စီးစီးကလေး ပြောလိုက် သည်။ သူက သူမကို မျက်စောင်းတစ်ချက်ချီကာ

“အခုတော့ နှစ်ဦးသဘောတူ ကွာရှင်းထားကြမယ်၊ တရား ဝင်ကြည့်ဖို့ကတော့ အစစ် ဇာတ်ကားရုံတင်ပြီးချိန်ပေါ့၊ ကိုယ်လည်း သဘောတူပါတယ်၊

ကိုယ် အောက်ထပ်မှာ ပြောင်းနေမယ်၊ မင်းက အ ပေါ်ထပ်မှာ နေ၊ ဧည့်ခန်းနဲ့ အားကစားခန်း၊ JACUZZI

ခန်း၊ ရေကူးကန်တွေကို မျှသုံးခွင့်ရှိတယ်၊ ဒါပေမယ့် တစ် ယောက်ရဲ့အိပ်ခန်းအတွင်း မဝင်မိစေဖို့ တင်းကြပ်စွာ တား မြစ်ထားမယ်၊ မင်းအခန်းလည်း ငါ မဝင်ဘူး၊ ငါ့ အခန်း လည်း မင်း ယောင်ပြီးတော့တောင် မဝင်မိစေနဲ့”

“ဘာလဲ၊ ရှင်က ရှင်အခန်းထဲ တခြားမိန်းမ ခေါ်သွင်းထား ချင်လို့လား”

“မင်းနဲ့ မဆိုင်ဘူး၊ ဝင် မစွက်ဖက်နဲ့၊ ငါ့ဘာသာ ဘာပဲ လုပ်လုပ်၊ လုပ်ချင်တာလုပ်မယ်၊ မင်း မဆိုင်သလို နေ၊ ကဲ သက်ကြွ ကွာရှင်းစာချုပ်တစ်ခု စီစဉ်ပေး၊ မနက်ဖြန် ကွာရှင်းမယ်”

“စိန်လိုက်လေ၊ နင် ဘာလိုချင်လို့ ဒီအချိုးချိုးသလဲဆိုတာ ငါ အသိဆုံးပဲ၊ စန္ဒာယုန်က ကွာရှင်းဖို့ ဖိအားတွေ ပေးနေ တယ်မှလား၊ ငါ သိတယ်၊ သိလား”

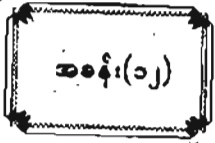
“မဆိုင်တာတွေ ဝင်မပြောနဲ့တော့ လို့ ပြောထားတာပဲနော်၊ တော်လောက်ပြီ၊ ငါ့ရဲ့ လွတ်လပ်မှုတွေကို ငါ ပြန်လိုချင် တယ်၊ ဒါပဲ”

“တော်ပြီ၊ တော်ပြီ၊ ဆက်ပြီး ရန်မဖြစ်ကြနဲ့တော့၊ မနက်
ဖြန် သက်ကြွေ ကွာရှင်းစာချုပ် စီစဉ်ပေးမယ်၊ နှစ်ဦးသ
ဘောတူပဲ တိုးတိုးတိတ်တိတ် ကွာရှင်းတာနော်၊ ဘယ်သူ
မှ မသိစေနဲ့။”

“ဒါပဲ မဟုတ်လား သက်ကြွေ၊ ဒါဆို ယုံယုံ နားတော့မယ်၊
မိအေး၊ ဒီနေ့ကစပြီး စားဖိုမှူးကို ပြောလိုက်၊ ငါ့တစ်
ယောက်စာပဲ ချက်တော့လို့၊ နှစ်ယောက်စာ ချက်ဖို့မလို
တော့ဘူးလို့။”

သူမက တမင်တကာ ကျယ်ကျယ်လွင့်လွင့်ကလေး
အော်ကာ အပေါ်ထပ်သို့ ဘာမထိသောမျက်နှာပေး၊ ဟန်မူယာဖြင့်
တက်သွားလေသည်။ ရင်ထဲမှာတော့ မချီအောင်နာကျင်လျက်ရှိ
သည်။

မနက်ဖြန်ဆို သူနှင့်သူမတို့ တရားဝင်သည်ဖြစ်
စေ၊ တရားမဝင်သည်ဖြစ်စေ၊ ကွာရှင်းပြတ်စဲကြတော့မည်။ ကွာ
ရှင်းကြပြီဆိုကတည်းက စိတ်နှလုံးချင်းလည်း ပြတ်စဲခဲ့ကြပြီ။ သူ
နှင့်ကိုယ် သူစိမ်းနှစ်ယောက် ပြန်ဖြစ်သွားလေပြီ။ ဘယ်တော့မှ
ချစ်သူတွေ ပြန်မဖြစ်နိုင်တော့။ အဲ့ဒါ ဘယ်သူ့အပြစ်နည်း။

နောက်တစ်နေ့တွင် နှစ်ယောက်စလုံး အေးစက်တင်းမာသော မျက်
နှာထားကိုယ်စီဖြင့် ကွာရှင်းစာချုပ် (သက်ကြွေလုပ်လာသော)မှာ
လက်မှတ်ထိုးဖို့ပြင်ဆင်လိုက်ကြပြီး တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်
စေ့စေ့မကြည့်တော့ဘဲ မျက်နှာလွှဲပစ်လိုက်ကြလေသည်။

ကိုယ့်အိပ်ခန်းမှလွဲ၍ ကျန်သောအခန်းများ၊ ပစ္စည်း
အသုံးအဆောင်များကို ဘုံပစ္စည်းအဖြစ် မျှဝေသုံးစွဲကြမည်ဖြစ်
သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်ကွာရှင်းကြတာကို သူတို့နှစ်ယောက်နှင့်
သက်ကြွေကလွဲ၍ ဘယ်သူမှ မသိကြ။ အိမ်ရှိအကောင်မလေးတွေ

၂၅၅ ၁၆ လွန်ထားတာ၊ (ဆေးကုစဉ်)

နှင့် စားဖို့မျိုး၊ ဒီရိုင်ဘာကတော့ ခါတိုင်းလိုပင် သူတို့ ရန်ဖြစ်တုန်း
ခဏ အခန်းခွဲနေကြသည်ဟု ထင်ကြပုံရလေသည်။

ကွာရှင်းကြပုံကိုလည်းကြည့်ပါ။ သူ့မှာ လက်နှစ်

ဖက်လုံးကျောက်ပတ်တီးကြီးနှင့်မို့ လက်မှတ်မထိုးနိုင်တာကို
တောင် တဖွတ်ထိုးကြီး ကွာရှင်းမယ်တကဲကလုပ်နေတာကို သူမ

က ပို၍မခံချင်စိတ်ဖြစ်တာဖြစ်သည်။

“ကွာရှင်းဖို့ လက်လည်းမရှိဘဲနဲ့များ”

သူမက မျက်စောင်းထိုးကာ ခန်းခဲနဲ့ရေရွတ်လျှင်

“ငါ assistant သက်ကြွတစ်ယောက်လုံးရှိတယ်၊ မင်း
စကားမရှည်နဲ့၊ ငါ့လက်မှတ် သူပဲ ထိုးနေကျ၊ သူထိုးတာ

နဲ့ ငါထိုးတာ အတူတူပဲ”

သူက ခပ်မာမာပင်ပြော၏။ သူမ မျက်ခုံးများစွဲ

လိုက်မိသည်။ သူ ဘယ်နှယ်ကြောင့် သူမအပေါ် ဤမျှတင်းမာ

ပြတ်သားသွားပါသနည်း။ အင်မတန်မြန်ဆန်လှသော အပြောင်း

အလဲသည် သူမအတွက်တော့ အကြီးမားဆုံးသော သံသယဖြစ်

သည်။

“ကောင်းပြီ၊ ကောင်းပြီ၊ ကျွန်မက ရှင်ကို သိပ်ဂရုစိုက်မယ်
များမှတ်လို့လား၊ ကျွန်မအတွက် ယောက်ျားမရှားဘူး၊
ကျွန်မမှာ ပိုင်ရှင်မရှိတော့ဘူးဆိုတာနဲ့ လိုချင်သူတွေမှ ပိုင်း
ပိုင်းလည်နေတာပဲ၊ အဲဒါကို နားလည်ထားလိုက်”

သူမက ကွာရှင်းစာချုပ်ကို လက်မှတ်ထိုးနေချိန်
တွင် ခေါင်းကိုမော်ထားပြီး နှုတ်ခမ်းကိုတင်းတင်းစေကာချီထား
လေသည်။ သူ့ကိုယ်စားတော့ သက်ကြွက လက်မှတ်ထိုးပေး၏။

“သက်ကြွ၊ ကိုယ် ဧည့်ခန်းနဲ့ကပ်ရက်အခန်းမှာနေမယ်၊
လိုအပ်တဲ့ပစ္စည်းတွေ ချက်ချင်းဝယ်ထည့်ပေးပါ၊ ပရိဘော
ဂဆိုင်ကို ဖုန်းဆက်လိုက်ရုံနဲ့ သူတို့ လာပြင်ဆင်ပေးလိမ့်
မယ်၊

ဒီလက် ကျောက်ပတ်တီးမဖြေခင်ထိ ကိုယ် အနား
ယူမယ်၊ ရိုက်ရက်တွေ နောက်ဆုတ်ဖို့၊ ပြန်ညှိပေးဖို့ သက်
ကြွဘာသာပဲ စီစဉ်လိုက်တော့”

“စိတ်ချပါ ကိုသိင်္ဂါ၊ သက်ကြွ အားလုံးစီစဉ်ပေးပါမယ်”

သူမက သီချင်းကလေးတညည်းညည်း၊ လေက
လေးတချွန်ချွန်လုပ်ကာ ခါတိုင်းထက်ရွှင်မြူးစွာ အိမ်ထဲတွင်လှုပ်

ရှားသွားလာလေသည်။ အဓိပ္ပါယ်ကတော့ သူနှင့်ကွာရှင်းရသည့် အတွက် သူမမှာ မည်သို့သောခံစားချက်မှမရှိပါဆိုသော အဓိပ္ပါယ် ပင်ဖြစ်၏။ သူ့ကို လုံးဝအရေးမစိုက်၊ ဂရုမစိုက်သောပုံစံမျိုးထားခြင်းသည် သူမ သရုပ်ဆောင်နေခြင်းဖြစ်ကြောင်း သူမ တစ်ယောက်တည်းသာ အသိဆုံးဖြစ်သည်။

သူနှင့် သူမ ကွာရှင်းပြီးနောက်ပိုင်း သူ့ဆီသို့ မှန်မှန်လာလေ့ရှိသော အမှန်ဆုံးဧည့်သည်မှာ စန္ဒာယုန်တည်း။ သက်ကြွက ဒါရိုက်တာတွေ၊ ထုတ်လုပ်သူတွေနှင့် ရိုက်ရက်တွေပြန်ညှိရသောကိစ္စတွေနှင့် ရုပ်ယုက်ခတ်နေချိန်တွင် စန္ဒာယုန်က မှန်မှန်လာကာ သူ့နံဘေးမှာ ဂရုတစိုက်ပြုစုပေးလျက်ရှိသည်မှာ မျက်စိနောက်ဖွယ်အလွန်ကောင်းလှသည်။

သူမ မနက်ဆို ကားရိုက်ထွက်ချိန်တွင်ဆို စန္ဒာယုန်ရောက်လာပြီ။ ညနေပိုင်း သသူမ အိမ်ပြန်လာချိန်ထိ စန္ဒာယုန်မပြန်နိုင်သေး။ တစ်နေ့လုံး သူတို့ ဘာတွေပြောကြပါလိမ့်။ သူမ အံ့သြမဆုံး။

သူမ မြင်ရသလောက်တော့ သူတို့နှစ်ယောက်ဆက်ဆံပုံမှာ အလွန်ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်လှလေသည်။

“စန္ဒာ လက်တွေ့ယားလာပြန်ပြီ၊ ကုတ်ပေးပါဦး၊ ဒီနေရာ ဒီနေရာ၊ အမလေး၊ ယားတယ်၊ တောက်”

“ကုတ်ပေးပါမယ်၊ တွန့်လိမ့်မနေနဲ့လေ”

အဲ့ဒါက ဧည့်ခန်းထဲမှာ ဖြစ်ပျက်နေပုံဖြစ်သည် စန္ဒာယုန်က သူ့လက်ကျောက်ပတ်တီးကိုငံထားသောအတွင်းအစပုံနေရာတွေကို ကုတ်တံကလေးတစ်ချောင်းဖြင့် စိတ်ရှည်လက်ရှည် ကုတ်ပေးလျက်ရှိတာကို သူမ မြင်ရလျှင် စိတ်ထဲအတော်မခံချိမခံသာဖြစ်ရလေသည်။

သူ့မသိအောင် စန္ဒာယုန်နှင့် သူမ နှစ်ယောက်တည်းတွေ့ပြီး အနေအထိုင်ဆင်ခြင်ကြဖို့ သတိပေးခဲ့ဖူးသည်။

“စန္ဒာက အစ်ကို့ကို ကျေးဇူးရှင်တစ်ယောက်အနေနဲ့ ပြုစုခွင့်ကြိုတုန်း၊ ပြုစုပေးနေတာပါ။ စန္ဒာအပေါ်မှာ အစ်ကို့ရဲ့ ကျေးဇူးတွေ အများကြီးရှိတယ်။ စန္ဒာ အခုလောက်ထိ အောင်မြင်လာတာ အစ်ကို တွဲခေါ်ခဲ့လို့ပါ။ စန္ဒာဟဲ့က မောင်နှမတွေလို ရင်းရင်းနှီးနှီးနေကြတာပါ”

ဟု စန္ဒာယုန်က ဖြေရှင်းပြပေးမည့် သူမက မယုံရေးချပင်မယုံချေ။ သူ သူမကို ဇွတ်အတင်းကွာရှင်းခဲ့သည်မှာ စန္ဒာ

ယုန်ပယောဂတွေ အများကြီးပဲပါသည် ဟု သူ့က တစ်ထစ်ချယူ ဆထားခဲ့ပါသည်။ မာနကို ဦးစားပေးရှေ့တန်းတင်ခဲ့လို့သာ ကွာရှင်းဖို့လက်မှတ်ကို လုံးဝ ဂရုမစိုက်သည့်ပုံဖြင့် ထိုးပေးခဲ့တာ။ သူမနှင့်သူ ကွာရှင်းပြီး စန္ဒာယုန်ကို လက်ထပ်လိုက်မှာကိုတော့ သူမ ကြိတ်၍စိုးရိမ်ပူပန်လျက်ရှိသည်။

အခုအချိန်မှာတော့ သက်ကြွေး၏ပယောဂဖြင့် သူနှင့်သူမ ကွာရှင်းထားကြတာကို ဘယ်သူမှ မရိပ်မိကြသေး။ သို့သော် ဒါဟာ အချိန်အတိုင်းအတာတစ်ခုအထိပဲ။ တစ်ချိန်မှာ သူနှင့်သူမ၏ အကွဲအပြဲသည် ဘွားခနဲပင် လူသိရှင်ကြား၊ ဖုံးမရဖိမရ ပေါ်တော့မည်။ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ၊ ထိုနေ့ကို သူမ ရင်မဆိုင်ချင်။

သူနှင့် သူမ ကွာရှင်းလိုက်ခြင်းသည် မခံချင်စိတ်တစ်ခုကလွဲပြီး ဘာအကြောင်းရင်းမှ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်မရှိ။ ဘာမှမဟုတ်သည့် အသေးအဖွဲ့အကြောင်းအရာကလေးတွေ စုစုပုံပြီး ဒီအခြေအနေထိရောက်သွားခဲ့ခြင်းဖြစ်လေသည်။

ဘာမဟုတ်သည့် အသေးအဖွဲ့အကြောင်းကလေးတွေဖြင့် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် သည်းမခံနိုင်ဖြစ်ခဲ့ကာ စိတ်

လိုက်မာန်ပါ ကွဲခဲ့ခြင်း၏ရလဒ်တွင် သူမ၏ဂုဏ်သိက္ခာကို ဆုံးရှုံးလိုက်ရတော့မည်။ လူသိရှင်ကြားကွဲကြလျှင် ဘယ်သူ့အလွန်လို့ လူတွေက သတ်မှတ်ယူဆကြမှာပါလိမ့်။ သူမ ဘာတွေများလွန်လို့လဲ။ သူကရော ဘာတွေလွန်ခဲ့သလဲ။ ဒါဆို ဘာလို့ ကွဲကြတဲ့ အထိဖြစ်ခဲ့ကြသလဲ။ သူမ မတွေးချင်တော့။

သူမတို့နှစ်ယောက် တစ်အိမ်တည်းမှာနေကြရင်း တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အေးစက်စိမ်းကားစွာ ရင်ဆိုင်ဖြတ် သန်းခဲ့သည်မှာ လနှင့်ချီသွားခဲ့လေပြီ။ ထိုရက်များအတွင်း သူမ တို့ တစ်ယောက်မျက်နှာပင် တစ်ယောက်မကြည့်ကြ။ တစ်နေ့လုံး နေလို့ တစ်ကြိမ်ကလေးတောင် ဖျတ်ခနဲပင် မတွေ့လိုက်ရသောနေ့ တွေရှိခဲ့သည်။ မတွေ့အောင်လည်း ရှောင်နေခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုနေ့ကတော့ သူမ ရိုက်ကွင်းမှ စောစောစီးစီး ပြန် ရောက်လာခဲ့သည်။ သူ့ကိုမတွေ့ရ။

“သူ့အခန်းထဲမှာလား၊ စန္ဒာယုန်ရောက်နေသလား။”

သူမက အိမ်တွင်ကျန်ရစ်ခဲ့သော မိအေးကို တိုး တိုးတိတ်တိတ် စုံစမ်းကြည့်သည်။

“လက် ကျောက်ပတ်တီးဖြေဖို့ဆိုပြီး ထွက်သွားတာပဲ။ မမ၊ မစန္ဒာယုန် လာခေါ်သွားတာ”

“အေး အေး ပြီးရော၊ သွားတော့၊ လုပ်စရာရှိတာ သွားလုပ် တော့၊ မနော် ငါနဲ့ နေခဲ့၊ ငါ ပြောစရာရှိတယ်”

အိမ်မှာ ဘယ်သူမှရှိမနေဘူးဆိုသောစိတ်က သူမ ကို တစ်ခုခု ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်လုပ်ဖို့ စေခိုင်းလျက်ရှိသည်။ သူမ သည် သူနှင့်စန္ဒာယုန်ကို မသင်္ကာခဲ့တာကြာပြီ။ သူတို့ ဘာအကြံ အစည်တွေ ရှိနေကြသလဲ။ သူတို့နှစ်ယောက် လက်ထပ်လိုက်လျှင် သူမအတွက် အရှက်ကွဲစရာ၊ ဂုဏ်သိက္ခာဆုံးရှုံးစရာဖြစ်တော့မည်။ ပြီးတော့ သူမစိတ်ထဲမှာ သူက သူမကို အကြောင်းမဲ့စွန့်ပစ်ပြီး နောက်ထပ် မင်းသမီးတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ယူမှာကို အလွန် မခံချင်၊ သဝန်တိုစိတ် ပြင်းထန်လျက်ရှိသည်။

သူနှင့်သူမသာလျှင် အလွန်လိုက်ဖက်၊ အတွဲညီလှ သော ပြည်သူ့အချစ်တော်စုံတွဲကလေးဖြစ်သည်။ သူမကလွဲပြီး သူသည် တခြားဘယ်မိန်းမနှင့်မှ မလိုက်ဖက်ပါ။ ဒါကို သူမ ခေ လိုလို သိနေသည်။

“မမ ဘာပြောမလို့လဲ၊ ပြောလေ”

“အေး အေး၊ သူ မရှိတုန်း၊ ငါ သူ့အခန်းထဲ ဝင်မွှေချင် တယ်၊ သူနဲ့ စန္ဒာယုန် ဘယ်အခြေအနေထိ ရှိနေပြီလဲဆို တာ ငါသိချင်တယ်။

အဲ့ဒီတော့၊ မနော် နင်က ဒီအခန်းဝကနေ စောင့် ကြည့်နေ၊ သူ ပြန်လာတာနဲ့ ငါ့ကို အချက်ပေး ကြားလား၊ သတိဝီရိယနဲ့စောင့်နော်၊ ကြားလား”

“စိတ်ချ၊ စိတ်ချ မမ”

သူမသည် မနော်ကို အစောင့်ချကာ သူ့အခန်းထဲ သို့ စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ဝင်ခဲ့လေသည်။ သူ့အိပ်ရာခင်းနှင့် ခေါင်းအုံး များကို နှာခေါင်းတရှုံ့ရှုံ့ဖြင့် နမ်းကြည့်သည်။ အလွတ်ရနေသော သူ့အနံ့အပြင် စန္ဒာယုန်ဆီကရလေ့ရှိသော RED DOOR ရေမွှေး နံ့ရနံ့နံ့ဖြင့် အနံ့ခံကြည့်ခြင်းဖြစ်သည်။ အဲ့ဒါအပြင် သူ့အင်္ကျီ များမှာ နှုတ်ခမ်းနီတွေဘာတွေများ စွန်းပေခြင်းရှိမရှိ ရှာဖွေကြည့် သည်။

ပြီးတော့ သူတို့ တိတ်တဆိတ်များကြိတ်ပြီး လက် မှတ်ထိုးထားကြသော လက်ထပ်စာချုပ်တွေဘာတွေများ မတော် တဆရှာတွေ့လေမလား ဟု ဟိုဟိုဒီဒီ လိုက်ရှာဖွေကြည့်သည်။

ဘီရိုတွေဖွင့်၍ရှာကြည့်သည်။ တခြားမိန်းမအသုံးအဆောင်ပစ္စည်း တွေ ဘာတွေများတွေ့နိုင်မလဲ။ တခြားမသင်္ကာစရာ သက်သေ တစ်ခုခု ဘာများရှာတွေ့နိုင်မလဲ ဟု သူမ စစ်စစ်ပေါက်ပေါက် လိုက်၍ရှာသည်။ ဘာမှ မတွေ့။

ဘယ်လောက်ကြာအောင် သူမအရှာအဖွေထဲ ဈာန် ဝင်နစ်မြုပ်နေသည်မသိ။ အခန်းထဲသို့ မနော် အပြေးအလွှားဝင် လာကာ

“ဒုက္ခပဲ မမ ရေ၊ ကိုယ်ကျိုးတော့နည်းပြီ၊ အိမ်ကိုပြန် ရောက်လာပြီ၊ ကားသံတောင် မကြားလိုက်မိဘူး၊ အခု ဧည့် ခန်းထဲရောက်နေပြီ၊ မစန္ဒာရောပဲ၊ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ၊ အခုမှထွက်လို့ မမိတော့ဘူး၊ ပုန်း ပုန်း၊ ပုန်းမှ ဖြစ်တော့ မယ်”

ဟု ပြူးပြူးပျာပျာပြောလေသည်။

“တောက်၊ မနော်တို့ လုပ်ချလိုက်ပြီ၊ အိမ်တံခါးကို ဘယ် သူဖွင့်ပေးတာလဲ”

“အစ်ကို့မှာ သေဒုရီသားပဲ မမကလည်း၊ သူ့ဘာသာသူ ဖွင့်ဝင်လာတာ၊ ကျွန်မ မကြားလိုက်မိဘူး၊ ဧည့်ခန်းထဲ

သူတို့ရောက်လာမှ ကျွန်မကို သူတို့မမြင်နိုင်ခင် အခန်းထဲ
ဝင်ပြေးလာခဲ့တာ”

“သောက်ကျိုးနည်းပြီ၊ သောက်ကျိုးနည်းပြီ၊ သူ မရှိတုန်း
သူ့အခန်းထဲ ငါဝင်တာသာ သူသိသွားလို့ကတော့ သူ့ပါး
စပ်ထဲ ငါတော့ ရစရာရှိတော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

သူမ ဆွေ့ဆွေ့ ခုန်၍နေဆဲ။ တံခါးကို အပြင်မှ
လှည့်ဖွင့်သည့်ဟန် လက်ကိုင်ဖုလည်လာတာမို့ သူမ ရှည်ရှည်
ဝေးဝေး စဉ်းစားမနေအားတော့ဘဲ မနော်လက်ကို ကသုတ်ကရက်
ဆွဲကာ ရေချိုးခန်းထဲသို့ ဖျတ်ခနဲဝင်လာခဲ့လေသည်။

ရေချိုးကြော့လှေထဲတွင် နှစ်ယောက်သား ငုတ်တုတ်
ကလေးတွေ ဝင်ထိုင်၍ပုန်းနေကြကာ ကန့်လန့်ကာကို ကြော့လှေ
ပတ်လည်လှအောင် ဆွဲကာထားလိုက်၏။ မတော်တဆ သူ ရေချိုး
ခန်းထဲဝင်လာရင်တောင် သူမတို့ကို ရုတ်တရက်မတွေ့နိုင်။

ထိုအချိန်မှာ သူမတို့ ကံဆိုးလှစွာပင် ရေချိုးခန်း
တံခါး ဖွင့်သံကိုကြားရ၏။ နှစ်ယောက်စလုံး မျက်လုံးတော့ပြူးကာ
ရင်တမမဖြစ်ဆဲ သူက ကမုတ်ပေါ်သို့ ဝင်ထိုင်လိုက်သောလှုပ်ရှား
မှုကို ကြားရ၏။

ထိုခဏတွင် ဘွတ်ခနဲအသံတွေ၊ ဗလုံးဗလွမ်းအသံ
တွေ၊ ရထားဥသြမှုတ်သလို အသံ ရှည်ရှည်တွေနှင့်အတူ အင်မတန်
အော်ဂလီဆန်ဖွယ်ကောင်းလှသော အနံ့အသက်ဆိုးဆိုးတွေကို
သူမ နှလုံးနာစက်ဆုပ်ဖွယ် ခံစားလိုက်ရသည်။ နှာခေါင်းကို လက်
မ၊ လက်ညှိုးဖြင့် အတင်းဖိညှပ်ထားရသည့်ကြားမှပင် အော့နှလုံး
နာကာ အန်ချင်စိတ်ပေါက်လျက်ရှိသည်။

သူ ဤမျှညစ်ပတ်မှန်း အခုမှပင် နီးနီးကပ်ကပ်ခံ
စားရခြင်းဖြစ်လေသည်။ နှာခေါင်းပိတ်ထားရတာကြောတော့လည်း
အသက်ရှူရကျပ်လာ၏။ မျက်နှာတွေရှုံ့မဲ့ရှုံ့လိမ်ကာ ကိုယ်ခံနှာ
များမှာ အတော်ကြီးတွန့်လိမ်ကွေးကောက်လျက်ရှိသည်။ သေချင်
စော်တောင်နံတယ်ဆိုတာ ဒါပဲနေမှာပဲ။

အတော်လေးကြာအောင် သူ့ရဲ့ဝဋ်ဆင်းရဲကို ကြိတ်
မိုတ်ခံစားလိုက်ကြရသည်။ သူက အားပါးထရ ဆူညံကျယ်လောင်
စွာ ထုတ်သောက်စွဲပြီးမှ ရေချိုးခန်းထဲမှ ထွက်သွားလေသည်။

“ဟင်၊ လက်လည်း ပြန်မဆေးဘူး”
ဝေါ့ခနဲ အသံမထွက်အောင် အန်ရသဖြင့် သူမ
မျက်လုံးအိမ်ထဲမှာ မျက်ရည်တွေပြည့်ဝိုင်းနေ၏။

“မနော်၊ သွားချောင်းဦး၊ သွား၊ သူ့ အပြင်ထွက်သွားပြီလား ဆိုတာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

မနော် အသာလေးချောင်းကြည့်ပြီးနောက်

“မမ အခန်းထဲကတော့ ထွက်သွားပြီ၊ ထွက်လို့ရပြီ၊ ဧည့်ခန်းမှာ ရှိမရှိ ချောင်းကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

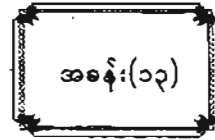
အခန်းတံခါးဆီမှ အပြင်ဧည့်ခန်းဘက်သို့ ချောင်းကြည့်လျက်ရှိသည်။

“မမ၊ အစ်ကို သွားပြီ၊ မစန္ဒာယုန်နဲ့ အပြင်ပြန်ထွက်သွားပြီ၊ ကြည့်ရတာ အိမ်ပြန်လာပြီး ဒီကိစ္စလာလုပ်တာထင်တယ်၊ အမလေး နံလိုက်တာ၊ ဟီးဟီး”

သူမသည် အခန်းထဲမှ တစ်ဟုန်ထိုးပြေးထွက်ကာ တဝေါ့ဝေါ့ အန်၍မဆုံးတော့ချေ။

“အမလေး၊ Spa သွားမှဖြစ်မယ်၊ ကိုယ်ခန္ဓာတစ်ခုလုံးကို အမွှေးနံ့သာတွေနဲ့ ပြန်ပေါင်းပစ်မယ်၊ ရွံလိုက်တာ၊ ရွံလိုက်တာ”

သူမက ဆွေ့ဆွေ့ ခုန်လျက်ရှိလေသည်။

ထိုနေ့က 'အစစ်' ဇာတ်ကား ပရက်ရှိုးပြသောနေ့ဖြစ်လေသည်။ သူမ ရင်ထဲမိုလျက်ရှိ၏။ ခါတိုင်းနေ့တွေထက် ပိုလှအောင် အလှပြင်နေခဲ့ကာ လူသူပရိသတ်အလယ်တွင် သူနှင့်ယှဉ်တွဲလျက် နောက်ဆုံးအကြိမ်အဖြစ် သရုပ်ဆောင်ရဦးမည်။ ရင်ဖိုခြင်းနှင့် တစ်ပြိုင်နက်တည်းတွင် အပြီးအပိုင် စွန့်လွှတ်ဆုံးရှုံးရတော့မည့် အရေးကို ကြိတ်၍ဝမ်းနည်းခြင်းလည်းဖြစ်မိ၏။

သူမသည် ပိုးသားပျော့ပျော့ရှုပ်အင်္ကျီအဖြူရောင်နှင့် ပိုးသားဘောင်းဘီမိုးပြာရောင်ပျော့ပျော့ကလေးကို တွဲဖက်၍ဝတ်ဆင်ကာ ဆံပင်ရှည်များကို ဒီအတိုင်းဖားလျားလွှတ်လပ်စွာချထား

လိုက်သည်။

လှေခါးပေါ်မှ သူမ ဆင်းလာချိန်တွင် အောက်ထပ် ရှိ သူ့အခန်းထဲမှ ထွက်လာသော သူနှင့် တည့်တည့်ရင်ဆိုင်တိုးမိ သည်။ အံ့ဩစရာကောင်းသည်မှာ သူ့က ပိုးသားရှုပ်မိုးပြာဖျော့ ဖျော့ကို ဘောင်းဘီအဖြူနှင့် တွဲဖက်ဝတ်ဆင်ထားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

နှစ်ယောက်စလုံး၏ assistant ဖြစ်သော သက်ကြွေ က သူနှင့်သူမကို တစ်လှည့်စီကြည့်ကာ မသိမသာပြုံးလေသည်။

“ကားတစ်စီးစီသွားတာထက် တစ်စီးတည်းသွားတာ ပို ကောင်းလိမ့်မယ်ထင်တယ်”

သက်ကြွေက ပြောလျှင် သူမက

“ယုံယုံကားနဲ့ သွားမယ်”

ဟု စတင်၍ ပြောလိုက်သည်။ သူက သူမကို မကြည့်ဘဲ

“သက်ကြွေ၊ ကိုယ် သူများကားမစီးချင်ဘူး၊ ကိုယ့်ကားပဲ ကိုယ်စီးမယ်”

ဟု သံပြတ်ဖြင့်ပြော၏။

“အောင်မှာ၊ တင်းမာနေလိုက်တာ၊ သွားပေါ့၊ ဘယ်သူက ရော့ ရှင့်ကားကို လိုက်စီးမှာလဲ၊ အမလေး၊ မာနတွေက

ထောင်လွှားနေလိုက်တာ”

“မဟုတ်သေးပါဘူး၊ အဲဒီလို မလုပ်ကြနဲ့လေ၊ နှစ်ယောက် အတူတူ ချစ်ချစ်ခင်ခင်နဲ့ လက်ချင်းတွဲပြီး သွားစေချင် တယ်၊ ပရီသတ်တွေက ‘အစစ်’ ကားကို သိပ်စိတ်ဝင်စား နေကြတာ၊ ဒီနေ့ဆို အများကြီးလာစောင့်နေကြမှာလေ၊ ဒီ လို မျက်နှာပုပ်ကြီးတွေနဲ့ လုပ်နေလို့ ဘယ်လိုလုပ်ကောင်း နိုင်မှာလဲ”

“သက်ကြွေ၊ အပိုတွေ ကြိုးစားမနေနဲ့တော့၊ ကားနှစ်စီး ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ထိုးရပ်ပြီး အတူတူဝင်လို့ရတယ်၊ ဒါပဲ”

“ကဲ ကဲ ပြီးရော၊ ရှေ့ဆင့် နောက်ဆင့်သာ ထွက်ကြတော့၊ ကားပေါ်ကဆင်းရင် လက်တွဲပြီး ချစ်ချစ်ခင်ခင် ပြုံးပြုံးရွှင် ရွှင်ကလေး နေပေးပါနော်၊ ပလီ(စ်) တောင်းပန်ပါတယ်”

သက်ကြွေခမျာ ကြားကနေ သနားစရာပင် ကောင်း သေးတော့လေသည်။

ဒီလိုနှင့် သူမတို့နှစ်ယောက်၏ကားနှစ်စီးသည် ခြံ ထဲမှနေ၍ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

သမ္မတရုံရောက်တော့ ထင်သည့်အတိုင်းပင် ပရီ သတ်က ကြိတ်ကြိတ်တိုးပင် စောင့်ကြိုနေကြပြီ။ ပရက်ရှိုးပြုပြီး

တာနှင့် ရုံတင်တော့မှာမို့ ဆယ်နာရီခွဲပဲအတွက် မနက်အစောကြီးကတည်းကပင် လာစောင့်နေကြသည်မှာ လက်မှတ်အတွက် မဟုတ်ဘဲ သူနှင့်သူမတို့စုံတွဲကို ကြည့်ချင်၍ ရောက်နှင့်နေကြခြင်းဖြစ်လေသည်။

အံ့ဩစရာကောင်းလှစွာပင် 'အစစ်' ဇာတ်ကား၏ အောင်မြင်မှုမှာ တစ်ပတ်စာအတွက် ကြိုတင်လက်မှတ်များကုန်သွားခဲ့ပြီဖြစ်ကြောင်း သူမတို့ရောက်ရောက်ချင်းပင် ပရိဂျူဆာကဝမ်းသာအားရ သတင်းပေးလေသည်။

ကားနှစ်စင်း ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ရပ်လိုက်ကာ ကားပေါ်ကဆင်းတာနှင့် သူနှင့်သူမသည် တစ်ယောက်လက်တစ်ယောက်တွဲထားလိုက်ကြပြီး မျက်နှာနှစ်ခုစလုံးမှာ အပြုံးတွေ ဝင်းပသီးပွင့်လာလေသည်။ ပရိသတ်က သူမတို့နှစ်ယောက်ဆီသို့ စုပြုံတိုးဝေ့ဝင်ကာ ဝိုင်းအံ့လာကြ၏။

ပရိသတ်အားလုံးကို သူနှင့်သူမက တရင်းတနှီးပင် လိုက်လိုက်လှဲလှဲ ချစ်ခင်စွာ နှုတ်ဆက်ကြသည်မှာ သူနှင့်သူမတို့အကြားတွင် အေးစက်စိမ်းကားမှုကြီး ရှိနေတယ်ဆိုတာကို ယောင်လို့တောင် ရိပ်မိနိုင်မှာမဟုတ်။

“မမယ့်၊ အရမ်းချစ်စရာကောင်းသားပဲ”

“အရမ်းလိုက်တာပဲ” ဆိုသောအသံတွေ ဆူညံနေသည်။ သူနှင့်သူမသည် တစ်ယောက်လက်တစ်ယောက် တင်းအောင်ဆုပ်လှုပ်ကြသလို ကျန်တစ်ဖက်ကလည်း ပရိသတ်ကို လက်ဝှေ့ယမ်းပြနှုတ်ဆက်ကြသည်။

သမ္မတရုံပေါ်သို့တက်သော လှေခါးများကို နင်းဖြတ်တက်ခဲ့ကြစဉ်မှာလည်း သူနှင့်သူမ လက်တွဲမဖြုတ်ကြ။ ဝိုင်းအံ့ကြည့်နေကြသောလူတိုင်း၏ မျက်လုံးများစွာသည် သူနှင့်သူမ၏မျက်နှာအမူအရာ၊ ပြုမူလှုပ်ရှားပုံ အစစအရာရာတိုင်းအပေါ် ချစ်ခင်မြတ်နိုးမှုအပြည့်ဖြင့် အသေးစိတ် အလွတ်ကျက်သလို ကြည့်နေကြသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ရုံထဲသို့ ဝင်လာကြတော့မှပင် လက်တွဲဖြုတ်ကြတော့ကာ ကိုယ့်ထိုင်ခုံအသီးသီးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ကြ၏။ ခုံချင်းကား သူနှင့်သူမ ကပ်ရက်ဖြစ်သည်။

မကြာခင်တွင် 'အစစ်' ရုပ်ရှင် စ၍ပြတော့သည်။ ဇာတ်လမ်းကလေးက မေတ္တာအစစ်အကြောင်း ရိုက်ပြထားသော ရင်နှင့်ဖွယ်ဇာတ်လမ်းကလေးဖြစ်သောကြောင့် တစ်ရုံလုံး အပ်ကျသံမကြားရလောက်အောင်ပင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်ကာ လူတိုင်း၏မျက်ရည်ကို သိမ်မွေ့လှပစွာဆွဲခေါ်သွားသော ဇာတ်လမ်းက

လေးဖြစ်သည်။

သူ့ရော သူမပါ ဇာတ်လမ်းထဲတွင် အာရုံစူးစိုက်နှစ်မြုပ်စွာ အသက်ပင်မရှူမိသလောက် ဇာတ်လမ်းထဲမျောပါလျက် ရှိကြသည်။

ဇာတ်လမ်းထဲမှာ သူ့ရော သူမပါ စကားမပြောနိုင်ကြသော အ,အများအဖြစ် သရုပ်ဆောင်ရသည်။ ထိုကားရိုက်ဖို့အတွက် ဆွဲအနားကြားသင်တန်းကျောင်းမှ ဆရာတစ်ယောက်ကို အကူအညီတောင်းကာ လက်ဟန်ခြေဟန်အမူအရာများဖြင့် သူတို့လှေကျင့်သင်ကြားခဲ့ကြရတုန်းက အလွန်စိတ်ဝင်စားဖွယ်၊ ပျော်စရာကောင်းခဲ့ကြသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် ထိုကျောင်းမှာ စတွေ့ခဲ့ကြပြီ။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် စုံမက်မြတ်နိုးခဲ့ကြသည်။ သူမက မွေးကတည်းက စကားမပြောတတ်ခဲ့တာဖြစ်ပြီး၊ သူကတော့ ကလေးငယ်ဘဝမှာ သူ့မိဘနှစ်ပါးကို ဓားပြများက သတ်ခဲ့တာကို မျက်မြင် မြင်တွေ့ခဲ့ရပြီး အလန့်လွန်ကာ ရှော့(ခံ)ရသွားခဲ့ပြီး စကားမပြောနိုင်တော့တာဖြစ်၏။

ချစ်သူတွေဖြစ်သွားခဲ့ပြီးချိန်မှာ သူနှင့်သူမသည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အလွန်နှင့်ညှာအလိုက်သိတတ်ခဲ့ကြ

၏။ သူ့အတွက်ဆို သူမက ဘာမဆိုဖြည့်ဆည်းပေးခဲ့သလို သူကလည်း သူမအတွက် အစစအရာရာတွင် ညှာတာနားလည်ပေးခဲ့ကြသော ပြကွက်တွေသည် ချစ်စဖွယ်၊ သနားစဖွယ်ဖြစ်အောင် သူတို့နှစ်ယောက် အပေးအယူမျှစွာ သရုပ်ဆောင်သွားခဲ့ကြသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် စိတ်ချင်းအလွန်နီးစပ်ဆက်သွယ်ကာ တစ်ယောက် ဘာလိုချင်တယ်ဆိုတာကို ကျန်တစ်ယောက်က အလိုလို သိနေခဲ့ကြသည်။

ထို့နောက် သူနှင့်သူမသည် လက်ထပ်ကြဖို့ အသီးသီးငွေရှာကာ ငွေစုကြသည်။ သူက ရသမျှအလုပ်ပေါင်းစုံကိုရှာကြလုပ်ကာ ရသမျှငွေကို သူမထံသို့အပ်သည်။ ရှေ့ရေးတွေကို လက်ဟန်ခြေဟန်များဖြင့်ပြောပြကြကာ ရယ်မောပျော်ရွှင်ခဲ့ကြ၏။ သူတို့ပြောသည့်စကား၏အဓိပ္ပါယ်များကို အောက်ခြေတွင် စာတမ်းထိုးပေးပါသည်။

နှစ်ယောက်သားဆုံလျှင် သူမ စုထားသော ပိုက်ဆံကလေးများကို ရေတွက်ကြည့်ကြကာ ပျော်ရွှင်မဆုံးဖြစ်ကြသည်။ သူက သူမကို ဘာအလုပ်မှမလုပ်ဖို့ ပြောထားသော်လည်း သူမက မနေတတ်။ ပိုက်ဆံမြန်မြန်ပြည့်အောင် သူမကလည်း တစ်ဖက်တစ်လမ်းမှ သူ မသိအောင် အလုပ်တွေကြိုက်လုပ်ရင်း ပိုက်ဆံစု

တိတ်တိတ်ကြိတ်ပြီး တိုင်ပင်လေသည်။ ထိုအမျိုးသမီးက

“ငွေတွေအများကြီး တစ်ခါတည်းရနိုင်တဲ့အလုပ် လုပ်မလား”

ဟု လက်ဟန်ဖြင့်ပင် မြှူဆွယ်ဖြားယောင်းခဲ့သည်။

သူမက သူမ ချစ်သူနှင့်လက်ထပ်ဖို့ ငွေအရမ်းလိုကြောင်းပြောပြသည်။

သူမကို အလွန်သဘောကျနေသော ခပ်ဆိုးဆိုး သူဌေးသားတစ်ယောက်ရှိနေရာ ထိုလူက သူမကိုရအောင်ကြိုနိုင်လျှင် ပိုက်ဆံလိုချင်သလောက်ပေးမည် ဟု ထိုအမျိုးသမီးနှင့် အပေးအယူလုပ်ထားခဲ့သည်။ အဲ့ဒါကို မသိရှာသော သူမက ဘာအလုပ်မှန်းသေချာမသိသော်လည်း အိမ်နီးချင်းမိန်းမကို ယုံကြည်ပြီး အလုပ်လုပ်ဖို့ သဘောတူညီလိုက်၏။

အလုပ်မစခင်မှာပင် သူမလက်ထဲသို့ ငွေနှစ်ရာတန် အုပ်တွေရောက်လာလေရာ သူမက တအံ့တဩ ပျော်ရွှင်နေခဲ့ပြီ။

“ဘာအလုပ်မို့ ဒီလောက်တောင် ပိုက်ဆံတွေအများကြီး ရရတာလဲ”

ဟု မေးကြည့်သည်။

“သူဌေးနဲ့တွေ့မှ သိရမယ်၊ သူဌေးအိမ်လိုက်ခဲ့”

ဟု မိန်းမက သူမကို သူဌေးအိမ်သို့ ခေါ်သွားခဲ့လေသည်။ သူမကို တစ်ယောက်တည်းထားခဲ့ကာ ထိုမိန်းမ ပြန်သွားတော့မှပင် သူမသည် အဖြစ်မှန်ကို နားလည်သဘောပေါက်သွားတော့လေသည်။ သူဌေးက သူမကို အပေါ်ထပ်အခန်းတစ်ခုဆီသို့ ခေါ်သွားခဲ့ပြီး သူမကို သိမ်းပိုက်ဖို့ အတင်းအဓမ္မကြိစည်တော့ရာ သူမသည် အစွမ်းကုန် ရုန်းကန်ထွက်ပြေးဖို့ကြိုးစားသည်။ ခန်းမတံခါးကိုပိတ်ထားသဖြင့် သူမသည် ဝရန်တာဖက်သို့ ထွက်ပြေး၏။ သူဌေးက ဝရန်တာသို့ လိုက်လာကာ သူမကို ဇွတ်အတင်း ဆွဲခေါ်လျက်ရှိသည်။

ဖြစ်ချင်တော့ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပင် သူမတို့ တိုက်၏ မျက်နှာချင်းဆိုင်တိုက်ကို သူမချစ်သူ သူမက ဆေးသုတ်ပေးနေခဲ့တာဖြစ်သည်။ သူမ၏အော်သံဟစ်သံ ဂူးဂူးဝါးဝါးကို သူကြားရသလိုလိုရှိသဖြင့် ဘေးဘီဝဲယာသို့ လိုက်၍ရှာဖွေကြည့်သည်။ ထိုရပ်ကွက်က ဆိတ်ငြိမ်ရပ်ကွက်မို့ ကိုယ့်ခြံတွင်းမှာ ဘာဖြစ်နေသည်ဆိုတာကို တခြားခြံတွေဆီက သိခွင့်ရသည်မဟုတ်။ သူတောင် တိုက်ဆေးသုတ်သောအလုပ်ရသောကြောင့်သာ ထိုရပ်ကွက်သို့ ရောက်ဖူးခြင်းဖြစ်၏။

အသံကို အယောင်ယောင်အမှားမှား ကြားရသည်လို့ ထင်မှတ်နေသည်။ သူမနှင့် ထိုသူဌေးရပ်ကွက်မှာ မည်သို့မျှအပ်စပ်ခြင်းမရှိ။

သို့သော် သူမ၏ အူးအူးအားအားအော်သံက ပို၍ ကျယ်လောင်စူးရှလာခဲ့သည်။ သူက ဝါးလုံးတန်းများဖြင့် ဆင်ထားသောငြိမ်းပေါ်မှနေ၍ ဟိုဟိုဒီဒီ လိုက်ရှာပြန်လေသည်။

နောက်ဆုံးခန်းသည် ရင်နှင့်ဖွယ် စိတ်နှလုံးကြော့ဖွယ်အကောင်းဆုံးဖြစ်ပါသည်။ သူက သူမကို ဖြစ်သွားပြီဖြစ်သည်။ မျက်နှာချင်းဆိုင်ရှိ တိုက်ဝံရန်တာလက်ရန်းပေါ်တွင်ရပ်၍ ကူပါ၊ ကယ်ပါ အော်နေသော သူမကို သူ တွေ့လိုက်ရသည်။

သူ သူမအတွက် အလွန်စိုးရိမ်ပူပန်သွားကာ သူမကို လှမ်း၍ခေါ်သည်။ သို့သော် သူ့စကားသံမှာလည်း ပီပီသသမထွက်။ တအူးအူးတအဲအဲနှင့် ဗလုံးဗထွေးသာ။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ဘုန်ရရင်ထူပူနေခဲ့သည်။ သူ့ချစ်သူ နာမည်ကို စိုးရိမ်တကြီးအော်ခေါ်နေမိသည်။ ငြိမ်းစင်ပေါ်မှ ရုတ်တရက် ပြန်ဆင်း၍မရ၊ သူ့ခူးတွေ ကုန်ရင်နေလေသည်။

သူမ အန္တရာယ်တွေ့ပြီဆိုတာကို သူ ချက်ချင်းသဘောပေါက်သွားကာ ငြိမ်းပေါ်မှ ကမန်းကတမ်းပြန်ဆင်းဖို့ကြိုးစားရင်း သူမ တစ်ခုခုမလုပ်မီအောင် အော်ဟစ်နေသော သူ့ သရုပ်

ဆောင်ခန်းမှာ ရင်နှင့်ဆိုကျပ်ဖွယ်ကောင်းလွန်းလှသောကြောင့် သူမသည် နံဘေးမှာ ငြိမ်သက်စွာကြည့်နေသော သူ့လက်တစ်ဖက်ဆီသို့ သူမ၏လက်တစ်ဖက် အလိုလိုရောက်သွားကာ ဆုပ်ကိုင်လိုက်မိသည်။ ရုပ်ရှင်ရုံတစ်ရုံလုံး အသံစိုးစဉ်းမျှမကြားရတော့။ အားလုံး အသက်ပင်ရှူကြရဲ့လားမသိ။ တချို့က မျက်ရည်တွေ စီးကျနေသည်။ တချို့က ရှိုက်ငိုနေကြပြီ။

သူ့ကိုယ်တိုင်ပင် မျက်ရည်တွေ မျက်လုံးထဲမှာပြည့်ဝိုင်းနေပြီ။ သူမ ရင်ထဲဆိုနှစ်မွန်းကျပ်စွာ ငိုချင်လာသည်။ သူ့လက်တစ်ဖက်သည် သူမ ပခုံးဆီသို့ကျရောက်လာစဉ် သူမ မျက်နှာကလေးသည် သူ့ပခုံးစွန်းဆီသို့ မှီငိုက်ကျသွားခဲ့ကာ တသိမ့်သိမ့်ငိုရှိုက်မိတော့လေသည်။

သူက လက်ကလေးတစ်ဖက်ဖြင့် သူမ ပခုံးကလေးကို တဖွဖွပုတ်ပေးကာ မသိမသာချောမော့လျက်ရှိသည်။

သူမ နောက်ဆုံးခန်းကို မကြည့်ရက်ပါ။ အထဲမှာ သူမတို့နှစ်ယောက် သရုပ်ဆောင်နေကြသည်နှင့်မတူ။ ဇာကယ်အစစ်ဖြစ်နေကြသည်နှင့်တူသောကြောင့် ပရိသတ်အားလုံး၏စိတ်နှလုံးကို သိမ်းကြိုးဆွဲငင်ယူထားနိုင်ခဲ့ပြီ။

အပြင်မှာ သူမတို့နှစ်ယောက်က ဘာကြောင့်များ

အစစ် မဟုတ်ဘဲ ဟန်ဆောင်ခြင်းတွေနှင့် ပြည့်နှက်နေရတာလဲ။

“ဟာ၊ သွားပြီ”

ပရိသတ်၏ အာမေဇိုတ်သံတွေ အသီးသီး ထွက်ပေါ်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ပထမဆုံး သူမက ရုန်းရင်းဆန်ခတ်ဖြစ်ရင်း တက်ရပ်နေမိသော ဝရန်တာလက်ရုန်းပြားပေါ်မှနေ၍ နောက်ပြန်ကျသွားခြင်းဖြစ်သည်။ သူမ ကျသွားတာကို မြင်လိုက်ရသော သူက ယောင်ယမ်းပြီး ငြမ်းအမြင့်ကြီးပေါ်ကနေ ခြေလွတ်လက်လွတ် လိုက်ခန့်ချလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

သူမသည် သံမဲတလင်းပေါ်တွင် ပက်လက်ကလေးလဲကျနေကာ အသက်ငင်သလို တွန့်လိမ်နေစဉ် သူကလည်း တစ်ဖက်ခြံထဲရှိ ကျောက်ပြားအခင်းပေါ်တွင် လဲကျဆန့်ငင်နေလေသည်။

“ချစ်၊ ချစ်၊ မင်း၊ မင်း၊ မင်းကို ကိုယ် ချစ် တယ်”

သူ့ပါးစပ်ထဲမှ ထိုစကားလုံးတွေ မချိမဆန့်ထွက်ကျလာသည်။ သူ ရုတ်တရက် စကားပြန်ပြောနိုင်ခဲ့ပြီ။

သို့ပေမယ့် ထိုအသံကို သူမ မကြားနိုင်တော့သလို သူလည်း ဆက်ပြော၍မရတော့။ သူ့ရော သူမပါ ငြိမ်သက်သွားချိန်သည် တစ်ပြိုင်တည်းလိုလိုဖြစ်သည်။

သူမသည် သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ အားပါးတရ ချိတ်ငိုမိဆဲ။ မီးတွေလင်းလာခဲ့သည်။ ပရိသတ်တိုင်း၏မျက်နှာတိုင်းတွင် မျက်ရည်ရိပ်များကို သူတို့ မြင်တွေ့ရသည်။ အားလုံးက သူမတို့ နှစ်ယောက်ရှိရာဆီ လာပြီး မချီးကျူးဘဲမနေနိုင်ကြ။

“သိပ်ကောင်းတယ်၊ ရင်ထဲ ဆို့နှင့်ပြီးကျန်ခဲ့တာပဲ၊ တွန့်ဂရက်ကျူးလေးရှင်း၊ နှစ်ယောက်စလုံး သိပ်တော်ကြတာပဲဗျာ၊ မှော်ဝင်နေသလား ထင်ရတယ်”

“ကိုသိင်္ဂါနဲ့ ယုံယုံ ဖို့လို့ ဒီလောက်ကောင်းတာ၊ ဒီကားတော့ အရမ်းပေါက်ဦးမှာပဲ၊ သေချာတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလောက်တော်နေရတာလဲ ဒီနှစ်ယောက်ရယ်၊ အရမ်းတော်ကြတာပဲ၊ ဘယ်သူမှ မလုပ်နိုင်တဲ့ အမှုအရာတွေ လုပ်သွားနိုင်တာ အံ့ဩတယ်ဗျာ၊ ချီးကျူးတယ်”
“နှစ်ယောက်စလုံး အကယ်ဒမီပဲ၊ သေချာတယ်”

စသဖြင့် တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက်လာ၍ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ချီးကျူးနေကြသဖြင့် သူနှင့်သူမမှာ မအားလပ်နိုင်အောင်ပင် အပြုံးတွေ တဝေဝေဖြင့် ပြန်လည်နှုတ်ဆက်နေရသည်။

ပရိဂျူးဆာနှင့် ဒါရိုက်တာ အနားသို့ ရောက်လာကာ

၂၀၂ ဣန္ဒြေ လွန်ထားထား(ဆေးတက္ကသိုလ်)

“မင်းသားနဲ့ မင်းသမီး မပြန်ကြနဲ့ဦးနော်၊ မျက်နှာစုံညီ အင်တာပျူးကလေးတစ်ခု စီစဉ်ထားတယ်၊ ကြော်ငြာတစ်မျိုးဖြစ်အောင် ထည့်မလို့၊ ကိုသိင်္ဂါနဲ့ ယုံယုံတို့ ပြောတာလေးတွေကို တီဗီကြော်ငြာမှာထည့်မှာ”

ဟု ပြောသဖြင့် ပြန်လို့မရသေး။ ကံနံမရာမီးတွေ တဝင်းဝင်းအောက်တွင် သူနှင့်သူမ ဟစ်ယောက်လက်တစ်ယောက် ဆုပ်တွဲထားကြကာ ပြုံးချိုနေသည်။

ရုံအောက်သို့မဆင်းသေးဘဲ စီစဉ်ခင်းကျင်းထားသော အခန်းတစ်ခုထဲတွင် ဗီဒီယိုကန်မရာတွေ အသင့်စောင့်ခိုင်းနေကြ၏။

“ဒီကားရဲ့ စွန့်စားခန်းကလေးတွေ ပြောပြပါဦး။ ကိုသိင်္ဂါ အရင်စပြောပါ”

သူနှင့်သူမက ဆိုဖာတစ်ခုတွင် တူယှဉ်တွဲကာ ထိုင်ကြပြီးနောက်၊ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်ကြည့်ကာ ပြုံးမိကြသေးသည်။ ဤမျှရင်းနှီးချစ်ကြည်နေသောအနေအထားကလေးကို သူ့ ကုန်ဆုံးမသွားချင်တော့လောက်အောင် ဖြစ်လာသည်။

“ပြောရရင်တော့ ဒီကားဟာ တကယ့်စွန့်စားခန်းပဲဗျ၊ မင်းသားရော၊ မင်းသမီးပါ တစ်ကားလုံး စကားတစ်ခွန်းမှ

မပြောကြရဘဲ မျက်နှာတွေ၊ မျက်လုံးတွေ၊ အမူအရာတွေနဲ့ သရုပ်ဆောင်သွားကြရတာ၊ ကျွန်တော်ရော သူပါ၊ အစွမ်းကုန် ပညာထုတ်သုံးခန်းတွေချည်းပဲ၊ အခန်းတိုင်း မသက်သာဘူး၊ အနုပညာကိုအပြည့်သုံးရတာ၊

စကားလုံးတွေကို အမူအရာတွေနဲ့သရုပ်ဆောင်ပြရတာလေ၊ ကျွန်တော်တော့ ဒီကားကို အရမ်းကြိုက်တယ်၊ ကျွန်တော်ရိုက်ခဲ့သမျှ ကားတွေထဲမှာ Masterpiece လို့ တောင် ပြောလို့ရနိုင်တယ်၊ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော်ပြန်ကြည့်ပြီး ကျွန်တော် အဲဒီလောက်တောင် လုပ်ခဲ့ပါလားလို့ အားရမိပါတယ်၊ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် မျက်ရည်ကျရတာ ဒီတစ်ကားပဲရှိသေးတယ်၊ ဒီကားဟာ ကျွန်တော်နဲ့ သူ့ရဲ့ တကယ့် မှတ်တိုင်အစစ်ပါပဲ”

“ယုံယုံ ပြောပါဦး”

သူမသည် ပထမဆုံး ချစ်စဖွယ်ပြုံးရယ်လိုက်ပြီးမှ “ဒီကားကြည့်ပြီး ကျွန်မ သူ့ကို လုံးဝ မခွဲနိုင်တော့ဘူး၊ အရမ်း ပိုချစ်လာတယ်”

ဟု စတင်လိုက်မိသည်။ ထိုစကားကို ဘယ်ကဘယ်လို စတင်ပြောလိုက်မိမှန်းတောင် သူမ မသိလိုက်။ သေချာ

၂၅၄ (၁) လွန်ထားထား (အေးတက္ကသိုလ်)

တကတော့ သူမ ဟန်ဆောင်ပြီးပြောခြင်းမဟုတ်တာကို ဝန်ခံရဲပါသည်။

သူက သူမကို ပြုံး၍ကြည့်သည်။

“အဲ့ဒါ အစစ်လား”

ဟု တိုးတိုးကလေး ဘယ်သူမှမကြားအောင်မေးပုံက အလွန်ချစ်စရာကောင်းသောမျက်နှာဖြစ်နေသည်။ နှစ်ယောက်စလုံး သရုပ်ဆောင်နေကျမို့ ဒီတစ်ခါ သူ သရုပ်မဆောင်ဘဲ တကယ်မေးတယ်ဆိုတာကို သူမ ကောင်းစွာနားလည်သဘောပေါက်လေသည်။

“အစစ်ပေါ့၊ တကယ်ပြောတာပါ။ ကျွန်မ ဝန်ခံစရာရှိပါတယ်။ အရိုးသားဆုံးဝန်ခံရရင် ဒီအစစ်ဇာတ်ကားထဲက ချစ်သူနှစ်ယောက်ရဲ့အချစ်က အပြင်က ကျွန်မကို ပြန်သင်ပေးသွားခဲ့တာတစ်ခုရှိပါတယ်။ အဲ့ဒါကဘာလဲဆိုတော့ လောကမှာ ‘အချစ်’ ကို ဆုံးရှုံးရခြင်းလောက် ဘဝမှာ ရှင်သန်စရာ၊ အဓိပ္ပါယ်မရှိတော့တာ ဘာမှမရှိတော့ဘူးဆိုတဲ့ အသိပါပဲ။

‘အစစ်’ ဇာတ်ကားထဲက သူတို့နှစ်ယောက်က သေခြင်းတရားနဲ့ ကွဲကွာသွားခဲ့ကြတာပါ။ အပြင်က ကျွန်မ

တို့နှစ်ယောက်က ရှင်ကွဲကွဲကြတော့မလို့ လက်မထင်ကလေးပဲ လိုပါတော့တယ်။

ဟင့်အင်း၊ ကျွန်မ ဟန်နီကို အဆုံးရှုံးမခံနိုင်တော့ဘူး ဟန်နီ၊ ဟန်နီနဲ့ ကွဲကွာပြီးရင် ကျွန်မဘဝမှာ ဒီအောင်မြင်ကျော်ကြားမှုတွေဟာ ဘာမှ အဓိပ္ပါယ်မရှိတော့ဘူး၊ အသက်တောင်မရှင်ချင်တော့ဘူး”

“ဟာ”

သူမထံမှ မမျှော်လင့်သော ဖွင့်ဟစကားများကြောင့် အခန်းထဲရှိလူအများထံမှ အာမေဇိုတ်သံတွေ ထွက်လာကြသည်။

သူက သူမကို ထွင်းဖောက်နစ်ဝင်မတတ် ဖိုက်ကြည့်နေခဲ့ကာ သူ့မျက်လုံးများမှာ တဖိတ်ဖိတ်လက်လျက်ရှိသည်။

“သည်း တကယ်ပြောနေတာလားဟင်၊ အဲ့ဒါ အစစ် တွေလား”

သူက စိတ်လှုပ်ရှားသံဖြင့် မေးမိ၏။

“အစစ်ပေါ့၊ ဟန်နီ၊ သည်း ဟန်နီကို သိပ်ချစ်တယ်”

“ဝိုး”

လူတချို့ ဝိုင်းအော်ကြသည်။ သူမ ဂရုမစိုက်နိုင်တော့။ သူက သူမကို မြတ်မြတ်နိုးနိုး သိုင်းပွေ့လိုက်ကာ

လွန်စွာထား(ဆေးတက္ကသိုလ်)

“ကိုယ်က ပိုချစ်တာပါ။ ကိုယ်က ပိုတောင် အဆုံးရှုံးမခံနိုင်၊ မခွဲနိုင်တာပါ။

သေသေချာချာတွေကြည့်ရင် ဘာမှမဟုတ်တဲ့အကြောင်းအရာကလေးတွေကြောင့် ကိုယ်တို့ ပဋိပက္ခတွေဖြစ်ခဲ့ကြတာပါ။ တကယ်ဆို ဒါတွေက ညှိယူဖြေရှင်းလို့ရပါတယ်။ အချစ်လောက် အရေးကြီးတာ၊ တန်ဖိုးရှိတာ ဘာမှ မရှိတော့ပါဘူး။

ကိုယ်တို့ ထပ်ပြီးကြိုးစားကြည့်ရအောင် သည်း။ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်ပေါင်းဘဝကို ဒုတိယအကြိမ် ပြန်ပြီး တည်ဆောက်ကြည့်ကြရအောင်”

“နားလည်မှုရှိဖို့၊ ဇီဝာမကြောင်ဖို့၊ အပြိုင်အဆိုင်မလုပ်ဖို့၊ မာနကို ရှေ့တန်းမတင်ဖို့က အရေးအကြီးဆုံးပဲ ဟန်နီ၊ သည်းလည်း ပြင်စရာရှိတာတွေ ပြင်ပါ့မယ်”

သူနှင့်သူမ အပြန်အလှန်ပြောနေကြတာကို အခန်းလူတွေက တအံ့တဩ၊ အထူးအဆန်းဖြင့် ဝိုင်းကြည့်နေကြပြီး ပတ်ရသွားကြကာ ဝိုင်း၍လက်ခုပ်ဩဘာသံတွေထွက်လာကြသည်။

“တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဖွင့်ဟဝန်ခံဖို့၊ အလျှောပေး

သည်ခံဖို့ဟာ အချစ်မှာ အရေးကြီးဆုံးပဲ သည်း”
“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဟန်နီ၊ ကျွန်မကို ခုချိန်ထိ အဲဒီလောက်ချစ်နေသေးတဲ့အတွက်ပါ”

သူက သူမ ပခုံးကလေးကို ဖွဲ့ဖက်ထားလိုက်လေသည်။ သူတို့ဘာသာ ပြောချင်ရာတွေပြောသွားကြပြီမို့ အင်တာဗျူးလုပ်မည့်သူတွေက ဘာထပ်မေးရမည်မသိတော့။ ထို့ကြောင့် သူနှင့်သူမ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မက်မောငြိတွယ်စွာ ဝေးမောကြည့်နေကြတာတွေကိုပဲ ဗီဒီယိုကန်မရာနှင့်တစ်မျိုး၊ ကန်မရာတွေအသီးသီးနှင့်တစ်ဖုံ ဝိုင်း၍ရိုက်လျက်သာရှိလေသည်။

သူရော သူမပါ တစ်ယောက်ယောက်ပျောက်ကွယ်သွားမှာ စိုးသည့်အလား မက်မက်မောမောစုံမက်ချစ်ခင်စွာ စိုက်ကြည့်မိလျက် တစ်ယောက်လက်တစ်ယောက် တင်းတင်းဆုပ်တွယ်ထားမိကြလေသည်။

စိတ္တသုခ၊ ကာယသုခဖြင့် ပြည့်စုံနိုင်ပါစေ

မေတ္တာအားဖြင့်

လွန်ထားထား(ဆေးတက္ကသိုလ်)

၁-၁-၂၀၀၂

